ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசாரிய ஸ்வாமிகள்.

ஓம்

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்

என வழங்கும்

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியர் சரித்திரம்

(அரும்பத விளக்கத்துடன்)

இஃது

சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தியவரும், சமரச வேத சன்மார்க்க சங்க வித்வான்களில் ஒருவரும் ஆகிய உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர்

தொழூவூர் வேலாயுத முதலியார்

அவர்களால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட முதற்பதிப்புக் கிணங்க, ஷையார் மூத்த குமாரர்

தொழூவூர் வே. திருநாகேஸ்வர முதலியார்

அவர்களால் பரிசோதிக்கப் பெற்றது.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலை,

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை.

விலை ரூபா 1-4-0

[All Rights Reserved]

R66W-SAN

உ

கணபதி துணை

பொருளடக்கம்

எண்	விஷயம்	பக்கம்
1.	முகவுரை	உ—ரு
2.	இந்நூலாசிரியர் வரலாற்றுச் சுருக்கம்	சு—கசு
3.	இந்நூலாசிரியர் இயற்றிய நூல்களின் அட்டவணை ...	கஎ—கஅ
4.	அதிகார அட்டவணை	ககூ—உக
5.	ஸ்ரீ சிருங்கேரி குருபரம்பரை ...	உ—உஉச
6.	ஸ்ரீ சங்கரவிஜயமென்று வழங்கும் சங்கராசாரியர் சரித்திரம் ...	1—189
7.	அரும்பதவிளக்கம்	190-200

[Copyright of this book was acquired by the Proprietor of the Madras Ripon Press from the Legal Representatives of the Author]

கணபதி துணை

முகவுரை

ஸ்ரீ சங்கரவிஜயம் என்று வழங்கும் ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் சரிதம், சென்ற 1879-ம் வருஷத்திற்குச் சரியான பிரமாதி வருஷத்தில் எந்தையாராகிய உபயகலாநிதிப் பெரும்புலவர் தொழுவூர் - வேலாயுத முதலியாரால் பெங்களூர் சித்தாந்தி - ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் உதவியைக் கொண்டு, வடமொழியினின்றும் தமிழில் வசனமாக, ஸ்திரீகள், பாலர், அறிவோர், அறவோர், முதலிய யாவரும் எளிதி லுணர்ந்துய்ய, வெளியிடப்பட்டது. அப் பதிப்பின் பிரதிகள் நாளடைவில் விலையாய்விட்டமையால் பல நேயர்கள் மறுமுறை யச்சிட அடியேனைத் தூண்டிவந்தனர்.

ஸ்ரீசங்கராசாரியாரது அற்புத சரிதங்கள் வடமொழியில்:

1. பிருகத் சங்கரவிஜயம்.
2. கேரளீயம்.
3. மற்றொருவகைக் கேரளீயம்.
4. வியாசலீயம்.
5. சங்கரவிஜய விலாசம்.
6. சங்கரவிஜயம்.
7. சங்கராப்யுதம்.

8. பதஞ்ஜலி விஜயம்.
9. இராஜ தரங்கணி.

என ஒன்பது வகைகளாக எழுதபட்டுள்ளன. இவைகளில் விசேஷங்கள் கிடைத்தமட்டில் எந்தையாரது மூலக் கிரந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு மற்றைவற்றை அடிவரை யிட்டுக் குறித்திருக்கின்றனன். எந்தையார் தாம் வெளியிட்ட பதிப்பின் முகவுரையில், "சங்கரவிஜய விலாசம்," "வியாசலீயம்," "பதுமபாதர் எழுதிய சரித்திரம்," "சங்கரவிஜயகாவியம்," என்னும் நூல்களிற் செப்பிய கதைகளை யெல்லாம் தழுவிச் சுருக்கி யெழுதப்பட்டதாகக் குறித்திருக்கிற காரணத்தால், மூலக்கிரந்தத்தில் யாதொரு திருத்தப்பாடும் செய்ய அடியேனுக்கு மனந் துணியவில்லை. ஸ்ரீரங்கம் "வாணிவிலாஸ்" அச்சுக்கூடத்திலச்சிட்ட சங்கரபகவத் பாதாசார்யர் சரித்திரம் என்னும் புத்தகமும், நடேசன் அண்டு கம்பெனியாரால் இங்கிலீஷில் அச்சிட்ட புத்தகமும் உதவிபுரிந்தன.

சிலருக்கு எந்தையார் இச்சரிதம் மொழி பெயர்த்தது சம்மத மிராது. வேறொருவர் செய்யப்புகின் உண்மை வெளியாகாது தலைதடுமாறு மென்பதே தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். இப்பதிப்பில் அரும்பதவிளக்கம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ சங்கரப் பெருந்தகை காலத்திருந்தாரும், இவருடன் வாதஞ் செய்தாருமென்று இந்நூலுட் குறிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ நீலகண்டரது "சரிதம்" முதலியவை விவரமாய்க்

கிடைக்கின் பலர்க்கு முபயோகமாக வெளியிடக் காத்திருக்கின்றனன். இப் பூவுலகில் நிலவுறும் மகாசிரியர்களது சரிதங்களை யுண்மையாய்த் தமிழில் வெளியிடுவது பெருநன்மையென்னும் எந்தையார் கொள்கை யடியேனுக்கு மிருப்பது மிழுக்காது. எந்த மகாசிரியரது சரிதமும் பிறழாது கிடைக்குமாயி னதனினும் உலகிற் குபகாரமெது?

இந் நூலை மறுமுறை பதிப்பிக்க முன்னின் றுதவிய, சென்னை ஐகோர்ட்டு வக்கீல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சை. சிவசங்கர செட்டியாரது குணநலன் வாசிப்போர் யாவரும் மறக்கற்பாலதன்று. இவரைப் போன்ற அபிமானிகள் தமிழில் ஊக்கம்வைத் துழைப்பது பெருமையிற் பெருமையே. இவர் வயதிற் சிறியரேனு மறிவிற் பெரியரே. இவரையும், ஒன்றுக்கும் பற்ற அடியேனையும் இப் புண்ணியத்திற் றூண்டி முற்றச்செய்த பரமகாருண்ய மூர்த்தியாகிய "சற்குரு திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரது" இணையடியை முக்காலும் மறவாது வணங்கி யுய்வேனாக.

இந் நூலை முதலில் தமிழுலகிற் களித்த புலவர் திலகராகிய எந்தையாரது சரிதச்சுருக்கம் ஆன்மநேயர்களது வற்புறுத்தலினால் ஒருவாறு சுருக்கிச் சேர்க்கப்பட்டது. விரிவாகப் பின்னர் வெளிவரும். எந்தையா ரியற்றிய செய்யுள்நடை, வசனநடை நூல்கள் ஏராளமாகையால், அவற்றைச் சிறுகச்சிறுக வெளியிட்டு அவாதிஷ்டர்களது மனங்களிப்புறச் செய்ய உத்தேசங் கொண்டுள்ளேன். அவர்களனைவரும் அடியேனுக் குற்றதுணையாயிருந்து அந்

நூல்களைப் பரப்பியும், நூல்களைத் தந்து மாதரிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றனன். எந்தையா ரியற்றிய நூல்களிற் சிலவற்றினட்டவணை யொன்று இதிற் சேர்த்துள்ளேன். மற்று மரிய பெரிய தமிழ் நூல்களைப் பெற்றுள்ள பெரியோர்கள் தயை செய்து அடியேனுக் கனுப்புவாராயினவற்றை நன்றியுடனேற்று வெளியிடக் காத்திருக்கின்றனன்.

இச் சங்கரப் பெருந்தகையின் சரிதம் இந் நிலவுலகத்து நிலைத்துலவ எல்லாம் வல்ல பரசிவப்பிரபு காப்பரென்று அவர் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனன்.

இங்ஙனம்

அடியார்க்கடியன்,

தொழுவூர், வே-திருநாகேஸ்வரன்.

கணபதி துணை

இந் நூலாசிரியர் வாலாற்றுச் சுருக்கம்

"வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்—பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." [டை

என்று நமது ஔவைப்பிராட்டியார் புகழ்ந்த தொண்டைமண்டலத்தைக் குறும்பரசர்களைக் களைந்தாண்ட ஆதொண்டைமான் சக்கிரவர்த்திக்குப் படைத்துணையாய் நற்குடி நாற்பத்தெண்ணாயிர வேளாளருள் அறுநான்கு கோட்டத்துள் மூன்றாவதாம் ஈக்காட்டுக் கோட்டத்தைச் சார்ந்த தொழுவூர் கிராமத்தில், பூவிருந்தவல்லிமரபு, சதாசிவமஹரிஷி கோத்திரம், போதாயன சிவசூத்திரத்தி லுற்பவித்து, வியாபார நிமித்தம் சென்னை வந்து நிலைத்த குடும்பத்தில், சகல நற்குணங்க ளமைந்த தொழுவூர் - செங்கல்வராய முதலியாருக்கும் அவரது தர்மபத்தினியார் ஏலவார்குழலி யம்மைக்கும் இந் நூலாசிரியராகிய தொழுவூர்-வேலாயுத முதலியார், சாலிவாகனசகம் ௧௭௫௪-க்கு மேற் செல்லாநின்ற நந்தனவரு

ஆவணிமீ 3வ அஸ்வனி நக்ஷத்திரங்கூடிய குருவாரத்தன்று, அம்மரபிற்கும் குடும்பத்திற்கும் பெருங்கீர்த்தி விளக்க அவதரித்தனர். இவரது பெரிய பாட்டனார் வேலாயுத முதலியார் சிவபதம் பெற்றதினத் திரவு பிறந்த காரணத்தா லிவருக்கு அவர் பெய ரிடப்பட்டது. இவருக்குப் பின் சகோதர ரொருவரும் சகோதரி யொருவரு முண்டாயினர்.

இவர் ஐந்து வயதில் பள்ளிக்குச் சென்று முதலில் தெலுங்கும், வடமொழியுங் கற்றுப் பின் தமிழ் கற்றனர். இளமையிற்றானே அன்பு, அடக்கம், பொறை, வாய்மை, தூய்மை, பக்தி, ஆசாரம், நல்லோர் கேண்மை, பெரியாரைத் துணைகொள்ளல் முதலியவைகளைக் கடைப்பிடித்து, வெறுப்பு, இறுமாப்பு, சோம்பல், பிணக்கு, கடுஞ்சொல், வெகுளல், கடுஞ்சினம், பொச்சாப்பு முதலிய குற்றங்களைக் கடிந்தே வந்தனர். தமக்குரிய வயதில் தந்தையொடு இலௌகிகம் பழகும்போது, வாணிப மேற்கொண்டு, வடக்கே பூடிக்கிராமத்திற்குத் தந்தையுடன் சென்று, அவர் இராஜபிளவையால் சிவபதமடையச் சென்னை திரும்பிக் குடும்பம் பொறுத்தார்.

அக்காலத்தில், "பூவுலகிலீது சிவலோகமென்றே மெய்த்தவத்தோ, ரோதுந் திருவொற்றியூர்" என்று நமது திருவெண்காட்டடிக ளுண்மையிற் கண்டு பேறு பெற்ற திருவொற்றித் தியாகராஜப் பிரபுவிற்குப் பக்தி செய்யும் ஊக்க மேற்கொண்டு, நாடோறும் தரிசனத்திற்குச் செல்வா

ராயினர். அக் காலையில் இவர் தந்தையின் ஆன்மநேயர்களி லொருவரும் இவரை மகமை பாராட்டிவந்தவருமாகிய காளவாய் - குப்பண்ண முதலியார் என்பவர் இவர் அறிவின் விளக்கத்தை யறிந்து, சென்னையில் முருகக்கடவுள் வரப்பிரசாதமும், சிவானுபூதிச் செல்வமும், சதாசாரிய ரிலக்கணமும் ஒருங்கே யமையப்பெற்று, முத்தி, சித்தி, வியக்தி யுபாயங்களை விளக்க வெழுந்தருளிய குருமூர்த்தமாகிய திருவருட்பிரகாச வள்ளலாரென்னும் சிதம்பரம்-இராமலிங்க சுவாமிகளிடம் இவரைச் சேர்த்தார். அக் குருமூர்த்தியும் இந் நூலாசிரியர் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தவரானபடியால் கற்றுவெனக் கனிந்து ஆசீர்வதித்து, மகமை பாராட்டிப், ''புதியவனல்லன், என் பிள்ளை யெனக்குக் கிடைத்தது'' என் றனுக்கிரகித்தனர். அன்று முதல் நாடோறும் இலௌகீக வேலை யொழிந்த வேளைகளில் ஆசிரியரிடத்துப்,

''பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
முன்னும் பின்னு மிரவினும் பகலினும்
மகலா னாகி யன்பொடு கெழீஇக்
குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பின் வழிநின்
றுசற வுணர்ந்தோன் வாவென வந்தாங்
கிருவென விருந்தே டவிழென வவிழ்த்துச்
சொல்லெனச் சொல்லிச் செல்லெனச் சென்று
பருகுவ னன்ன வார்வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கி
செவிவா யாக நெஞ்சு களனாகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்து''

ப்போற்றிக் கொண்டொழுகி, எவ்விடயங்களையும் தமதாசிரியர்பால் பெரும்பாலும் உபந்நியாச வாயிலாகவே தெளிந்து வந்தார். இவரை ஷை சுவாமிகள் பலவகையாலும் சோதித்து, இளையபிள்ளையார் உபாசனை சித்திக்கச் செய்தார். இவரும் முருகக்கடவுளது அனுக்கிரகத்தால் சகல விடயங்களையும் இலேசிற்றானே சூக்ஷ்மமாக ஆசிரியரிடத்துணர்ந்து, அவர் மாணுக்கருட் சிறந்தார். ஷை சுவாமிகள் இவர் தேர்ச்சியை யறிந்து, இவரை வாதில் வெல்ல வல்லராகக் கருதித் தாமே கக்ஷிப் பிரதிகக்ஷிகளை வகுத்து, இவருடன் தாமே நேரில் வாதித்தும், பிறர் இவரிடத்து வாதிக்கவும், இவர் பிறரிடத்து வாதிக்கவும் செய்து வெல்லத் தேர்ச்சி யடைவித்தார்.

அஃதற்றாக, இவர் தமது குலகுருவாகிய வயலெல்லா நெல்லூர் இரத்தின குருக்கள் என்னும் ஆதிசைவ வேதியரிடம் நிருவாணம் முதலிய தீக்ஷைகளைப் பெற்று,

> "அப்பனை நந்தியை யாரா வமுதினை
> யொப்பிலி வள்ளலை யூழி முதல்வனை
> யெப்பரி சாயினு மேத்துமி னேத்தினா
> லப்பரி சீச னருள்பெற லாமே."

> "என்பே விறகா யிறைச்சி யறுத்திட்டுப்
> பொன்போற் கனலிற் பொரிய வறுப்பினு
> மென்போ டுருகி யகங்குழை வார்க்கன்றி
> யென்பொன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே."

என்ற மந்திரங்களைச் சிந்தித்துப் பரமசிவத்திற் கிடையறாப் பத்தியும், சைவசித்தாந்தக் கொள்கையு முடையவ

ரானார். அக் காலத்தில் திருவொற்றியூரி லெழுந்தருளி யிருக்கும் "தூய்மறைபாடும் வாயார்" ஆளுடைய நம்பிகளுக்கு "அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க அருச்சனை பாட்டே யாகும்; ஆதலால், மண்மேல் நம்மைச் சொற் றமிழ் பாடுக" என்றனுக்கிரகித்ததைச் சிந்தித்துக் கரைந்து அத் தேவர்பிரானைச் செந்தமிழ்ப் பாக்களாற் றுதித்து வந்தனர்.

இவர் செய்கை யிங்ஙனமாக, மைசூர் ராஜ்ஜியத்தைச் சார்ந்த பெங்களூரில் இலௌகீகார்த்தமாய் நிலைத்து இவர் குடும்பத்திற்குப் பழைய சம்பந்திகளாகிய திருக்கலைசை (தொட்டிக்கலை) கிருஷ்ணசாமி முதலியா ரென்பவருக்கும் அவர் தர்மபத்தினி இலட்சுமம்மாளுக்கும் தவப்பேறா யவதரித்த எனதருமைத் தாயாகிய மாது ஸ்ரீ "சீரங்கம்மாள்" என்னும் கற்பரசியாரைத் தமது குலகுருவின் சகாயத்தால் பெங்களூரிலேயே மணமுடித்து, அவ்விடத்தில் ஐகோர்ட்டு துவிபாஷி அலுவலி லமர்ந்து, அந் தேசபாஷையாகிய கன்னடமும், கொஞ்சம் ஆங்கிலேயம் மகாராஷ்டிரம் இந்துஸ்தானி ஆகிய பாஷைகளையுங் கற்றுத் தமதலுவலைச் சில காலம் பார்த்துவந்தார். இவ ரிடையிடையே சென்னை சென்று தமதாசிரியரையும், திருவொற்றி யிடங்கொண்ட படம்பக்கவாணரையும் தரிசித்துப் போவார். சில காலத்திற்கு மேல் சென்னை திரும்பி நிலையாக வதிந்தார். அக் காலத்தில் இவர் தமதாசிரியர் தென்னாறுகாடு ஜில்லா கூடலூரில் வசிக்க, அவர் தமது பத்திப்பேரன்பிற் றதும்பிப் பொறித்துவைத்த செந்தமிழ்ப்பாக்களை யெல்லாம் திரட்

டித் திருமுறைகளாக வகுத்து, அப் பாக்களில் ஓரோர் பகுதிகளை மாத்திரம் ஓதிவந்த பரிபாகிகள் முற்றுமோதி யுய்யவச்சிட்டு, அதற்கோர் வரலாறும் சேர்த்து, அப் புத்தகத்திற்குத் "திருவருட்பா" என்று திருநாமமிட்டு வெளியிட்டனர்.

இது காரணமாக அக் காலத்தில் சென்னையில் ஈழ நாட்டிலிருந்து வந்த வித்வான் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறு முகநாவலரவர்கள் அபிமானிகளுக்கும், திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் அபிமானிகளுக்கும் பலவகையில் வாதம் நிகழ, முடிவில் "போலியருட்பா மறுப்பு" என்னும் குதர்க்கம் நிறைந்த புத்தகமொன்று நாவலரவர்களெழுதி, மாவண் டூர் தியாகேச முதலியாரியற்றியதாக முகபத்திரத்தோடு வெளியிட்டனர். அதைக் கண்டு இவர் அதன் மறுப்பாகப் "போலி யருட்பா மறுப்பென்னும் குதர்க்காரண்ணிய நாச மஹாபரசு" என்னும் புத்தகமெழுதிச் சமரசவேத சன்மார் க்க சங்கத்தார் பெயரால் வெளியிட்டு, அத் திருவருட்பாவின் உண்மையை யாவருமுணர்ந்துய்யும்படி செய்தனர். உடனே நாவலர் தமது சொந்தநா டேகினர். அதோடு அவ்வாதம் முற்றுப்பெற்றது.

பிறகு திருவருட்பிரகாச வள்ளலார், பார்வதீபுரம் உத் தரஞான சிதம்பரம் என்னும் வடலூரில் தங்கியபொழுது இவர் தமது குடும்பத்துடன் அவ்விடஞ் சென்று ஆசிரிய பணிவிடையிற் றலைநின்றார். அப்போது இவர் தமதாசிரி யர், உபசஞ்சூர்த்தம், பெரிய பெருமான், மூத்தபிள்ளை

யார், உலக மாதாவாகிய பார்வதியார் முதலியோர் விடயமாகத் தோத்தரித்த அரிய பல செந்தமிழ்ப் பாக்களைத் "திருவருட்பிரகாச வள்ளலார்" கேள்வியுற்று வரவழைத்து, அவ்விடம் கூடியிருந்த சமரசவேத சன்மார்க்க சங்கத்தினராகிய ஆனந்தநாத சண்முகசரணாலய சுவாமிகள் முதலிய மகத்துக்கள் முன்னிலையில் தாமு முடனிருந்து, அவைகளினருமை பெருமைகளை யாராய்ந்து வியந்து, "நமது முதலியாரப்பா மதுர வாக்கிது", "வித்வான் பாட்டிது" என்றிடையிடையே யருமை பாராட்டி, "மலர்வாய் மலர்ந்த மணிவார்த்தை யிது" என்று தமது திருக்கரங்கொண்டே வரைந்து, "உபயகலாநிதிப் பெரும் புலவர்" என்று பட்டமளித்துப் பொறித்து வைத்துக் களித்தனர். இதற்கான ஆதாரம் அடியேனிடம் தற்காலத்திலு முள்ளது.

அவ்விடத்தில் இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப் போன்ற ஆசிரியபத்தி செய்து வந்தனர். பின்னர், மேல்வருங் கருமம் நோக்கி, "வள்ளலார்" இந் நிலவுலகத்தாரது ஊனக் கண்ணுக் கெட்டாது மறைந்த பிறகு, இவரது உயிர்த் துணையாகிய "சீரங்கம்மாள்" இவரது ஏகபுத்திரியும் அடியேன் சகோதரியுமாகிய "சிவகாமியம்மையார்" முதலிய நெருங்கிய உறவினர் பலர் "மேட்டுக்குப்பம்" என்னும் கிராமத்தில் சிவபதமடைய, அடியேனைக் கைப்பிடித்து நடுவில் சிதம்பரம், திருவதிகை வீரட்டானமும், திருமுதுகுன்றம், திருவண்ணாமலை முதலிய திருப்பதிகளைத் தரிசித்துச் சென்னை சேர்ந்தார். இவர் தமது இளைய சகோ

தாருக்கு மணமுடித்து இல்லறத்திருத்திப், பிதுரார்ச்சித வீடொன்றையும் அடியேனையு மொப்பித்துத் தாம் தம திச்சைவழி செல்ல உத்தேசித்து அவருக்கு விவாகஞ் செய்வித்தனர். ஆனால் அவர், இவர் செய்த நன்றியை மறந்து.

> "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
> சூழினுந் தான்முந் துறும்."

என்ற தமிழ் மறையின்படி வினைவயத்தராய்ச், சென்னை யின்கணுள்ள பிதுரார்ச்சித வீட்டையும், மற்றுமுள்ள பொருள்களையும், எனதன்னைக்குக் கொடுத்துள்ள ஸ்ரீதன சொத்துக்களையும் கைப்பற்றி, இவரையும் அடியேனையும் அநாதரணை செய்து, பலவித வஞ்சனைகளால் சொத்துக்க ளைக் கெடுத்துத், தானுஞ் சரிவர அனுபவிக்காது, தமைய னார் குடும்பமு மனுபவிக்க வொட்டாது செய்து, சந்ததி விருத்தியின்றி வறுமையால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டுச் சென்ற 1905ஸு ஜூலைமீ 1உ சிவபதம் பெற்றார். அவர் பெயர் சபாபதி முதலியார்.

இவ்வாறு இளைய சகோதரரால் வஞ்சிக்கப்பட்ட இவ் வாசிரியர், சென்னையில் தமதான்ம நேயர்களும், பிரபுக்களு மாகிய பாளையம் - சோமசுந்தர செட்டியாரவர்கள், நாகை கண்ணு - இராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள், * கூடலூர் - கனக

* இப்பிரபு தற்காலம் உபகாரச் சம்பளம் பெற்று, முத்தியா லுப்பேட்டை இராமசாமித் தெருவில் சிவத்தியானத்திற் காலங் கழித்துச், சுகஜீவியாக வசித்து வருகின்றனர். இவர் மிக்க புண் ணிய சீலரென்றே கொள்ளப்படுவர்.

சபை பிள்ளையவர்கள், தென்னேரி அமிர்தலிங்க ஜோசியரவர்கள் முதலியோரும், தண்டலம் ஆறுமுக முதலியாரவர்கள், தொட்டிக்கலை சின்னதம்பி முதலியாரவர்கள், கோ - பால கிருஷ்ண முதலியாரவர்கள் முதலிய உறவினர்களும் ஆதரணை செய்யச், சென்னையை யடுத்த அருணாசலேசுவரன் பேட்டையில் முத்துகிருஷ்ணபிரம மடத்தில் சில காலம் வாசஞ்செய்து, பிறகு முத்தியாலுப் பேட்டையில் நிலைத்தார். அப்போது அடியேனை ஆங்கிலேய பள்ளிக்குவைத்து, தெலுங்கும் வடமொழியும் கற்கும்படி செய்தார். அவ்வமயத்துச் சென்னைப் பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் கன்னட பண்டிதராயிருந்த பெங்களூர் சித்தாந்தி பிரமமஸ்ரீ சுப்ரமணிய சாஸ்திரியார் நேசம் நேரிட அவரது உதவியைக் கொண்டு, கலியுகத்திற் கடுத்த தர்மசாஸ்திரமாகிய ஸ்ரீபராசரஸ்மிருதியை வடமொழியினின்றும் தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் சஞ்சிகை ரூபமாக வெளியிட்டு வந்தனர். அக் காலத்தில் சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் மாதமெடிக் புரொபெஸராக (க் கணித நூற்புலவர்) இருந்து காலஞ்சென்ற இராயபஹதூர் பூண்டி அரங்கநாதலியா ரவர்கள், எம். ஏ., நண்பராயினர். [இம் முதலியா ரொருவர்தான் இவ்வாசிரியர் சிவபதம் பெற்றதும், இவரது ஜேஷ்ட குமாரனாகிய அடியேனுக்குத் தாம் மேற்பார்த்து வந்த தமிழ் டிரான்ஸிலேட்டர் ஆபீஸில் உத்தியோகஞ் செய்வித்து, அதன் மூலமாய் எமது குடும்பத்தைத் தமது நண்பரைப்போலப் பாவித்துக் காப்பாற்றினவர். அந் நன்றி யென்றும் மறக்கற்பாலதன்று.]

இஃது இப்படியிருக்க, 1879ஆ ஆகஸ்டு மாதத்தில் சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜில் தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதராயிருந்த ஈச்சம்பாடி ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியர் உபகாரச் சம்பளம் பெற்று விலகிய காலத்தில், ஷை சோமசுந்தர செட்டியார் ரெவினியு போர்டாபிஸில் முதல் அஸிஸ்டெண்ட் வேலை பார்த்துவந்த சிவசங்கர முதலியார், ஷை அரங்கநாத முதலியார், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் ஆகிய இவர்கள் தூண்டலாலும் முயற்சியாலும் இவர் இரண்டாவது தமிழ்ப் பண்டிதராக நியமிக்கப்பட்டார். 1881-ம் வருஷத்தில் தமதிளைய மாமனாராகிய தொட்டிக்கலை, சுப்பராய முதலியாருக்கும் காமாக்ஷியம்மாளுக்கும் அவதரித்த மாது ஸ்ரீ "சுவர்ணம்மாள்" என்பவர் தமது மூத்த மனைவிபோன்ற நற்குண நற்செய்கை யமையப் பெற்றவரென்று கண்டு மறுமணம்முடித்தார். [இந்தம்மாள் தற்காலம் தாபதநிலையை வழுவாது நடத்திக்கொண்டு, ஏக குடும்பத்தினராக அடியேன் வசமாகச் சிவத் தியானத்தோடும் ஜீவந்தராக விருக்கின்றனர். இந்தம்மாள் உண்மையாய் அடியேனுக்கு மாற்றுந்தாயாகவே யிருப்பினும் யீன்ற தாய்போலக் காப்பாற்றிக் கீர்த்திபெற் றிருக்கின்றனர். அந் நன்றி அடியேனும் என் குடும்பத்தினரும் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று.] பிறகு, சென்னையை யடுத்த தண்டையார்ப் பேட்டையில் ஓரில்லம் வாங்கி அதில் அடியேனுக்கு இல்லறவியல்பு நடத்திக் காட்டியும், அடியேனுக்குச் சகாயமாக தமதிரண்டாம் மனைவியர்பால் தொழுவூர் வே. செங்கல்வராய முதலியா ரென்னும் கண்மணியைப் பெற்றுவைத்தும்,

ஷை காலேஜில் சுமார் பத்துவருடகாலம் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தியும் வந்து, தமது 57-ம் வயதில் 1889௵ பிப்ர வரிமீ 22உ க்குச் சரியான சர்வதாரி௵ மாசிமீ கஉஉ கிருஷ்ணபக்ஷம் சப்தமிதிதி விசாக நக்ஷத்திரங் கூடிய சுக்கிரவார தினம் தம தான்மார்த்தமாகிய படம்பக்க நாத ரது திருவடி நீழலைச் சேர்ந்தனர். இவரது அருமைத் திரு மேனி திருவொற்றியூரில் சேமித்துப் பூசிக்கப்படுகிறது. இவர் தண்டையார்ப் பேட்டையி லிருக்கும்போது ஷை அரங்கநாத முதலியாரவர்கள் ஆசுகவியாகச் சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டபடி "மகிழ்மாக்கலம்பகம்" என்னும் பிர பந்தம் பாடி அரங்கேற்றினர். இவர் சதபங்கியும் செய் திருக்கின்றனர். அஃது இடம் மாறியிருப்பதால் வெளி யிடத் தடையுண்டா யிருக்கிறது.

இவ்வாசிரியர், வசன நடையினும், செய்யுள் நடையி லும் இயற்றியுள்ள நூல்கள் பலவுள. அவற்றில் "பட்டி னத்துப் பிள்ளையார்" என்று வழங்கும் திருவெண் காட்டடி கள் சரித்திரவசனம்" இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவந்திருக் கிறது. மற்றவைகளை ஒவ்வொன்றாக வெளியிட உத்தே சங் கொண்டுள்ளேன். அவைகளில் முக்கியமானவைகளின் அட்டவணை யொன்று இதில் சேர்ந்திருக்கின்றனன், இவ ருடைய சரித்திர விரிவு பின்னர்த் தனிப் புத்தகமாக வெளியிடப்படும்.

இங்ஙனம்

தொழுவூர் வே-திருநாகேஸ்வரன்

இந் நூலாசிரிய ரியற்றிய நூல்களின் அட்டவணை

திருவடித்திருப்புகழ்மாலை.
திருப்பதியழகாயிரத்தந்தாதி.
அடைக்கலமாலை.
அபயமாலை.
சிறுவிண்ணப்பமாலை.
சரணுகதிமாலை.
அம்பலக்குறம் (அமுதப்பாட்டு.)
ஓலமாலை.
தைநிய சரணியமாலை.
கையறவுமாலை.
அபராத க்ஷமிப்புமாலை.
இணைமணிமாலை.
அருணும பாராயணத்திரட்டு.
மகிழ்மாக்கலம்பகம்.

வடிவுடையம்மையார்
சௌந்தரியாஷ்டகம்.
திருவருட்பிரகாசஞர் சந்நிதிமுறை.

ஆளுடைய பிள்ளையார்.
இரட்டை மணிமாலை.
தசகமாலை.
ஆளுடைய நம்பிகள்.
கவிவிண்ணப்பம்.

சிவஞானபாலையதேசிகர் மும்மணிக்கோவை.

நெஞ்சராற்றுப்படை

ஸ்ரீ தாததருநாதர் கலிமாலை.

அதிகார அட்டவணை

க-வது அத்தியாயம்

	பக்கம்
சரித்திர வரலாறு	1
தேவர்கள் முறைப்பாடு	2
தேவர்க ளவதரித்தல்	5
பட்டபாதர் புத்தரோடு வாதிடல்	6
புத்தரைத் தண்டித்தல்	7
பூருவமீமாம்ஸ விருத்தி	10

உ-வது அத்தியாயம்

சிவகுரு அவதார முதலியன	12
ஆசிரியன் இல்லறம் பூண விதித்தல்	14
சிவகுரு வைராகப் பிரசங்கம்	16
சிவகுருவை ஆசிரியன் விதித்தது	19
சிவகுரு மணம் புரிதல்	20
சிவகுரு மக்கட்பேறு விரும்புதல்	22
சிவகுரு புதல்வர்க்காகத் தவம் புரிதல்	24
சங்கரர் திருவவதாரம்	26

௩-வது அத்தியாயம்

தேவர்கள் மண்ணிற் பிறத்தல்	31

௪-வது அத்தியாயம்

சங்கரர் பாலலீலை	39
சிவகுரு தீக்ஷிதர் கதியடைதல்	43
சங்கரர்க்கு உபநயந முதலிய நடத்தல்	44
சங்கரர் ஒழுக்கம்	47
சங்கரர்க்குத் தூர்வாசர் அருளல்	49
சங்கரர் சித்தியாடல்	49

ரு-வது அத்தியாயம்

சங்கரர்க்கு முனிவர்கள் வந்தருளல்	52
சங்கரர் துறவுபூண முயலல்	53

உ

கணபதிதுணை

இந்நூலாசிரியரியற்றிய நூல்களின்

அட்டவணை

வசனநடை

பராசரஸ்மிருதி ஆசாரகாண்டம்.
சங்கரவிஜயம்.
திருவெண்காடர் சரித்திரம்.
பெரியபுராண வசனம்.
மார்க்கண்டேய புராணம்.
வேளாண்மரபியல்.
யோகவித்தையைப்பற்றிய உபந்
நியாசம்.
விநாயக சதுர்த்திவிரத சங்கிர
மகா வீரசரித்திர நாடகம். [கம்.

செய்யுள்நடை

மூத்தபிள்ளையார்

துவாதசநாம சங்கீர்த்தனம்.
திருப்பாதப்புகழ்ச்சிமாலை.
சரணதசகம்.
மங்களம்.
பஞ்சரத்தினம்.

இளையபிள்ளையார்

ஸ்ரீ சிவசண்முக சரணாஷ்டகம்.
திருப்பதத் திருப்புகழ்மாலை.
திருக்கழற் பல்லாண்டுமாலை.
சித்திரயமக வந்தாதி.
திருத்தணிகைச் சித்திரமாலை.
,, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
,, வெண்பா வந்தாதி.
திருத்தணிகை நான்மணிமாலை.
,, மும்மணிக் கோவை.
,, இரட்டை மணிமாலை.
,, கலம்பகம்.
திருப்போரூர்க் கலிவிண்ணப்பம்
தனிப்பதிகங்கள்.

சிவபெருமான்

ஸ்ரீ சிவாஷ்டோத்தரசதநாமமஞ்
ஸ்ரீ பாதத் திருப்புகழ்மாலை. [சரி
கையடைமாலை.
சந்நிதிமுறையீட்டுமாலை.

	பக்கம்
சங்கரர்க்கு நாரதர் முதலியோர் அருளலும் துறவும் ...	55
சங்கரர் ஆசிரியனை நாடிச் செல்லல்	62
சங்கரர் குருவருள் பெறுதல்	65
கோவிந்தபாதர் பாடியஞ்செய்யக் கட்டளையிடல்... ...	69
சங்கரர் காசிக்கேகல்	70

கூ-வது அத்தியாயம்

பற்பபாதர் மாணுக்கராயது	71
சங்கரர், விஸ்வநாதர் திருவருள் பெற்றது	74
சங்கரர் வியாசரைத் தேடிச்சென்று மீளல்	77
சங்கரர் பரமத வாது	81

எ-வது அத்தியாயம்

சங்கரர் வியாசரோடு பிரசங்கித்தல்	85
வியாசர் சங்கரர்க்கு வெளிப்படல்	87
சங்கரர் வியாசரிடம் அருள் பெறல்	89
சங்கரர் பிரயாகை யடைதல்	92
சங்கரர் பட்டபாதரைச் சந்தித்தல்	93
சங்கரரைப் பட்டபாதர் மண்டன பண்டிதரிடம் செலுத்தல்.	98
சங்கரரிடம் பட்டபாதர் அனுக்கிரகம் பெறல்	99

அ-வது அத்தியாயம்

சங்கரர் மகிடமதி யடைதல்	100
சங்கரர் மண்டன பண்டிதரைச் சந்தித்தல்	102
சங்கரர் மண்டன பண்டிதரது பிச்சையை யேற்றல் ...	104
சங்கரர் மண்டன பண்டிதரோடு வாதிடல்	106
மண்டன பண்டிதர் தோல்வி	122

கூ-வது அத்தியாயம்

சங்கரர் மண்டன பண்டிதர்க்கு ஐயமகற்றல்	124
உபயபாரதியாருடன் சங்கரர் வாதித்தல்	129

கo-வது அத்தியாயம் பக்கம்

சங்கரர் உபயபாரதியாரை வென்றது 144
மண்டனர் சந்நியாசம் 145

கக-வது அத்தியாயம்

உக்கிர வைரவனைத் தண்டித்தது 147

கஉ-வது அத்தியாயம்

சங்கரர், இறந்த அந்தணமகனை யெழுப்பியது 151
சங்கரர் அத்தாமலகரைச் சந்தித்தல் 152
சங்கரர் சிருங்ககிரி யடைதல் 154
சங்கரர் ஆனந்தகிரியாருக்கு அருளல் 156

கங-வது அத்தியாயம்

சங்கரர், சுரேச்சுரர் முதலியோர்க் கருளல் 163

கச-வது அத்தியாயம்

பதுமபாதர் யாத்திரை 165
சங்கரர் தாய்க்கருமம் புரிதல் 166
பதுமபாதர் பாஷ்யவுரை யிழந்துபோனது 169
பதுமபாதர் துன்பொழிந்தது 171

கரு-வது அத்தியாயம்

சங்கரர் திக்குவிஜயத்திற்குச் செல்லல் 172
சங்கரர் பிரசங்கம் 173
சங்கரர் தேசசஞ்சாரமும் வாதும் 176

கசு-வது அத்தியாயம்

சங்கரர் சருவஞ்ஞ சிங்காதனத் திருத்தல் 185
சங்கரர் கைலைக்குச் செல்லல் 188

ஸ்ரீ சங்கரவிஜய அரும்பதவிளக்கம் 190

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஜகத்குரு பரம்பரை

சாலிவாகன் சகவருடம், களளள - க்கு நிகழும் இராக்ஷச வருடத்திற்குக் கலியாதி சகவருஷ ருகூருசு உதிட்டிரசகவருஷ ௩௦௪௪, விக்கிரமாதித்திய சகவருஷ கநரு இவற்றுள், ஸ்ரீ சங்கரர், விக்கிரமசகம் கசு - க்கு நிகழும் ஈசுரவருஷ வைசாகமாசம் சுக்கிலபஞ்சமியில் அவதரித்தனர்.

எண்.	சகம்.	பெயர்.	சந்நியாச நாள். வருடம் மாதம் திதி.	சகம்.	முத்திபெற்ற நாள். வருடம் மாதம் திதி.	இருந்த காலம்.
1	விக்கிரம 1422	ஸ்ரீ சங்கரர் ...	பார்த்திவ-வைசாக-சு, 3	விக்கிரம 46	சௌமி-ஜேஷ்ட-சு, 12	32
2	30	சுரேசுரர் ...	விஜய-சைத்திர-சு, 15	சாலி 695	பிரமாதீ - மாக - சு, 12	800
3	சாலி 680	நித்தியபோதகஞர் ...	விளம்பி-ஆசுவயு-சு, 12	770	விபவ-பாத்திரப-சு, 13	90
4	768	ஞானகனர் ...	அக்ஷய-கார்த்திக-சு, 12	832	பிரமோதூ-ஆஷா-ப, 5	94
5	827	ஞானோத்தமசிவாசாரியர்	குரோதன-வைசா-சு, 7	875	பிரமாதீ-பாற்குண-சு, 7	48
6	871	ஞானகிரியார் ...	சௌமிய-புஷிய-சு, 11	960	வெகுதா-சிராவ - ப, 10	86
7	958	சிம்ஹகிரியார் ...	தாது - ஆசுவிச - ப, 3	1020	வெகுதா - வைசா-ப, 8	62
8	1019	ஈசுவரதீர்த்தர் ...	ஈசுர - சைத்தி - ப, 5	1068	அக்ஷய - சைத் - சு, 1	69
9	1067	நரசிங்கதீர்த்தர் ...	குரோதன-மாக - சு, 11	1150	சர்வதாரி - பாற்கு-சு, 6	83

10	1150	* வித்தியாதீர்த்தர்= வித்தியாசங்கரர்...	சர்வதாரி-கார்த்-சு, 11	1255	ஸ்ரீமுக - கார்த்தி-சு, 7	105
11	1250	பாரதிகிருஷ்ண தீர்த்தர்	விபவ - சைத் - சு, 7	1302	இரௌத்தி-பாத்-சு, 12	52
12	1253	§ வித்தியாரணியர்...	பிரஜோத்-கார்த்தி-சு, 7	1308	அக்ஷய-ஜேஷ்ட-சு, 13	55
13	1290	சந்திரசேகரபாரதி...	கீலக - ஆஷா - சு, 5	1311	சுக்கில வைசா - ப, 10	21
14	1309	நரசிங்கபாரதியார் ...	பிரபவ - மாக - சு, 12	1330	சர்வதா - புஷிய - ச, 8	21
15	1328	புருஷோர்த்தமபாரதி	வியய - வைசா - சு, 15	1370	விபவ - சிராவ - சு, 11	42
16	1350	சங்கராநந்தர் ...	கீலக - மாக - சு, 11	1376	பாவ - மாக - சு, 8	26
17	1371	சந்திரசேகரபாரதி...	சுக்கில-ஆஷாட - ப, 5	1386	தாரண - மார்க்க - ப, 5	15
18	1386	நரசிங்கபாரதி ...	தாரண-மார்க்கசி-சு, 10	1401	விகாரி - ஆசுவயு - ப, 5	16
19	1394	புருஷோத்தம பாரதி	நந்தன - பாற்கு - சு, 13	1439	ஈசுர - ஜேஷ்ட-ப, 13	45
20	1430	இராமசந்திரபாரதி...	விபவ - வைசா - ப, 10	1482	இரௌத் - புஷிய-ப, 8	52
21	1479	நரசிமஹபாரதி ...	பிங்கள - ஜேஷ்ட - 2	1495	ஸ்ரீமுக - ஆஷாட-ப, 5	16
22	1485	நரசிம்ஹபாரதி ...	ருதிரோற்-சிராவ-ப, 12	1498	தாது - சைத்தி - சு, 11	13
23	1498	நரசிம்ஹபாரதி ...	தாது - சைத்தி - சு, 11	1521	விகாரி - மாக - ப, 12	23
24	1521	நரசிம்ஹபாரதி ...	விகாரி - ஆசுவயு - ப, 7	1544	துந்துபி-பாற்குன-ப, 7	23
25	1544	அபிநவ சச்சிதாநந்த பாரதி ...	துந்துபி - பாத்திர-ப, 3	1585	சோபகிரு-ஆஷா - ப, 6	41
26	1585	நரசிம்ஹபாரதி ...	சோப-ஜேஷ்ட - சு, 11	1627	பார்த்தி- பால்கு - ப, 6	42

* இவருள் வித்தியாதீர்த்தர் இலம்பிகையோகத்திலிருந்தார்.

§ வித்தியாரணியரும் அவ்வித்தியா சங்கரர் மாணாக்கரே.

எண்.	சகம்.	பெயர்.	சந்நியாச நாள். வருடம் மாதம் திதி.	சகம்.	முத்திபெற்ற நாள். வருடம் மாதம் திதி.	குரு காலம்.
	சாலி			சாலி		
27	1627	சச்சிதாநந்தபாரதி...	பார்த்-பாற்குண-சு, 15	1663	தூர்மதி-ஜேஷ்ட - சு. 3	36
28	1663	அபிநவசச்சிதாநந்தர்	தூர்மதி - ஜேஷ்ட-சு,3	1689	சர்வசித் - மார்க்க - சு,6	26
29	1689	அபிநவநாசிங்கர் ...	சருவசித் - மார்க்க-சு,6	1692	விகுருதி-பாத்திர-சு,12	4
30	1692	சச்சிதாநந்தபாரதி...	விக்ருதி-பாத்திர-சு, 12	1736	பாவ-அதிகபாத்-சு, 14	43
31	1736	அபிநவசச்சிதாநந்தர்	பாவ-அதிகபாத்-சு, 13	1739	ஈசுவா - பால்குந-ப, 6	3
32	1739	நாசிங்கபாரதியார் ...	ஈசுவா - பால்குந - ப, 1	0	0 0	0

[இஃது இந் நூல் முதற்குறிப்பில் வெளியிடப்பட்டது]

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஜகத்குரு பரம்பரை

ஸம்பூர்ணம்

உ

ஓம் சிவகணபதயே நம:

ஓம் சிவகுரவே நம:

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்

என வழங்கும்

ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் சரித்திரம்

பீடிகை

பொன்னென வுளத்துப் பொருந்திய வுரவோன்
றன்னிரு சரணந் தலைக்கணி யாமே.

ஸ்ரீ கந்தபுராணம் சிவரகசிய கண்டம் நவமஹாமிசம் பதினாறுவது அத்தியாயத்துள்ளும், சிவபுராணத்துள்ளும் தேவர்களாற் கூறப்பட்ட எதிர்காலத்து ஸ்ரீ சங்கரகுரவன் சரிதம், வியாசர் முதலிய முனிவர்களாற் கூறப்பட்டது. அவ்வாறே நடந்த அவர் அவதார சரித்திரத்தைக் கண்ணாரக் கண்டும் கேட்டும் உணர்ந்த பெரியோர்களாகிய ஆசிரிய பரம்பரையால், எனவே அவ்வாசிரியர் காலத்துள்ளவர்களால், விளங்கும்படி எழுதப்பட்டிருந்த சரிதை நூல்களாலும், சித்துவிலாசசுவாமி, விஞ்ஞான கந்தசுவாமி என்னும் சித்தபுருடர்களாகிய சந்நியாசிகள் எழுதியிருந்த

''சங்கரவிஜய விலாசம்'' என்ற நூலாலும், ''வியாசலீயம்'' என்னும் மகாகாவியத்தாலும், அவ்வாசிரியர் மாணுக்கரு ளொருவராகிய பதுமபாதர் எழுதிய சரித்திரத்தாலும், சாயணமாதவாசிரியரால் செய்யப்பட்டுப் பதினறு சருக்க முள்ள சங்கரவிஜய காவியத்தினுலும் கூறப்படுகின்ற ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் சரித்திரத்தைச் சுருக்கி இளையோர் யாவர்க்கும் உபயோகமாம்படி இவ்வாசகம் எழுதப்பட் டிருக்கின்றது.

காப்பு

உம்ப ரேத்துறும், தம்ப வாரணத்
தெம்பி ரான்கழல், நம்பு நெஞ்சமே.

முதல் அத்தியாயம்

தேவர்கள் முறைப்பாடு

உலகத்துள் சன்மார்க்க வழக்கம் சிறுகி வரக்கண்ட தேவர்கள் கவலையடைந்து, ஸ்ரீ கைலாசத்தைச் சேர்ந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்தார்கள். அப்போது பெருமான் உவகையோடும் இருந்ததாகத் தோற்றியதால் தேவர் யாவரும் கண்டு தங்கள் எண்ண முடிந்ததாகப் பெருங்களிப்பை யடைந்து, தூரத்திற்றானே பலமுறை தாழ்ந்து எழுந்து தொழுது, வேத வாக்கியங்களாற் றுதித்துச் சென்று சமீபத்தை யடைந்து வணங்கி யெழுந்துநின்று அஞ்சலியஸ்தர்களாய் ஒழுக்க முறையோடு விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள்:—

''எம்பெருமானே! எங்களுக்குள்ள குறை எல்லா முணர்ந்த தேவரீர் சந்நிதி யறியாததல்ல; ஆனாலும், எங்கள் தரத்தி னளவாகச் சிறிது விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேம்; திருச்செவி சாத்தியருளவேண்டும். என்னெனில்?

முன் உயிர்களை அலைத்திருந்த அசுரர்களை மயக்குவிக்கும்படி விஷ்ணுவானவர் புத்தராக அவதாரஞ் செய்து அவர்களுக்குப் போதித்த யுத்தி நியாய வலிமையால் உலகத்துள் நாத்திகர் அதிகரித்து, யாவர்க்கும் வேதத்துள் நம்பிக்கையும் பத்தியும் வரவொட்டாது அவர் அறிவைக் கெடுத்து, நற்கருமமும், சற்பத்தியும், மெய்ஞ்ஞானமும், யோக நிலையும், தலையெடுக்க வொட்டாது புறம்பழித்து விலக்கி, நல்லோர் யாவரையும் கெடுத்துவருகின்றனர். மந்திரம் செபம் முதலிய சற்கருமமும், பாவத்திற்குப் பயந்து நடக்கும் நடையும்; மெய் கூறுதலும், சுத்தமாயிருத்தலும், தேவபூசையும், வேதமோதலும், யாகமுதலியதும், சந்நியாசமும் உடையவர்கள் இப்போது மூவுலகத்துள்ளும் கிடைப்பது அருமையாக விருக்கின்றது. யாகமென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் கேட்கவும் சகியாமல் காதுகளை மூடிக்கொள்பவராகவே யிருந்தால் எங்கட்கு அவிர்ப்பாக மெங்கே கிடைப்பது? அல்லல் எங்கே ஒழிவது? ஆதலால். தேவரீர் ஆணையாக விருக்கப்பட்ட வேதத்தை நிலைநிறுத்துவதும், தேவரீர் திருவடித் தொண்டர்களாகிய எங்களைக் காத்தருளுவதும், திருவருளின் கடனாக விருப்பதன்றி மற்றொருவராலு முடியாததாக

விருக்கின்றது. அன்றியும், அஞ்ஞானத்தினால் துன்மார்க்கத்துட் பிரவேசித்து, சனனமரண நரகத்துள் வருத்தப்படுகின்ற உயிர்களைச் சன்மார்க்க நெறியில் பிழைப்பிக்குங் கருணை, தாயாகிய தேவரீருக்கல்லாமல் வேறு யாரிடத்தில் உள்ளது?'' என்று விண்ணப்பித்து வேதாகமங்களாற் றுதித்து நின்றார்கள்.

அப்போது, பெருமான் வலக்கடைக்கண்ணின் கருணை நோக்கம், சூரியகிரணம் தாமரை மலர்மேற் பட்டாற்போலத் தேவர் கூட்டத்திற் றாக்கினது. இடக் கண்ணோக்கம், சந்திரகிரணங் கடல்மேற் பட்டாற்போலக் குமாரக்கடவுண்மேற் பட்டது. உடனே அத்தேவர்களைப் பெருமான் அருள்செய்து, ''ஓ! தேவர்களே! நம்மொருகலை, பூவுலகத்தில் அந்தணர் குலத்துட்டோன்றும்; நீவிர் அனைவரும் அவ்வாறே மானிடராகப் பிறந்து, நீங்களிச்சித்தபடியெல்லாம் பெறுவீர்கள்! அஞ்சவேண்டாம்'' என்று அருளிச்செய்து, ஸ்ரீ குமாரக்கடவுளையழைத்து, ''வேதமே எமது ஆணை மொழியாதலால் அதனுட் கூறியபடி நடத்துவிக்கும் அதிகாரம் உமக்கன்றோ கொடுக்கப் பட்டுள்ளது; இத் தேவர்கள் விண்ணப்பிப்பதற்கு முன்பாகவே என்னை சேவைப்பட்ட விஷ்ணுவும், ஆதிசேடனும்—சங்கரிடணர், பதஞ்சலி என்னு முனிவர்களாய் அவதரித்து, வேதத்துள்ள தேவதா காண்டத்தினையும் - யோக காண்டத்தினையும் விளக்குகின்றார்கள். இப்போது, நீரும் பூவுலகத்தில் அவதரித்து, நமது நல்லன்பராகிய ஜைமினியாற் கூறப்பட்ட நூலை ஆதரித்து, அவ்வேதத்தின் கருமகாண்டத்தை நிலைநிறுத்தி, நாத்திக

ரைத் தண்டிப்பித்து, வைதிக மார்க்கத்தைச் சீர்திருத்தஞ் செய்துவைவும், பிரமதேவன்: மாணுக்கனுயும், இந்திரன் அரசனுயும் பிறந்து உமக்குத் துணையாக விருக்கக்கடவர்; பின்னர் ஞானகாண்டத்தை நிலைபெறுத்துவதற்கு நமது கலையே அவதரிக்கும். அவ்விடயம்பற்றித் தேவர்கட்கு அபயம் கொடுத்திருப்பதாற் றெரிந்துகொள்ளலாமே" என்று பெருமான கட்டளையிட்டருளினுர். அப்போது அத்திரு நகை நிலவொளியில் வானவர்களெல்லோரும் சகோரப்புட் போல விருந்தனர். பின்பு விதிக்கு விதியாயுள்ள சிவாக்கினையை அவ்விருவரும் தலைமேற்கொண்டு சென்றனர்.

தேவர்க ளவதரித்தல்

அதன் பின்னர், இந்திரன், பூவுலகத்தில் சுதன்வன் என்னும் அரசனுகப் பிறந்து, நீதி தவருது மன்பதை புரந்து, விரிந்த அரசாட்சி, சேனை, பொருட்செல்வமுடையனுய், நாத்திகர் நூல்களில் வஞ்சகக் கருத்தோடும் அன்புடையவனுக நடித்துக் காட்டி, சாருவாகன் புத்தன் முதலிய மதஸ்தர்களை யாதரித்து, அவருட் சிறந்தவரனைவரையும் தன்னிடத்துச் சேர்த்து வைத்திருந்தனன். குமாரக்கடவுள்: * பட்டபாதாசிரியராகவும், அவர் பரிவார தேவர்கள் வைதிக வேதியர்களாகவும் அவதரித்தனர். பிரமதேவன்: † மண்டனமிசிரர் என்னும் வேதி

* இவர்க்கு, பட்டகுமாரிளனுர் எனவும், பட்டகுமாரர் எனவும் பெயர் வழங்கும். இவர் செய்த நூலுள் வியாகரணம், கௌமாரம் எனவும் குமாரிளம் எனவும் வழங்கும்.

† மண்டனமிசிரருக்கு விசுவருபர் எனவும் வேறோர் பெயர் வழங்கும்.

யனைப் அவதரித்துப் பட்டபாதருக்கு மாணுக்கராயினர். பின் பட்டபாதர், "பாட்டப்பிரதீபம்" என்னும் பூருவ மீமாம்ஸை நூலைச் செய்து, பல மாணுக்கர்க்கும் வேத சுரௌதங்களோடும் ஓதுவித்து, தாம் புத்தர் முன்னிலே யாகவே அவர்களுலே யெல்வா முணர்ந்து, அவற்றிற்கெல் லாம் மறுதலே எழுதி வெளிப்படுத்தித், திக்கு விஜயத்தின் பொருட்டு வெளிப்பட்டு, ஆங்காங்குப் பிரசங்கித்து வாதி த்து, நாத்திகரை வென்று, சுதந்வாசன் பட்டணத்திற்கு வந்தார்.

பட்டபாதர் புத்தரோடு வாதிடல்

அவர் வரவை அரசனறிந்து எதிர்சென்று உபசாரத் தோடும் அழைத்துவந்து பூசித்தனன். அவ்வரச சபை யில் பொற்பீடத்திருந்த அந்தப் பட்டபாதர், காம தேனுவானது இந்திரனது நந்தவனத்தை யலங்கரித்தாற் போல, அவ்வரச னவையை யலங்கரித்தனர். அவ்வள வில் அச்சபை யருகிருந்ததோர் தருவின்மீதிருக்கும் குயி லின் இனிய குரற் கேட்டலும், அதனை முன்னிட்டுக் கூறி யதாக அரசனைக் குறித்து, "ஓ! குயிற் பிள்ளாய்! சுருதிக்கு இதமில்லாமலே கடினமாகக் கூவுகின்ற நீசமாகிய காக்கையின் சம்பந்த மில்லாவிடின் நீ சிறப்படைவா யன்றோ" என்று * முன்னிலேப் புறமொழியாக ஓர் செய்யுளைக் கூறினர். † உள்ளுறைப் பொருளினையுடைய அவ்வுரையைக் கேட்ட "சடபிஞ்ஞர்"—புத்தர்கள், மிதி

* முன்னிலேப்புறமொழி - அந்நியாபதேசமென்ப.

† உள்ளுறை - ஸாகூதம் - அருத்தகருப்பம்.

யுண்ட அரவு சீறி யெழுந்தாற்போல வெகுண்டெழுந்து சமயதருக்கத்திற்குத் தாமே முன்னிட்டு வாதிக்கத் தொடங்கினர். பட்டபாதாசிரியர், உத்திக் ‡ கோடரி யால் புத்தர் நூற்கிளைகளை வெட்டியெறிந்து, பழுதுபட்ட அப்புத்த நூற்கட்டை முன்னாகக் கோபவழலை விருத்தி செய்தார். அப்புத்தர்களும் பல வினாக்களை வினவுதலும் அதற்கிவர் விடைகொடுத்தலுமாகிய பேரிரைச்சல் மிகப் பரவியது. கலுழன் எதிர்ப்பட்ட போது தலைகாட்ட மாட்டாத பாம்பைப்போலப், புத்தர் வாய் திறக்கவும் ஆற்ற லற்றவர்களாய்ச் சித்திரித்த பாவை போல நாவடங்கி நின்றார்கள் அப்பொழுது, அரசன் உண்மை யுணர்ந்த வனா யிருந்தும், அரசநீதிபற்றி, அவ்விரு திறத்தரையு நோக்கி, "நும்மிரு வகையாருள்ளும் கல்விப் பயிற்சிக்கும் அறிவின் நுட்பத்திற்கும தக்கவாறு சந்தியில் உத்திவகை கள் தோற்றுகின்றன; அதனால் மதங்களை யுயர்வு தாழ் வென்று மதிக்கலாகாது; ஆதலால், யார் மலை யுச்சியேபிக் தமது மத சித்தாந்தத்தைக் கூறிக் கீழே குதித்து வீழ் ந்து ஓர் அபாயமும் இன்றி வருகின்றார்களோ அவர்கள் மதமே சிறப்புடைய தென்று கொள்வேன்" என்றான்.

புத்தரைத் தண்டித்தல்

அது கேட்ட புத்தர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த் துக்கொண்டு, மனத்தி லச்சத்தோடும் பின்னிடைந்து நின றார்கள். அப்போது பட்டகுமாரர் ஊக்கத்தோடும் எழுந்து

‡ கோடரி - கோடாலி என மருவியது.

யாவரும் பார்க்கும்படி மலையேறி, மனத்தில் வேதநாயக ராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, “வேதமே பிரமாண மாயிருந்தா லெனக்குத் துன்பமின்றிச் சுகம் உண்டாகட் டும்” என்று யாவருங் கேட்கும்படிக்கு உரத்துச்சொல்லிக் கீழ்குதித்தனர். அவர் உலக குருவாகலின் பஞ்சின்செண்டு வந்து வீழ்ந்தாற்போல யாதொரு துன்பமின்றிச் சுக மாகவே யிருந்தனர். வேதம், தன்னை நம்பினவர்களின் துன்பத்தை யொழிக்காதும் விடுமோ? காத்தருளியது. அப்போது அரசன், அதுவரையிற் றனக்குண்டாயிருந்த துட்டர் கூட்டுறவால் அசுத்தமுற்றிருந்த தன்னை மிகவும் வெறுத்துக்கொண்டனன். உடனே புத்தர்கள் அரசன் கருத்தைக் குறிப்பினறிந்து, விரைவிலே அரச சபைக்கு வந்து, “மணிமந்திர அவிழ்தவல்லமையால் இப்படி அரிய செய்கைகளைச் செய்து காத்துக்கொள்வாரு முண்டு” *என் றார்கள். இங்ஙனம் பேதையராகிய புத்தர், காட்சியாற் கண்ட மான்மியத்தையும் வேறுபடுத்திக் கூறியதனால் அர சன் வெகுண்டு அதிக கொடுமையான பிரதிஞ்ஞை செய் தான். என்னை? “ஒரு இரகசிய விஷயத்தைப்பற்றி இரு வகையாரையும் கேட்கின்றேன். யார் அதனைக் கூறாது விடு கின்றார்களோ அவர்களைக் கற்காணகதிலிட்டு ஆட்டிவிடு கின்றேன்” என்று சொல்லிப், பிறரொருவரும் அறியாத படி கொடுவிஷமுடைய கரும்பாம்பை ஒருகுடத்தி லடைத் துக் கொண்டுவந்து, “இதனுள்ளிருப்பது என்ன?” என்று இருவகையாரையும் வினவினான். அப்போது, “நாளை காலை சொல்வோம்” என்று புத்தர் கூறினர். அதற்கரசன் இரு

வர்க்கும் அதுவே கால வெல்லையாக நியமித்தனன். பின்னர், புத்தர் சென்று, அவ்விரவெல்லாம் ஓர் குளத்திற் கழுத்தளவு நீரினின்று தவம் புரிந்தனர். அருணோதய மாதலும் அவர்களுக்குச் சூரியன் அருளா னுண்மை தோற்றப்பட்டது. அந்தணர்களோ, வேதத்தை நம்பிக் 'கடவுளே திக்கு' என்று கவலையற்று நித்திரை செய்தனர். மறுநாள் அவ்விரு திறத்தவரும் அரச சபைக்கு வந்த போது, புத்தர்கள் "அக்குடத்திற் சருப்பாம்புள்ளது" என்று முன்னர்க் கூறி விட்டனர். பட்டபாதர், "அநந்த சயநராகிய விஷ்ணு இருக்கின்றார்" என்று கூறினர். அது கேட்ட புத்தர்கள முக மலர்ந்தனர். வேந்தன், முகம் புலர்ந்து சிறுபொழுது சிந்தித்திருந்தனன். 'இது தருணம' என்று புத்தர் விரைந்து, "இவ்வேதியர் கூறுவது உண்மையாயிருந்தால் அவரே கையிட்டு எடுத்துக் காட்டினால் நாங்கள் தோற்றபக்ஷத்தில் தண்டனைக் குள்ளாவோம்" என்றார்கள். உடனே பட்டபாதாசிரியர் மேலெழுந்து, அக்குடத்தை வலம் வந்து பணிந்து, குடத்துள் கையிட்டு, அரவணையிற்கிடந்த திருமாலது பொன்னுருவத்தின் விக்கிரஹத்தினை மேலெடுத்து, யாவருங் காணக் குடத்துள் மற்றொன்றுமில்லை யென்பதனை யாவர்க்குங் காட்டி, "இக்கடவுளையே உலகத்தைக் காக்குங் கடவுள் என்று வேதம் கூறுகின்றது" என்றார். அப்போது, அரசன் "வேதமே உண்மையென்பதனை யிப்போது நன்றாக வுணர்ந்தேன்" என்று கூறினன். புத்தர்கள் "ஓ! வேந்தனே! உமக்கு நம்பிக்கை யுண்டுபண்ணின வேதத்தினிடத்தில் 'உயிர்களை வருத்தலாகாது' என்ற விதியுரையில்லையா?" என்று இரந்துகொண்டார்கள். அப்போது 'புத்தர் குலத்தையே யழிப்பது கொடுமையாக விருக்

குமோ' என்று வேந்தன் சிறிது ஐயப்பட்டுக் கொண்டிருந் தனன். பட்டபாதர் அரசனை நோக்கி. "ஓ! அறிவுடைய அரசனே! தருமத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் கொலை தண் டனையால் இமிசைக் குற்றம் வருவதில்லை. வேள்வியின் பொருட்டு விதிப்படி பசுக்கொலை செய்தலும், அரசன் போரில் பகைவர் படைகளைக் கொல்லுதலும், பெருங் குற்றவாளிகட்கு உயிர்தண்டஞ் செய்தலும், சாது உயிர் களைத் துன்பஞ் செய்யும் புலி முதலிய கொடிய மிருகங் களை வேட்டையாடுதலும், அதிகாரி பேதத்தால் அவரவர்க்கும் பாவமல்லவென்று சுருதி மிருதிகள் கூறுகின் றன" என்றார். அவ்வளவில், அசரீரிவாக்கொன்று, "ஓ! வேந்தனே! ஐயப்பட வேண்டாம்! நீ செய்த பிரதிஞ் ஞையை முடித்துச் சத்தியத்தைக் காத்துக்கொள்!" என்று உண்டாயிற்று. உடனே அவ்விறைமகன், "புத்தர் முத லிய நாத்திகருள் பாலன் முதல் விருத்தன வரையில் எங் கிருக்கினும் அவர்களைப்பற்றிக் கற்காணத்திலிட்டு அரைத் துக் கொல்லாத அரசபரிவாரர்கள் மரணந்தந் தண்டஞ் செய்யப்படுவர்" என்ற திறமான கட்டளையைத் தேசமுழு வதும் பரவச்செய்தனன். உடனே விரைவில் சாருவாகர், புத்தர், சௌகதர் முதலியவர்க்குப் பிரளய முண்டாயிற்று.

பூருவ மீமாம்ஸ விருத்தி

இங்ஙனமாக நாத்திகர் என்னும் மதயானைகள் பட்ட பாதராகிய சிங்கத்தால் அழிபட்ட மாத்திரத்தில் வேதக் கிளைகள் எல்லாம் தழைத்துப் பழுத்தன. இவ்வரலாற்

றைக் கேள்வியுற்றுத் தேயதேயங்களிலும் அடங்கிக் கிடந்த வேதியர் பலர், மேகமுழக்கங் கேட்டுப் புதருளடங்கிக் கிடந்தெழுந்து கேகாரவஞ்செய் மயில்களைப் போல, வெளிப்பட்டு வந்து சேர்ந்தனர். பட்டபாதர் சாத்திரயுத்திகளாகிய இடியேறு பட்டு நாத்திக நூல்களாகிய மலைகள் தகர்ந்தொழிந்தன. அதுமுதல் அரசனும், அரச பரிவாரங்களும், அந்தணர் முதலிய வருணாச்சிரம அறவொழுக்கங்கள் முறையே நடக்கும்படி பாதுகாத்து வந்தனர். குயுக்தி, குதர்க்கம் என்னும் குருட்டு ஈக்கள் வேதக்காற்றினு லடிபட்டோடி யொழிந்தன. சிரத்தை பத்தியென்னும் சூரியசந்திர ரொளியால் ஐயம் திரிபு அறியாமை யென்னும இருள் தூரத்தே சென்றது. வேத மோதல், ஆன்றோரொழுக்கம், வேள்விக் கருமம், தான தருமம உபகாரங்கள், தேவர் திருவிழாச் சிறப்பு முதலிய நல்லறங்கள் விருத்தியாகத் தொடங்கின. ஆயின், கருமமே தலைமையதாய்த் தருமமே புருடார்த்தமாகிய வுறுதிப்பொருளா யிருந்தது. தேவர் திருத்தியால் உலகத்தில் பெருமழை, மழையில்லாமை, கள்ளர், நோய் முதலிய ஊறுபாடுகள் இல்லாமலே யாவரும் சுகமாக விருந்தார்கள். பிரமம் என்பது வேதம், அதனை நம்பி அடைந்தவன் பிராமணன். அவ்வேதத்தை நிலைநிறுத்தி அந்தணரைக் காத்தகால் குமாரக்கடவுளுக்குச் சுப்பிரமணியர் என்னும் பெயர் தகுதிப் பெயராயிற்று. இங்ஙனம் சுப்பிரமணியர் பட்டபாதராக அவதரித்துக் கருமகாண்டத்தை நிலைநிறுத்தி, வேதியர் குலத்துள் வேதப்பயிற்சி அனுட்டான முறைகளைத் திருத்தஞ்செய்து, பிரமன் கலையிற் றோன்றிய மண்டனாசிரியர் முதலிய மாணாக்கர்கட்குக் கருமவாதத்தை முற்றும் ஓதுவித்து, மகிமையோடுந் தவச்செல்வராய்த்

தருமநிலை நாட்டி நின்றனர். அப்போது உலகத்துயிர்க ளெல்லாம் பிரமஞானமில்லாமலே அநாதியாக வந்த அஞ்ஞானத் துன்பங்களை அனுபவித்து, சமுசாரபாசத்துள் கட்டுப்பட்ட பசுக்களாய் இருந்தனர். அதனால் கருணைக் கடலாகிய பசுபதி தாமே திருவவதாரஞ் செய்து ஞான காண்டத்தை நிலைநிறுத்தத் திருவுளஞ் செய்தனர்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சிவகுரு அவதார முதலியன

அதன் பின்னர், கேரள நாட்டில் இடபாசலத்துப் பூரணவாகினி நதிக்கரையில் கருணைக்கடலாகிய பரமேச்சுரன் தானே முளைத்த சோதிமய இலிங்கோற்பவராக எழுந்தருளியிருந்தார். இருந்து அத்தேயத்தரையன் * கனவி லெழுந்தருளி அனுக்கிரகித்தபடி அவ்வரசன் அச்சுயம்பு மூர்த்திக்கு ஆலயம் கோபுரம் விமானம் பிரகார முதலிய திருப்பணி செய்து, நித்த நைமித்திக முதலிய கட்டளைகளை நடத்திவந்தனன். மக்களுக்குக் காட்சியௗவாகும்படி பல மகத்துவங்களைக் காட்டி, அடியார் துன்பங்களை யொழித் தருளி வீற்றிருந்தருளும் அப்பெருமான் திருவருளால் யாதொரு பீடையுமில்லாது, காலட்டி

* அவ்வரையன் பெயர் - இராஜசேகரன்,

† என்ற அக்கிரார மிருந்தது. அதனுள் வேதசாஸ்திரப் புதையலாகிய நல்ல மரபில் வந்து, சுரௌத ஸ்மார்த்த ஒழுக்கச் செல்வர்களாகிய அந்தணர்கள் பலர், முனிவராச்சிரமம் போல இன்பகரமாகிய இடங்களை வகுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள், வித்தியாதிராயர் என்னும் வேதியர் தலைவர், கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தோராய் அந்த இடபாசலத்து எழுந்தருளிச் சுயம்புலிங்கேசனைப் பூசித்து வந்தார். அப்போது, அக்கடவுளருளால் அந்த வேதியருக்குப் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாயிற்று. அம்மகவினுக்குச் ‡ சிவகுரு என்று நாமகரணஞ் சாற்றி வளர்த்தனர். வளர்ந்த அச்சிறுவர் சௌளம் உபநயநம் முதலிய கருமங்களாற் சுத்தராய்ப் பிரமவொளி பெற்று, ஞானத்தில் சிவனொடொப்பவராயும், வாக்கிற் பிரகஸ்பதியோடொப்ப வராயு மிருத்தலினால் சிவகுரு என்னு மப்பெயர் தகுதியான பொருளுடையதா யிருக்கின்றதென்று யாவராலும் புகழ் பெற்றிருந்தனர்

அப்பால் அப்பிரமசாரி குருமனை வாசஞ்செய்து ஆசிரியர் கட்டளைப்படி யொழுகிப் பிச்சைச் சோறுண்டு,

---

† காலடி என்றும் பெயர். இது கொச்சின் ஷோரனூர் இருப்புப் பாதையில் ஓர் தங்கு மிடமாகிய ஆள்வாய் என்னு மூருக்கு ஆறு மைலில் கிழக்கே யுள்ளது. சிவபெருமானது காலினடியி லவ்வக்கிராம முண்டானதல்பற்றிக் காலடி என்னப்பட்டது. "கேரளே சசலக்ராமே" என்றபடி மலைநாட்டில் சசலம் எனப் பண்டைய பெயரால் வழங்கப்பட் டிப்போது முள்ளது.

‡ இவர் கோத்திரம் - ஆத்திரேய கோத்திரம் - அத்திரிமகாரிஷி கோத்திரம்.

காலை மாலைப் பொழுதின்கண்ணே ஸ்நாநசந்திசமிதா தானமென்னும் வேள்வித்தீ இவைகளை வழுவாது நடத்தி, உண்மை சுத்தமுடைமை தவறாது அவ்வாச்சிரம விரத தீக்ஷையை யுடையவராய்த் தஞ்சாகையை யோதிக்கொண்டிருந்தனர். அவ்வாறு வேதவாசிரிய சூரியாக்கினிகளை முறைப்படி பூசித்திருக்கும் அவ்விடலையிடத்தில் குருவருளுண்டாய், பிரவணம், சிரத்தை, மேதை, பிரதிஞ்ஞை, தாரணை முதலிய சித்திகள் உண்டாயின. பின்பு சில நாளிற்றானே மூன்று வேதங்களையு முற்றவும், பதம் -கிரமம் - சிக்ஷை முதலியவற்றோடும், ஆறு அங்கமாகிய சாத்திரங்களோடும் பயின்றனர். கருமானுட்டான முதலியன வேதத்தின் பயனாயிருத்தலான், அது பொருளுணர்ச்சி யின்றி யுண்டாகாமையின் சுரௌத சூத்திரங்களோடு தரும ஆராய்ச்சியைக் கசடறச் செய்தார். வேதத்தின் கருத்தை யறிவது மிகவும் அருமையாயுள்ளது. அது நிற்க, அந்த மாணாக்கராற் பணிவிடைகளைப் பெற்று ஆசிரியர் மனமுவந்து கருணையோடு கூறத் தொடங்கினர்:—

ஆசிரியன் இல்லறம் பூண விதித்தல்

“மைந்த! கடவுளருளால் உனக்குண்டாகிய கல்வி முதிர்ச்சி உன் பிதிரரைப் புண்ணியராகவும், எம்மைப் புண்ணியப் புகழுடையமாகவும், உன்னை முற்றிய பயனுடையனாகவும் செய்கது. எமக்கு மிகவுங் களிப்பைத் தருகின்றது. பெருவாழ்நாளுடையாய் நீ! இன்பத்தோடு நெடுங்காலம் வாழ்வதே நமக்குக் குருதக்ஷிணையாக விருக்

கின்றது. நீ வித்தியாதிராயர் என்னும் வித்துவான் மகனாகவின் பிறப்பினளவானே சால்புடையனாக விருக்கின்றாய். அதற்கு மேலும் உனக்குக் கல்வித்திறமு முண்டாயிருப்பது பொற்பூ மணம் பெற்றவா றாயிற்று. நீ நம்மிடத்தில் கல்வி பயிலுவதற்குவந்து நெடுங்காலமாயிற்று. உன் தாய் தந்தையரும், சுற்ற முதலியோரும் உன்னைப் பார்க்க மிகவும் விருப்பமுடையராக விருப்பர். ஆனால், நமக்கு உனனிடத்தில் பெற்ற மகவினும் பெரிய அன்பு உண்மையால் அனுப்ப மனம் சம்மதிப்பதில்லை. ஆயினும், நமது நண்பராகிய வித்தியாதிராயர் மனங் களிப்படைவதே நமக்கு வேண்டுவதா யிருத்தலால் இப்போது உனக்குக் கட்டளை தருகின்றோம். மைந்த! நீ உன் மனைக்குச் சென்று தாய் தந்தையரையும் சுற்றத்தினரையும் களிப்பிப்பாய்! தடுக்காதே. ஏனெனில். ''முன் ஆராய்ச்சியுள்ள புருடன் பின் வருவதை நோக்குபவனால் உச்சிப்போதினுக்குமேல் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க பயனை 'சுபஸ்யசீக்கிரம்' என்னும் வழக்கினால் முற்பகலிலே பெற முயற்சிக்கின்றான்'' என்னும் பொருள் நீதி நூல்களின் துணிபாக விருக்கின்றது. தகுந்த காலத்தில் விதைத்த விதை விளைவுண்டாகிப் பலித்தாற்போலப் பருவமல்லாத பருவத்துவித்திய விதை பயன் தருமோ? தக்க பருவத்தில் மணம் புணர்ந்தால் இல்லற தருமங்களை அனுட்டிப்பதற்கும், மக்கட்பேறு முதலிய பேறுகளைப் பெறுதற்கும் ஒத்தவாறாக விருக்கும். 'மைந்தர்க்கு எப்பொழுது மணவினை முடித்து வாழக்

காண்போம்' என்று வருடங்களை யெண்ணிக்கொண்டிருப்பது பெற்றோர் உரிமைத் தொழிலாகவு மியற்கையாகவு மிருக்கின்றது. தாய் தந்தையரைக் களிப்பிப்பதே மைந்தர் கடனாக விருக்கின்றது. அன்றியும், பிதிரர், மக்கள் வமிசம் விருத்தியாய் அதனால் தாங்கள் நற்கதி யடையவேண்டும் என்றும், தமது மரபோர்க்குக் கிரகத்தாச்சிரம முண்டாவதாகவென்றும் வாழ்த்திக்கொண்டிருப்பர். அல்லதூஉம், இதுவரையில் நீ செய்துவந்த வேதாத்தியயனத்திற்குப் பயனாகிய கருமானுட்டானத்திற்கு உத்தமியான மனையாளைப் பெற்றுக்கொள்வதே அவசியமாம். இல்லற நிலைமை, மற்றெல்லா நிலைமையினும் சிறந்ததாயும், அந் நிலைமைகளை யெல்லாம் காப்பதாயு முள்ளது ஆதலால், இப்போது நீ வேதவிரதங்களை முடித்து, உன் பிதிரர் கட்டளையால் மணம் புணர்ந்து இல்லறத்தானாய் இருக்கவேண்டும்'' என்று விதித்தனர்.

சிவகுரு வைராகப் பிரசங்கம்

அப்போது அச்செல்வ மாணாக்கர், அவரை நோக்கி, ''ஐயரே! தேவரீர் கட்டளைப்படி நடந்துகொள்வதற்கு அடியேன் உரியனாகவே யிருக்கின்றேன். ஆனால், இல்லறத்தானாகி மாதரைப் புணர்வதனால் எனக்குத் தோற்றுஞ் சில ஐயங்களையும், எனது விருப்பவகையினையும விண்ணப்பிப்பதற்குக் கட்டளையானால் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன்'' என்றார். ''நல்லது, பிள்ளாய்! நீ விருப்பிய விருப்பத்தை முற்றுவிப்பதே நமது விருப்பமாக, நீ அஞ்சுதலின்றிச்

சொல்லுவ சொல்!'' என்று கூறினர். அதுகேட்டு விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினர்:-

''எம்பெருமானே! தேவரீர் கட்டளையிட்டது முற்றும் உண்மையதே ஆயினும், இம்மை மறுமை யிரண்டினையும் தரும் தேவரீர் திருவடிப் பணிவிடை செய்துகொண்டு, ஓதிய வேதத்தினை மறவாது சிந்தித்துச் சீவனுள்ள வரையில் நைட்டிகப் பிரமசரியனு யிருத்தல்வேண்டுமென்பதே யெனது விருப்பு. இதனை விடுத்து, துன்பமற்ற பிரமசரியத்தைத் துறந்து பெரும்பாரமாகிய இல்லறவொழுக்கந் தலைமேற் கொள்வது தொடங்குங்காற் சிலர்க்கது சுகம்போலவே தோன்றினும் முடிவிற் பெரும் பிழையாகவே முடிகின்றது. அன்றியும், பிரமசரியன் கிரகத்த நிலைக்கு வரவேண்டுமென்பதே நியமமு மல்லவாம். விவேகியேற் றுறக்கினுந் துறக்கலாம். அங்ஙனமுமன்றி மணம் புணர்ந்தால், அரசாட்சி பாரம் பூண்ட அரசன் கணமேனும் ஓய்வின்றி யுலகோம்புதலின்கண்ணே செல்வது போல், இலௌகிக வைதிக மென்னும் இருவகைக் கருமங்களையு முற்றுவிப்பதற்குப் பேருழைப்பு உழைக்க வேண்டுவ தாகின்றது. இல்லறத்தானுக்கு வரவர மூவேடணையின் மோகத்தொடர்க்கு வலுக்கின்றது. தொடக்கத்தில் சுத்தமாயிருந்த நெஞ்சு சிலநாளிற் கிலேசத்தின்பாற் படுகின்றது. குடும்பம் விருத்தியாமளவில் மிகவும் கடன், நோய், உழைப்பு, சுற்றம், மரணம், துக்க முதலியவற்றால் எவ்வளவேனும் கவலை யொழிவதில்லை. வேள்வி

முதலிய தரும கருமங்களை யனுஷ்டிப்பதற்குப் பொரு ளுதவி மிகவும் வேண்டும். அது விஷயத்தில் மிக முயன் றாலும், பெரும்பாலும் பாவத்திற்கும் அவமானத்திற்கும் அஞ்சுவோனுக்குப் பொருள் விசேடம் வாய்ப்பதில்லை. வறியவனாயிருந்தால் குடும்பபாரங் கொண்டவனுக்கு அதனினும் வேறு நரகம் வேண்டா. பொருளாசை மேற் கொண்டவனுக்குப் புண்ணியசாதன மெங்குள்ளது? மறு மைப் பயன் எங்குள்ளது? அன்றி யொருகால் முற்பவத் தொடர்பால் முயற்சியும் பலித்துப் பொருளுஞ் சிறிது கிடைத்தால் போக மேலிடுந்தோறும் ஆசை மேலிடுவ தன்றித் திருத்தியுண்டாவதில்லை. மேலும், அழகு, இளமை, பொருளிவற்றினாலேதானே சந்தோஷிப்பது மாதர்க்கு இயல்பான குணமாக விருத்தலன்றிக் கண வனோடொத்த கருத்தினளாய்க் கற்புடையவளாய் ஒழு கும் மனைவி கிடைப்பது மிகவும் அருமையாக விருக்கின் றது. மக்களில்லாவிடினும், துன்மார்க்கரான மைந்தர் பிறக்கினும், அங்கப் பழுதினர், பெருநோயர், அற்பாயுள ராய்ப் பிறந்தாலும் பெரிய அநர்த்தங்களுக்கு இடனாகின் றது. இவ்வாறு இவ்வில்லறத்துள் பல துன்பங்களுண் டாகின்றன. முக்கியமாய் இழிசனர்களைப் பின் தொடர் ந்து, அவர்களுக்கு இதம் புரிந்து, அவர்களால் ஒரு பயனை அடைவதைப் பார்க்கினும் தாழ்வுள்ளது மற்றொன்றுள்ள தாக எனக்குத் தோன்றுவதில்லை. அஃதங்ஙன மிருக்க. மறுமையாவது பெறலாமே யெனில், மாதர் புணர்ச்சி யுள்ளவனுக்கு யோகமார்க்கம் கைகூடுவதன்று. யோக

சாதன மில்லாதவர்க்கு ஞானசித்தியும் கடவுளருளும் எளிதிற் பெறப்படுவன வல்லவாம். கருமயோகத்தாலும் பத்தியோகத்தாலும் கதி பெறலா மென்னில், சமுசாரத்தில் பல தடைகள் உண்டாகின்றன.

எல்லா விஷயங்களிலும் ஒத்து வருவது சிவானுக்கிரக முடைய பெரும் புண்ணியமுடையோன் யாரேனு மொருவனுக் கன்றிப் பொது நோக்கத்தால் யாவர்க்கும் ஒத்தபடி யன்று. ஆதலால், எல்லாச் சுகத்தையும் கொடுப்பதற்குக் கண்கண்ட கற்பகத்தருப்போன்ற தமது திருவடியை விடுத்துச் செல்வதற்கு எனது நெஞ்சு உடன்படுவதில்லை'' என்றார்.

சிவகுருவை ஆசிரியன் விதித்தது

பின்னர், அவ்வாசிரியன் சமாதிநிட்டராய்ச் சிறிது போது சிவத்தியானஞ் செய்திருந்து வெளிமுகராகிக், ''குழந்தாய்! நீ கடவுட் செல்வமுடையோனாகப் பிறந்தாய். இயன்றமட்டி லுண்மையோடு கடவுளைத் தொழுதிருக்கக் கடவை! சிவானுக்கிரகத்தால் நேர்வன முழுவது நல்லனவே நேரும். முக்கியமாய், பரமேச்சுரனது ஞானவடிவம் உன் மரபிற் றோன்றி, உன் குடிமாத்திரமே யன்றி இவ்வுலக முழுவதும் நிலைநிறுத்தப்படுவது சிவசங்கற்பமாக விருத்தலின் அதற்கு மாறாக உன் முயற்சி யொன்றும் நடவாது. ஆதலின், நீ சென்று இல்லறத்தானாகவே யிருத்தல் வேண்டும்'' என்று கட்டளையிட்டார். அத்தருணத்தில் காலட்டி அக்கிராரத்திருந்து வித்தியாதிராய

ரென்னும் அந்தணர் தலைவர் தம் மகனைப் பார்க்க வருத லும், உவப்போடு சிறுபொருளைத் தக்ஷிணையாகப் பெற்று அக்கல்வியாசிரியன், சிவகுரு என்னும் தன் மாணக்கரை அவர் தந்தையிடத் தொப்பித்து உபசரித்து அனுப்பினர்.

சிவகுரு மணம் புரிதல்

அவர்களும் தம்மூருக்குவந்து சேர்ந்தவுடனே சுற்றத் தார், நட்பினர், கற்றோர் முதலிய யாவரும் வந்து உப சரிக்கப்பட்டு நல்வரவு வினவிக் களிப்படைந்தனர். அங் கொரு நாள் தேவதேவர் திருவிழாவின் பொருட்டுச் சபை கூடிய வழி, இச்சிவகுரு என்பவரது கல்விநிறைவு ஆரா யப்பட்டு வெளியீடாய் அப்புகழ் நாடெங்கும் பரவிவந்தது. வித்தியாதிராயராகிய தந்தை தாமே பல விஷயங்களை விசாரித்துப், பதினன்கு வித்தையிலும் தம் மகற்கு நிரம் பிய வுணர்ச்சி யுண்மை யுணர்ந்து, மானுடயாக்கை பெற்ற வர்கள் பெற வேண்டிய முழு வின்பத்தை யடைந்தனர். மகன் கல்வியிற் சிறந்தவனுய்த் தக்கதோர் நல்லொழுக்கத் திருந்து தன் பணி செய்வானுயின் தந்தைக்கு அதனின் மேம்பட்ட வின்பமில்லையன்றே?

அங்ஙனமிருக்க, இச்செய்தி யறிந்தவேதியர் பலர் 'தத்தம் கன்னியர்களை இம்மணமகனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்' என்னும் எண்ணத்தோடும் நெடுந்தூர தேயத் தினின்றும் வரத் தொடங்கினர். வித்தியாதிராயர் என் னும் வேதியர் தலைவர் அவரனைவரையும் உபசரித்து அனுப்பிவிட்டனரே யன்றித் 'தன்னிட்ட தெய்வமாகிய

இடபாசலத்துச் சுயம்பு லிங்கேசன் ஆணையின்றித் தன் மகனுக்கு யாதொரு கன்னிகையையும் கொள்வதில்லை' என்னும் உள்ளத்துணிவோடு மிருந்தனர்.

அந்நாளில் அகத்தியனார் மாணாக்கர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவனும், ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைப் பூசித்துப் பெற்ற திருவருளால் ஒரு கன்னி மணியைப் பயந்திருந்தவனுமாகிய மகிபண்டிதன் என்னும் வேதியன் தன் மகளைக் கொடுப்பதாக வந்தனன். அங்கு அது விஷயத்தில் கோத்திர சம்பந்த நக்ஷத்திர சகுன முதலியவெல்லாம் ஒத்தபடி நன்கமைந்ததே யன்றிக் கடவுள் ஆஞ்ஞையும் கிடைத்தமையால் யாவரும் அக்கன்னியைச் சிவகுரு மணம்புரிய விசைந்தனர்கள். அப்போது, அம்மகிபண்டிதன் தன்னுற்றலைக் கடந்து, "வரதக்ஷிணை கொடுக்கின்றேன்; ஆதலால், மணமகன் தன்மனைக்கு வரவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். "உமக்குப் பொருட்செலவின்றி மணம் புரிதலாம்; ஆகவே, இங்குத்தானே வரவேண்டும்" என்று வித்தியாதிராயரும் கூறினர். அவ்வளவில், "காலந் தாழ்க்கில் வேறு யாரேனும் தங் கன்னியை மணம் புரிவிக்கவுங் கூடும்" என்று, அங்குள்ள பெரியோர் குறிப்பித்ததால் அம்மகிபண்டிதன் தகுதியான மணச்சிறப்பினோடு தன் குடும்பம், பரிவாரம், சுற்றம், நட்பினரோடு தன்மகளையு மழைத்துக்கொண்டு காலட்டியென்னும் அக்கிராரம் வந்து சேர்ந்தான். பின்பு சிறந்த சோதிடர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட நல்ல முகூர்த்தத்தில், எல்லா வுவகைச் சிறப்போடும் நூல் விதிப்படி திருத்தமுற மணவினைப் பெருவிழாவை முடித்

தனர். பின் ஆரியாம்பாள் என்னும் அக்கன்னிகையோடு சிவகுரு என்னும் அம்மணமகனுர், அதிதியைப் புணர்ந்த காசிபரைப்போலவும், அநுசூசையைப் புணர்ந்த அத்திரி போலவும், அருந்ததியைப் புணர்ந்தவசிட்டரைப்போலவும் இல்லறவொழுக்கத்தை நடத்திப் புகழுற்றிருந்தார். அவரது கல்வி கேள்வி யொழுக்கச் சிறப்பினுல் அக்குடியில் எல்லாச் சுகங்களும் மேன்மேலும் வளர்ந்து வந்தன. அத்தம்பதிகள், பெரியோர்களையும், தேவர்களையும் ஓம்புதல் செய்து, தவநியமம் பூண்டாராய்த் தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து நின்றனர். அவ்வாரியாம்பாளது கற்பின் விசேஷத்தால் அச்சிவகுரு என்னும் அந்தணரது இல்லறவொழுக்கம் அவருக்குச் சுவர்க்கத்தினும் பேரின்பம் விளைத்திருந்தது. அழகு, இளமை, நற்குணம், நல்லொழுக்கம், நற்கல்வி, பெருமை, புண்ணியம், புகழ், பொருள், செல்வவிருத்தி, மாணுக்கருடைமை, நோயற்ற வாழ்வு, ஒத்த கருத்தின் ஒழுகும் ஒழுக்கம் இருவருக்கும் உண்டாய், வேள்வி முதலிய நற்கருமங்களைச் செய்து பிரிவற்றுச் சிவபூசை செய்திருக்கும் அம்மகனுற் குறைவறுக்கப்பட்டு வித்தியாதிராயர் பிறந்த பேறு பெற்றனர்.

சிவகுரு மக்கட்பேறு விரும்புதல்

அவ்வளவில் காலவியல்பால் சிறந்த பிதிர்கருமத்தை முடித்து, அச்சிவகுருவானவர் கயையிலும் கங்கையிலுஞ் செய்யத் தகுவனவாகிய நீர்க்கடன் முதலிய கருமங்களைத் தீர்த்துத், தீர்த்த யாத்திரை செய்து, தன் பன்னியோடு

எல்லாப் புண்ணிய விரதங்களையும் தானதருமு முதலிய வற்றையும் புரிந்து, பரோபகாரியாய்க், கல்வியாற் போதும் கழித்துத், தபோயோக நிட்டையோடு மிருந்தனர். ஆனல், அவ்விருவர்க்கும் எவ்வகைக் குறைவும் இல்லையாயினும் 'மக்கட்பே றில்லையே' என்னுங் குறைமாத்திரம் மிகப் பெரிதா யிருந்தது. "கறுத்தஉரோமம் உள்ளபோது மக்கட்பே றில்லாதிருப்பது பெருவேள்வி செய்த வுரிமைக்குக் குறைவன்றோ? 'மாந்தர் மக்கட்பே றொன்றினானே முற்றும் பெற்றவராகின்றார்கள்' என்று வேதங் கூறுகின்றது. புத்திரன் பிறந்தாலன்றோ பெற்றோர்க்குப் பும்மென்ற பெயரையுடைய நரக மொழியும். மகவைப் பெற்றோ னன்றோ தென்புலத்தார் கடனைத் தீர்த்தவனாவான். அக்காதலனா லன்றோ குடியின் பெயர் விளங்கும். மகப்பேற்றினுக்காயினும் சிறந்த களிப்பும், அது இல்லாமையினுஞ் சிறந்த துன்பமும், ஒரு குடும்பிக்கு வேறு இல்லையன்றோ?" என்று அந்தச் சிவகுரு என்னும் வேதியர் தனிமையில் தம் மனைவியோடும் சிந்தித்திருக்கையில், அவ்வாரியாம்பையாரும் தங்கணவரோடுங் கூறுவதாயினர்.

"பிராணநாதரே! எல்லா முணர்ந்த தமது சந்நிதியிலே யாது விண்ணப்பஞ் செய்ய வல்லளாவேனாயினும் தமது சந்நிதியருளாலாகிய உணர்ச்சி வலியால் உண்டாகிய நம்பிக்கையால் கூறுவதென்னவெனில், தேவரீர் எல்லாவற்றையும் சிவனுக்கு ஆக்கிப் பயனொன்றனையும் குறியாது கருமங்களை யெல்லாம் ஈசுரார்ப்பணஞ் செய்தலால்

தமக்கு வேண்டுவனவற்றை யவ்விறைவனே முடிப்பிக்கின்ருர். அடியேற்குத் தேவரீரே அவ்விறைவனு மாதலின் அக்கவலேயே யின்று. ஆதலால், 'நம்மிருவர்க்கும் நல்ல சந்ததி உண்டாகவேண்டிய நற்காலம் தவருது வரும்' என்று முன்னே குறிப்பிக்கின்ற சகுனமுதலியன உண்டாயிருத்தலின் மனத்துள் அக்குறைவில்லே. ஆயின், தேவர் அடியேன் மனத்தினேச் சோதிக்கும் பொருட்டு என்னேடு இந்தத் துன்பம் உண்டாயதுபோலக் குறிப்பித்திருக்கலாமென்று தோற்றுகின்றது. நான் அவ்வளவினுக்கு ஆற்றவல்லளோ? தேவரீர் மக்கட்பேறு வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு கடவுளேப் பிரார்த்தித்தால் அடியார்களது இச்சையெல்லாவற்றினேயு முடித்தருளவல்ல மஹாதேவர்க்கு இஃது ஒரு அருமையோ? ஆதலால், தேவரீர் காமிய தவஞ் செய்யவேண்டுவதென்றே குறைவாக விருக்கின்றது. இவ்வெண்ண மெனக்குஞ் சில காலமாக உண்டாயிருந்ததா மாயினும், விருப்பின்றிக் கடவுளருச்சனே செய்துவரும் தம்மொடு விண்ணப்பித்தால் திருவுளத்தில் என்ன தோன்றுமோ என்னும் ஐயத்தால் சும்மாவிருந்தேன். இப்போது காலம் வாய்த்ததால் விண்ணப்பித்தேன்" என்ருர்.

சிவகுரு புதல்வர்க்காகத் தவம் புரிதல்

அதுகேட்டு அவர், "ஓ! காதலீ இல்லறந்தான் தருமமாவது, தரும பத்தினியோடு நியமவிதியைக் கடைப்பிடித்துப் போகிப்பது பிரமசரியத்திற்குத் தாழ்ந்ததன்று. தரு

மத்தோடு முரணாதகாமம் சிவானுக்கிரகமா மாதலின் அது நிட்காமத்திற்கு வேறன்று. அதனால், பிதிர்கடன் ஒழிவு, மரபு விளங்கன் முதலிய பயனையுடைய புத்திரனைப் பெறத் தக்க காமியதவம் நமக்குத் தடையானதன்று. இதுவே யென் கருத்தாக விருக்கினும் என்னோடொத்த தருமமுடைய உனது கருத்தினையும் அறிந்து பின்னர் நாமிருவரும் பரமேச்சுரனை ஆராதிக்கவேண்டுமென உன்னோடு கூறினேன்,'' என்று நல்லோரையில் நூல்களுள் விதித்த வண்ணம் தமக்குக் குரவனருள் கிடைத்துள்ள வழியால், பத்தி, ஞான, கிரியானுட்டானத்தோடு சிவயோகத் தவஞ் செய்ய, அத்தம்பதிக ளிருவரும தீக்ஷை செய்துகொண்டு முறைப்படி நடத்திவந்தனர். ஒவ்வொருவருடம் ஒவ்வொரு புண்ணியத் தலங்களில் தவஞ்செய்து, மந்திர செப சாந்தி செய்து, பன்னிரண்டா மாண்டில் இடபாசலத்தில் சுயம்பி லிங்கேச்சுர சந்நிதி யடுத்த பூரணவாகினி நதிதீரத்தில் தவஞ்செய்திருந்தனர். அங்கு ஒருநாள் பரமதயாநிதியாகிய சிவபெருமான் அத் தம்பதிக ளிருவர்க்கும் ஒரே காலத்துள் தியான யோகத்தில் நித்திரை வருவித்து, அவர்கள் கனவில் அந்தணர் கோலமாகத் தரிசனை கொடுத்துச் சந்தான பலத்தை யருள்செய்தார். பின்பவர்கள் தெளிந்து விழித்தவளவில் எல்லாத்தேவரும் வணங்கப் பேரொளிப் பிழம்பாய் இடபாரூடராய் உமாபதியார் தரிசனை யளித்து மறைந்தனர். கடவுள் தரிசனத்தால் அத் தம்பதிகளுக்கு ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கும் புளகமும் உண்டாய்ப் பின் சிலபோதுவரையில் வியப்புக்கடலுள் மூழ்கி யெழுந் திருந்தனர்.

அதன் பின்னர், அவ்விருவரும் தத்தமக்கு உண்டாகிய ஒரே தன்மையான கனவினை யுரைத்து ஒப்புக்கண்டு, "தவமுற்றிற்று" என்னும் அசரீரியையுங் கேட்டு, தம்மிருப்பிடம் வந்து, மந்திர செபசாந்தி எல்லா முடித்துப், புத்திரகாமேஷ்டியும் செய்து, மறுநாள் நியமத்தோடு தருப்பை சயனத்தில் படுத்திருக்கையில், அன்றிரவில் கனவில் பரமேச்சுரன் வேதியர் கோலமாக வந்து உபசரிக்கப்பட்டுச், "சிலகாலமே வயதுடைய ஞானநிறைவுள்ள மகனொருவனே சாலுமோ? நெடுங்காலம் பிழைக்கத்தக்க பேதைமக்கள் பலர் வேண்டுமோ?" என்று வினவினர். அப்போதவர்கள் "ஞானபூரணனாகிய மகனொருவனே போதும்; ஆயுள் வேண்டின், கொடுப்பதற்கு மிருத்தியுஞ்சயனாகிய பெருமானுள்ளான்; மார்க்கண்டேயரைக் காத்த தில்லையோ?" என்று கூறினர். உடனே விழித்தெழுந்து, சிவத்தியானத்தோடு மிருந்து, மறுநாள் புத்திரகாமேஷ்டியை முடித்து, பிராமண சந்தர்ப்பணை தானதருமமுதலிய செய்து, பெரியோராசிமொழி பெற்று, வேள்விச் சேடமாகிய பாயசத்தைப் பகிர்ந்து உண்டு, பிரணவ பஞ்சாக்கர முதலிய மஹாமந்திரத்தாலமைத்த பூரண கலசநீரை உட்கொண்டு, அவ்விருவரும் சிவத்தியானத்தோடு மிருந்தனர்.

ஸ்ரீ சங்கரர் திருவவதாரம்

அப்போது, எங்குநிறைந்த சச்சிதாநந்த சுத்த சிவசைதந்யம் சுபாவ ஞானசத்தித்தொழில் முதலிய செல்வத்தையுடைய அருளோடு அவ்வகத்தில் பிரவேசித்து

முழுக்கலையோடு அச் சிவகுருவின் தேகத்துள் சமூக வொளி செய்திருந்தது. பின்பு அவரது தருமபத்தினி ஆரியாம்பாள் கருப்பந் தாங்கிய அளவில், அம்முகவொளி என்னுங் கண்டறியாத பிரமவொளியதாய் இருசுடரொளியினும் சிறந்திருந்தது. அதுமுதல் பூவுலகத்தில் காலமழையும், பெருவிளைவும், நோயின்மையும், தருமபுத்தியும் உண்டாய், மக்களனைவரும் சந்தோஷமாக இருந்தனர். எல்லாப் பொருளும் மலிவுற்றன. எல்லாக் கலைகளினும் ஓதுவார் உள்ளம் தெளிவுற்றிருந்தன. அந்த ஊரில் நற்குறிக ளுண்டாயின. அக்கருப்பிணிக்கு ஒரு காலத்தில் தேகத்துள் உலகமுழுவதும் தோன்றி வியப்பைக் கொடுத்தன.

எல்லாருடைய கடவுள் கலையே, கருவாக வயிற்றுள் உண்டாயிருக்கையி லிஃதொரு வியப்பன்று. அத்தாயின் கனவிலே வெள்ளைநிற இடபத்தின்மீது வீற்றிருந்ததாகவும், தேவர்களால் துதிக்கப்படுவதாகவும், கந்தருவரால் கீதம் பாடப்படுவதாகவும் கண்டு, ஜெயஜெயவென்ற பிரார்த்தனை ஓசையும் தேவதுந்துமி முழக்கமுங் கேட்டு, விழித்துணர்ந்து, தன்னுடம்பின்மேல் விழுந்திருந்த மல்லிகை பாரிசாத முதலிய நல்ல மணமுள்ள பூக்களைப் பார்த்து அதிசயித்திருந்தனர்.

பரமேச்சுரன் மாயையைத் தன் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டு சுதந்தரனாகத் தானிருப்பவனாதலால் ஆகாயம் போல் எல்லாவுடம்பினிடத்தும் கலந்துள்ளவனாய், வாயு

போல வுள்ளுயிராய்ச் சச்சிதாநந்த ரூபமாய்க் கூட்டமற்று எங்கு நிறைந்தவனாய் முக்காலத்து முள்ளவனாதலால் அந்தப் பொருளுக்குப் பிறவிக் கருமமெங்குள்ளது? கருவிற் கிடத்த லெங்குள்ளது? பிறப்பு எங்குள்ளது? தோற்ற மற்றவனேயன்றோ? பிறவி யில்லாதவனே யாயினுந் தன்னிச்சையின் விளையாட்டினாய்ப் பிறப்புடையவன்போல அவதரித்தவாறு மாயை தோற்றிய தன்றி வேறென்னுள்ளது? அச்சிவகுருவும், ஆரியாம்பையும் அநேகம் பிறவியிலுந் தவஞ்செய்து சிவானுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரராய், அதிதி காசிபரைப்போலப் பரிசுத்தராமாதலின், அவர்களிடத்துச் சிவகலை அவதரித்தது. "ஈச்சுர அமிசை தரும நிலைநிறுத்தற் பொருட்டுக் கிருதயுகத்தில் கபிலராயும், திரேதாயுகத்தில் தத்தாத்திரேயராயும், துவாபரயுகத்தில் வியாசராயும், கலியுகத்தில் ஸ்ரீ சங்கராசாரியராயும் அவநரிக்கும்" என்று பிரமதேவன் சனற்குமாரற்குக் கூறியபடி 'இக் கலியுகத்தில் ஆதிசங்கராவதாரத்திற்கு எப்பொழுது சுபமுகூர்த்தமோ?' என்று அறிவுடையோரனைவரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

இங்ஙனமாக, அக்கலியுகத்தில் மூவாயிரத்து ஐம்பத்தெட்டாவ தாண்டுக்குச் சரியான விக்கிரமசகம் பதினொன்காவதாகிய ஈசுரவருடம் வைசாக மாதத்துள், பஞ்சாங்க சுத்தியுள்ள நல்ல நாளில், நல்லோரை நற்கோள் அமைதிகளும் கூடியகாலத்தில், சிவகுருவின் மனைவியாகிய ஆரியாம்பை, அநசூயை தூர்வாசரைப் பெற்றதுபோலவும்,

அதிதி வாமனரைப் பெற்றதுபோலவும், ஸ்ரீ சங்கரமூர்த்தியைப் பிரசவித்தனர்.

அப்போதே, அவ்வம்மையாருக்குச் சிவஞானவொளி வெளிப்பட்டுச் சிறுபோது முற்று மாநந்தமயமா யிருக்கையில், மீட்டும் மாயையின் மறைப்பால் உலகசம்பந்தமான வேறுபட்ட மோகமுதலியன வுண்டாயின. சங்கராவதார புண்ணிய காலத்தில் தேவ துந்துமி முழங்கின. ஆகாயந் திசை உடுக்கள் விளக்கமாக விளங்கின. பகையுயிர்கள் தம்முட் பகை யொழிந்தன. கொடியமிருக முதலியன சாந்தத்தை யடைந்தன. பெரியோர்க ளுள்ளக்கமல மலர்ந்தன. பேதிவாதிகள் நூல் கை நழுவின. துன்மத வாதியர்க்குத் தீச்சகுன முண்டாயின. அவதரித்த திருக்குழவியின் திருமேனி யொளியே அவ்வறைக்கணிருந்த இருளைப் புறம்போக்கியது. இங்ஙனம் இன்பவடிவர் உற்பத்தித் திருநாளில் எல்லா மின்பமேயாக விருந்தது. இவ்வாறாகக் கருவாசம் பிறவித்துன்பம் யாதொன்றுமின்றித், தூணம் காரணமாக நரமடங்கற் பெருந்தகை தோற்றமாயினாற் போல, மெய்யறிவின்பப் பொருளே யவதரித்தது. இத்துணையும் அத் தெய்வத்தாய்க்கு நனவு கனவு முதலிய அவத்தைகளுட் கலவாது அற்புதத் தன்மையதாக விருந்தது.

அங்ஙனம் சிவகுருவானவர், அப் புதல்வர்ப் பேறு கேட்டுப் பெருநீர்த் தீர்த்தமாடி, விதிப்படி சாதகரும முதலிய முடித்து, வேதியர்க்கு விதை வழங்கல் முதலிய பல-

தானங்களைச் செய்து, அந்தணராசிமொழி பெற்றுச் சோதிடரைச் சாதகப் பயன் வினவினர். அதற்கவர்கள், “இது மகாபுருட சாதகமாதலின் ஆயுண்முதலிய பயனை வரம்பறுத்துக் கூற வெம்மா லமையாது. எத்துணைப் பயனும் கூறலாம்?” எனக்கேட் டனைவரும் வியப்படைந்தனர்.

அங்கொருநாள், வெண்ணிற நாகமொன்று அக்குழவியைப் பூண் அணிந்தாற்போலுஞ் சூழ்ந்து மண்டலமிட்டுப் படமசைத்தாடி யிருக்கக் கண்ட மனைக்கணுள்ளவர் பயந்து அயலவர் முதலியரோடுந் திரண்டுவந்து பார்க்கையிலது வில்வமு முருத்திராக்கமணியுந் திருநீறுமாகத் தோற்றியது. அது கண்டு ‘இஃதொரு தெய்வச்செயல்’ என அற்புதங் கொண்டனர்.

மற்றொருநாள் அக் குழவியைத் தாயிடத்து இருக்கக் காணாது அச்சத்தோடுந் தேடுகையில் ஒளியோடுங் கூடிய விருத்த வேதிய ரொருவர் வீணையுட் சாமவேதம் பாடிக்கொண்டு பிச்சைக்கு வந்து அம்மனைக்கணிருந்த பூச்சுணைக் காயினைத் தரும்படி யிரந்தார். அதனை அவ்வாறே கொடுக்கையில் அது அவ்வேதியன் கைதவறிவிடக் கீழ் விழுந் துடைந்தது. அதனுள்ளே அக்குழவி யிருக்கக் கண்டார்கள். அப்போதங்குள்ளவர்கள் காரணந் தோற்றாது ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில் கிழச்சுமங்கலிகள் கூடி அக்குழவிக்குச் சாந்திக்காப்பு முதலிய செய்து தாயிடங் கொண்டுபோயினர். இந்த ஆரவாரத்துள் வந்த வேதியர் கண்படாது மறைந்தனர்.

அக்குழவிக்கு நெற்றியில் நுதற்கண்ணின் குறிப்பும், உச்சியில் எவ்வளவு துடைக்கினும் உலராத ஈரமும், இளம்பிறைபொத்த வெண்ணிறக் கீற்றும், கண்டத்தின் மீது கறுத்த மறுவும், கைகளில் தமருகஞ் சூல முதலிய விரேகைகளும், சந்திரகாந்தம் போன்ற தேககாந்தியும், நீண்ட தோளும், பரந்த மார்புமாகிய சிறந்த புருடவிலக்கணமும், இருசுடர்போ லொளி செய்யும் அகன்ற கண்களும், அழகிய மேனியும் காண்பார்க்கு மங்கலம் விளைவித்துச் சிவசங்கராமிசத்தைக் குறிப்பித்து நிற்றலின் அக்குழவிக்குச் சங்கரர் என்னும் நாமகரணஞ் சாற்றினர். அம்மகவு வளர்பிறைபோல நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வந்தது.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

தேவர்கள் மண்ணிற் பிறத்தல்

ஸ்ரீ பரமேச்சுரன் பூவுலகத்தில் ஸ்ரீ சங்கராவதாரஞ் செய்திருக்கையில், அவரைச் சேவிக்கும் பொருட்டு விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் வேதியர் குலத்துள் அவதரித்தவாறு:—

விஷ்ணு, விமலர் என்னும் வேதியர்க்கு மகனாகப் பிறந்தனர்; அவரிடத்தே சூரியன் கலையுஞ் சேர்ந்தது; அவரே சனந்தனாசாரியராம்; இவரே யினிப் பதுமபாதாசாரிய ரென்னும் காரணப்பெயர் பெறுவர். வாயு, பட்ட

குமாரர் மாணுக்கராகிய பிரபாகரபட்டர் மகனுகப் பிறந்து, அஸ்தாமலகாசாரியர் என்னும் பெயர் பெற்றனர். அக்கினி, துரோடகாசாரியராகப் பிறந்தனர். நந்தி, வீரபத்திரர் கணபதி யென்னும் மூவர் கூறுஞ் சேர்ந்து உதங்க முனிவராகப் பிறந்தனர். பிரமதேவன், சுரேசுவராசாரியராய்ப் பிறந்தனர். அவருட்டானே முன் சார்வாக நூல் கூறிய குற்றம் கழியவேண்டிப் பிரகற்பதி கூறுஞ் சேர்ந்து மண்டன பட்டாசாரியர் என்னும் பெயரும் பெற்றனர்; இவர்க்கு விசுவரூபாசாரியர் என்றொரு பெயரு முள்ளது; அவர்க்கே ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியநுள் கலத்தலினால் விவரணுசாரியர் என்னும் வேறொரு பெயரு முண்டாம்.

நந்தியின் அமிசமும் பிரகற்பதி அமிசமுங்கூடி ஆநந்தகிரியாசாரியராகப் பிறந்தனர். வருணன், சிற்சுகாசாரியராய்ப் பிறந்தனர். இயமன், காலாநரன் என்னும் வாதியாகப் பிறந்தனர். நிருதி, சாத்தேய மந்திரவாதியாகப் பிறந்தனர். ஏனைய தேவர் யாவரும் அந்தந்த மதவாதியர்களாகப் பிறந்தனர்கள். அவர்க ளனைவரும் ஞானகிரியா சத்திகளை யடைந்து பல மாணுக்கர்களுக்கும் ஆசிரியர்களாய்ப் புகழ் பெற்றிருந்தனர். சரஸ்வதியானவர், தூர்வாசர் சாபத்தினுல் உபயபாரதி யென்னும் பெயரோடு பிறந்து, சாரதா, சரசவாணி, மந்திரேசுவரி, அக்ஷரமாதுருகை, வாக்குவாதிநி என்னும் பெயரை யடைந்தனர். இங்ஙனமாகத் தேவக்கூறுகளின் அவதாரவிரகசியம் பௌடியோத்தரத்தின் கால ஞானகாண்டத்தில் தேவரகசிய விவரணத்துள் விரித்துக் கூறப்பட்டது.

முற்காலத்துள் மூதறிவோர்களாகிய முனிவர்கள் சத்திய லோகத்துள் பிரமாவினிடத்தில் தத்தம் வேதங்களை யோதியிருந்தனர். அங்குச் சிவயோகியாகிய தூர்வாசர் வேத மோதுகையில், ஓரிடத்தில் ஒரு சுரம் தவற, அது கேட்ட கலைமகளாகிய சரஸ்வதியார் நகைத்தனர். அது கண்டு தூர்வாசர் வெகுண்டு, “கலைமகளே! நீர் நம்மை அவமானஞ் செய்ததால் நிலவுலகத்து மானுட மாதாகப் பிறந்து, தோல்வியடைந்து, சந்நியாசி வயத்தராகக் கடவிர்!” என்று சபித்தனர். அதுகேட்டுக் கலைமகளார், இத் தூர்வாசர் உக்கிரமாகிய ஆணையுடையவர்; இவர் சொல் தவறுவதன்று; ஆதலின், இவர்மேல் எவர் முயற்சியுஞ் செல்வதன்றாதலின் இவரையே வேண்டி அனுக்கிரகம் பெறவேண்டும்” என்று எண்ணி அடங்கியவராய்த் தூர்வாசரைப் புகழ்ந்து சாபத்தை விமோசிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். அப்போது தூர்வாசர் ஞானநோக்கத்தானோக்கிப் ‘பரமேச்சுரனே பூவுலகத்தில் துறவிகோலமாயவதரித்துவரும்போது அவர்க்கு நீர் தோற்றுச் சாப விமோசனமடைந்து, உண்மையான தெய்வ வடிவம் பெற்று, அவர் வசத்திருப்பீராகலின் ஓர் அவமானமும் உமக்கு உண்டாகாதொழியும்” என்று அனுக்கிரகித்துத் தம்மிடஞ் சென்றனர். அதனால் சரஸ்வதியார், சோணபத்திரை யாற்றங்கரையில் விஷ்ணுமித்திரன் என்னும் வேதியன் மகளாய் உபயபாரதி யென்னும் பெயர் பூண்டு, சுவைபெறப் பேசுந்தரத்தால் சரசவாணியென்ற காரணப் பெயருடன் தருமஞானவடிவாராய் வளர்ந்திருந்தனர். அறுபத்துநாலு கலைகளும் அவர் வடிவமாகவே யிருந்தன.

"சரசவாணியாகிய அவ்வுபயபாரதியென்னுங் கன்னிகை வடிவத்தா லழகுருவெடுத்தாற்போலவும், அறிவாற் கல்வி யுருவெடுத்தாற் போலவும், ஆற்றலான் மந்திர யோக முருவெடுத்தாற் போலவும இயற்கையாற் புண்ணிய முருவெடுத்தாற்போலவும், தொழிலாற் சதுர மோருருவெடுத்தாற் போலவுமிருந்தனர்" என்று அக் கன்னிகையின் நற்குணமுதலியவற்றைச் சுரேசுரர் என்னும் பிரமசாரியினிடத்துத் தெரிவித்து, அவ்வாறே அச் சுரேசுரர் என்னும் மண்டனபட்டாசாரியர், "நல்ல வேதியர் பரம்பரையிற் பிறந்து பட்டபாதாசாரியர்க்கு மாணாக்கராய் வேதமுதலிய கலைகளை அவற்றி னிரகசியங்களோடு சாங்கமாக ஓதியுணர்ந்து, தவநிட்டைகளிற் சிறந்தோராய் எல்லாம் வல்ல தன்மையுடையவராய்க், "கருமகாண்டப் பிரதிஷ்டா பனாசாரிய சித்தாந்தப் பிரவர்த்தகர்" என்ற விருது பெற்று, மீமாம்ச ஜெயபேரி முதலியவற்றால் புகழ்பெற்று, அரசர்க்கரசராற் சிறப்புற்றுத், தன் மாணாக்கராகிய பல புலவராற் சூழப்பட்டுச், செல்வங் கல்விகட்கிருப்பிடமாய்ப் பிரமதேவனோடொத்த பெருமைவாய்ந்து, இப்போது, இல்லற தருமத்தை யடைய விரும்பி மணம் புரிதற் பொருட்டுத் தனக்குத் தக்க கன்னிகையைத் தேடுவாரா யுள்ளனர்" என்று அவ்வுபயபாரதியாரிடத்துந் தெரிவித்து, அவ்விருவர்க்கும் அன்னியோன்னிய வன்பினையும், ஒருவரை யொருவர் விழையும் விருப்பத்தினையும் உண்டுபண்ணி, வேதியர் வடிவமாக வுலகத்துத் திரியு நாரதர் முதலிய தேவ விருடியர் அவ்விருவர் பக்கத்தும் நடுவராக நின்று மணங் கூட்டுவித்தனர்.

பின்னர், அம் மணமகன் பிதாவாகிய இம் மித்திர பட்டாசாரியரும், மணமகள் தந்தையாகிய விஷ்ணுமித்திர பட்டாசாரியரும், வைதிகநிலைமை, வயசு, குலம், ஒழுக்கம், அறம், கோத்திரம், சுற்றமுறைமை, பொருத்தம், வடிவம், உருவம் முதலிய எல்லாவற்றுள்ளும் ஒத்தலுடைமையை யாராய்ந்து, சுற்றத்தினரனைவருடம்பாட்டினோடும் சோண பத்திரை யாற்றங்கரையில் நல்ல முகூர்த்தத்தில் பெருஞ் சிறப்போடும் நூன்முறை தவறாது மணமுடித்தனர். அங்ஙனம், பேரி, முரசு, படகம், மத்தளம், சங்கு, குழல், வீணை முதலிய பல வாத்தியங்களும், வேதகோஷமும், திசை செவிடுபட முழங்குகையில், அவ்விசுவரூபராகிய மண்டனமிசிரர் அவ்வுபயபாரதியென்னும் மடந்தையின் கைப்பற்றித், தன் சாகையின் விதியாகக்கொண்ட சூத்திர விதிப்படி கருமங்களை யனுஷ்டித்து, விவாகதீக்ஷையை முடித்து, அம் மாதின் பிறந்தக வரிசை பெற்று, அத் தம்பதியர் இருவரும் சுற்றத்தாரா லுபசரிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தமது மகிடமதி என்னும் நகரத்தை யடைந்தனர்.

அங்கு மாணுக்கர், பரிசனர், பொருள், பசு நிரை, பொற்பூண், மணி, ஆடை மனைக்குரிய கலமுதலிய கருவி, நூற்கோசங்கள் முதலிய, எல்லாச் செல்வமு நிறைந்து, அரசன் கோயிலினுஞ் சிறந்துள்ள தங்கள் மாளிகை சேர்ந்து, எவ்வகைப்பட்ட சுரௌதஸ்மார்த்த கருமங்களையும் விதிப்படி நடத்திவந்தனர். அவ்விருவர் அன்பு மொருமையும் இம்மை மறுமைப் பயனிரண்டிற்கும் ஏற்ற பெற்றிய

வாயிருந்தன. அவ்வம்மையைத் தேவமாதர் யாரும் பாங்கியராயும், பணிமாதராயும், கிளி பூவை முதலியவாயும் பிறந்து வந்து சூழ்ந்திருந்தனர். தேவரும் முனிவரும் தத்தம் கலைகளோடு அந்தணப் பிரமசாரிய மாணுக்கராய் வந்து, பிரமவடிவராகிய மண்டனபண்டித பட்டாசாரியரையும் அவர் பன்னியையும் பணிந்து பணிசெய்தனர்.

கருமவீரராகிய அம் மண்டன பண்டிதர் நித்த ஆசாரச்செல்வம், வேள்வித்தீக்காரியம், வேதமோதல், ஓதுவித்தல், மந்திரதீக்ஷை, ஜெபம் முதலிய புண்ணிய வினைவலியால் சாபமனுக்கிரக முதலிய மகிமைகளை யடைந்து, 'பரோபகாரத்தில் வல்லவர்' என்று யாவருங் கூறத் தருமவடிவராயும், சத்தியவிரதராயும், கல்வியாற்ற லுடையராயும், ஆரியவர்த்தாசிரியன் என்னும் பெயர் பெற்றவராயும், ஒப்பற்றவராயு மிருந்தனர். தருமமீமாம்ஸை முதலிய அங்க நூல்களில் அவர் விதித்த வொழுக்கமே கருமவாதிய ரனைவர்க்கும் ஒருதலை விதியாக விருந்தது. அவர் வாழ்க்கைத் துணையாகிய வுபயபாரதி தேவியார் நீறுபூத்த நெருப்பைப் போலத் தூர்வாசர் சாபத்தால் மறைப்புண்டவரா யிருந்தும் தன் னியற்கையான ஞானவலிமையோடு மந்திரத் தலைவியாகிய தமது கல்விப்பெருக்க மப்போதைக்கப்போது வெளிப்படுத்திக் கடைக்கணோக்கம் ஒன்றனுனே மாணுக்கரனைவர்க்கும் முயற்சித் துன்பமின்றிச் சகல கலைகளும் உணர்தா வனுக்கிரகித்துக் கற்பகக் கொடிபோல விளங்கி, விருந்துபசரித்தல் முதலிய இல்லொழுக்

கத்தினைக் காமதேனுப்போல அவரவர் கருத்தறிந்து அறுசுவை யுண்டி யூட்டுவித்து, யாவருக்கும் அன்னையாகத் தான் தன் கொழுநரை ஒருமைப் பாவனையால் பணிந்து சற்புக்கரசியாய்ப் பெருமையுற் றிருந்தனர்.

அத் தம்பதிய ரிருவருஞ் செய்த வேள்விகளும், நோன்பும், கொடைமடமும், பிறவுமாகிய நல்வினைகளனைத்துமே வசிட்டர், பராசரர், கௌதமர், வியாசர், ஜைமினி முதலிய பெருமுனிவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து இருந்துவிக் குரிமைகொண்டு, அவ்வினை கடவுட் பக்கலாகும்படி செய்து, அவரா லுபசரிக்கப்பட்டு, அவரிடத்துத் தயையுடையவரா யிருந்து செல்வாராயினர்.

இஃதிங்ஙனமாகச், சங்கரர் அவதாரத்திற்கு முன்னரே, சிவனருள் கலந்த, பிரமவிஷ்ணு உருத்திராகிய வுலக பாலகர் கலைகள் கலந்த ஆதிசேடன் தேவ காரியப் பொருட்டுக், கோவிந்த பகவற்பாத ரென்னும் பெயரோடு அவதரித்து, சுகமுனிவர் மாணுக்கராகிய கௌடபாத மந்திரபட்டா ரகரை யடைந்து, பிரம வுபதேசம் அருளப்பெற்று, பதஞ்சலிமா முனிவர்பால் வியாகரணம், யோகம், வைத்தியம் முதலிய கலைகளை ஐயமுதலிய முக்குற்றமறத் தெளிந்து, நருமதை யாற்றங்கரையில் "அநந்தயோகத்தவ" நிட்டையில் எழுந்தருளி யிருந்தனர்.

இனிக் கலிபுருடன் கூறும், மன்மதன் கூறுங் கூடி யுலகத்தில் அமரகன் என்னும் அரசனாய்ப் பிறந்து, காம நூல், பேத தந்திர நூல், தண்ட நீதிநூல் இவற்றுட் சிறந்

தோனாய், வாச்சியாயன தந்திரம் முதலிய காமநூல்களை ஓதற் பாம்பரையில் அனுட்டானத்தோடு நிகழச்செய்திருந்தனன்.

மேற் காலவயிரவர் கூறும், அதர்வணத்தின் கூறும், தந்திராகமசாபர தேவதையின் கூறும், சைவவைஷ்ணவ பாரிடதர்கூறும், பாசுபத காபாலிகசௌர காணாபத வைஷ்ணவ சாத்தாதி மதவாதியராகப் பிறந்தன. குபேரன் கோள நாட்டு அரசனாகப் பிறந்தனன். வீராவளியின் கூறு மந்திர வாதியராகவும், நவக்கிரகங்களின் கூறு காலவாதியராகவும், அரக்கர் சார்வாகராகவும், அசுரர் சமணர் புத்தர் முதலியராகவும், தானவர் காமக்குரோதர்கள் துவைதர்களாகவும், முன்னர்க் கௌதமர் ததீசி முதலியவர்களால் சாப முற்றிறந்த வேதியர்கள் பாஸ்கரபட்ட ஸ்ரீ ஹரிட, அபினவகுத்த ராதியராகவும் பிறந்தனர். விடுவச்சேனர் முதலியோர் கூறு வைகானச பாஞ்சராத்திரத் தலைவராகப் பிறந்தனர்.

இவ்வாறு, தேவாசுரக் கூறுபாட்டினால் ஈச்சுராக்கினைப்படி பிறந்த மகாபுருடரனைவரும் பரவி, மாணாக்கரைச் சேர்த்து, வேதக்கருத்து வெளிப்பட பலவகை மதவொழுக்கங்களை வெளிப்படுத்திச், சிலர் பகையாலும் சிலர் பத்தியாலும் சிவமயப்பட்ட கருத்தினராயிருந்தனர். இங்ஙனம் பரிவாரத்தோடுங் கூடிய உலகப் பெருந்தலைவர் நிலவுலகத்தில் திருவவதாரஞ் செய்கையில் சேதுமுதல் இமயவரையுமுள்ள கருமபூமி தேவருலகத்தோடொப்பப் புண்ணிய மணம் வீசத் தொடங்கியது.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்

சங்கரர் பாலலீலை

பின்னர், இடபாசலத் திருப்பதியின் அகரத்துள்ள வேதியர், சுயம்பிலிங்கேசருக்குக் கார்த்திகைத் திங்களின் இரவருச்சனையில் அற்பித்த வில்வ வுருத்திராக்க மாலிகைகள் சிவகுருமகனாராகிய சங்கரர் கண்டத்திற் சூடப்பட்டவாயின. அதுகண்டு ஐயமுற்றதனால் அவ் வேதியர், ஆலயத்தை யடைந்து பார்க்குமிடத்து, அவை அச் சுயம்புலிங்கேசன் திருமேனிமே லில்லாமையால் வியப்புற்றனராய், "அம் மூர்த்தியே இவ்விளைய பெருந்தகைபோலும்" என்றெண்ணி வந்து அட்டாங்க முறைப்படி வந்தனை வழிபாடு செய்தும், மீட்டும் அக்கடவுள் திரோபவத்தால் மறைப்புண்டவர்களாய் அவ்வுண்மையை மறந்தும் வந்தனர்.

மற்றொருநாள் அச் சிவகுரு வென்பவர் மனையில் "சகத்திரவேதிய சந்தர்ப்பணை" என்னும் விரத நடந்து வருகையில் ஒரு சுழல்காற்று மழை நேர்ந்து தெய்வக் குழவியாகிய சங்கரர் ஆகாய வெளிக்குத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டார். பின்பு, 'அங்ஙனம் கொண்டு போகப்பட்ட குழவியேதாயிற்று?' என்பது ஒருவர்க்கு முணரப்படாமையாக விருந்தது. இங்ஙனம் செய்வகையில்லாக அத் தெய்வீகச் செய்கை நோக்கிச் சிவகுரு முதலியோர் பயபத்தியோடும் இடபாசலேசனைத் துதித்து, திசைகடோறுந் தேடுவாராயினர். அப்போது, தேடிச் சென்றருள்

எட்டுத் திசைக்கணிருந்தும் வந்த வேதியர் எட்டுக் குழந்தைகளைத் தந்தனர். அக் குழந்தைகளை நோக்கி, உண்பதற்கு வந்திருந்த வேதியர்கள், "நமது ஒரு சங்கரன் எட்டு மூர்த்தியா யுள்ளவாறென்ன" என்று வியப்புற்றிருக்கையில், மனைத்தலைவர் அக் குழவி யனைத்தினையும் ஓரிடத்து வரிசைப்பட விருத்தி, வேதிய சந்தர்ப்பணையை முடித்து, ஆசிமொழி அக்ஷதை பெற்றுக்கொண்டு இருக்கும்போது, குருவாயூர் என்னும் தலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆலயத்தில் சின்முத்திரை தரித்த கையினராய் விளங்கிக் கொண்டிருந்த சங்கரராகிய சிறுமைந்தரை நோக்கி முன் கண்டிருந்தாருட் சிலர் கொண்டுவர, மனைக்கணிருந்த எட்டுக்குழவி வடிவமு மறைந்து விட்டன. அதுகண்ட வேதியர்கள் "அட்ட மூர்த்தியும் ஒருவனே யன்றோ" எனத் துதித்தனர். அதன்பின், அருக்கிய நோக்கத்தோடு யோகத்திருந்த அம் மைந்தருக்குக் காப்பு முதலிய மங்களாசரணை செய்து, "நமது புண்ணியப் பயனாற் குழவி சுகமாக வந்து சேர்ந்தது" என்று களித்திருந்தனர். அன்றிரவு கனவின் கண்ணே பிரகற்பதி, சார்வாகர், உலகாயிதர் முதலியோர் உத்தி யிரகசியத்தையும், வாயு துவைத முதலிய விவகார இரகசியங்களையும், ஸ்ரீ கண்ணன் சுத்தாத்துவித இரகசியத்தையும் அம் மகவுக்கு உபதேசித்து அனுப்பியதாகக் கண்டவர்கள், அப்பகற்போது, நனவிலே கண்ட காட்சிக்கு ஒத்தவாறுதல் கண்டு வியப்படைந்தனர்.

அப்புறம், அச் சங்கரச் சிறுமைந்தர் இரண்டாமாண்டில், அகரமுதலிய எழுத்தின் வடிவங்களைச் சொல்லத்

தொடங்கிய அளவிற்றனே மிகுந்த நாவன்மையுடைய வேறு வாதியர் நாவானது இருந்தாங்கிருந்தபடி யடங்கி வரக் கண்டனர். அம் மைந்தர் நன்றாகச் சிறுமொழி கூறத் தொடங்கியவளவில் அவ்வாதியர் நாக்குழறுதலே யடைந்தனர். எல்லா விஷயங்களேயும் கேட்டளவிலே தானே நன்குணர்ந்து தெரிவிக்கத்தக்க அம் மைந்தர் மூன்றுமாண்டிற்றனே உலக வழக்கத்தினுள்ளே வைதிக லௌகிக பாஷைகளெல்லாவற்றினேயும் கசடற விவரிக்கத் தொடங்கினர். அதனைக் கேட்டவரனைவரும் "ஈது என்னே? ஆச்சரியம்" என்று அசைவற்றவரே யாயினர்.

மற்றொரு நாள், இடபாசலேசருக்குத் திருத்தேர் விழா நடந்ததாக அதனை நோக்குவோர் யாவர்க்கும் அத்தேரின் மீதே உச்சவமூர்த்தி கோலம் கண்ணுக்குப் புலப்படாது இப்பால சங்கரரே தோற்றியவாறாக விருந்தது. பின்பு ஒவ்வொரு கூட்டத்துள்ளும் இச்சிறுவரே யிருக்கக் கண்டனர். அதுபொழுது "இஃதொரு சித்தபுருடக் கதையாக விருக்கின்றது" என்ற செய்தி எங்கும் பரவியது.

அப்போது, அவ்விளவேனிற் பருவத்திற் சிவகுரு தீக்ஷிதர் வேள்வி செய்தனர். அவ் வேள்விச் சாலையில் பதினாயிரம் அந்தணர் கூடி வேதசாத்திரப் பிரசங்கம் நடத்தி யிருந்தனர். பண்டசாலையுள் காய்கறிக்குவைகளினருகே ஒட்டஞ்செய்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும் சிறுமக்கள் கூட்டத்துள், ஒருவருக்கொருவர், "இப்பூச்சுணேக் காயினுள் எத்தனை வித்து? இக் கத்திரியுள் எத்தனை வித்து?"

என்று வினவிச் சோதித்தறிந்து தோல்வி வெற்றி கூறி விளையாடுமிடத்து அவரவர்க்கு வழக்குண்டாயவர்கள் இப்பால சங்கரரை வினவ, "உலக வித்தின் கணக்கினையே உலக முற்றுமாக நினைக்கலாம்" என்று கூறினர். அதனைப் பொருள்படுத்திக்கொள்ள அறியாத அச் சிறுவர்கள் அங்குக் கூடியிருந்த வித்துவான்கள் பிரசங்கித்திருக்கும் அவைக்கண் வந்து கூறினர். அது கேட்ட அவ் வேதியர் பொருள் தோன்றாது அக்காய்களைத் தருவித்துச் சோதிக்குமிடத்து, ஒவ்வொன்றனுள் ஒவ்வொன்றே யிருக்கக் கண்டு வியந்து, "அச் சிறுவர் மொழிக்கு உரை யிதுவே" என்று துணிவாகக் கொள்வது அருமையாக, எழுதிய சித்திரப் பாவைபோல அசைவற்றிருந்தனர். அதன்பின் அத் தெய்வச் சிறுமைந்தர் அந்தந்தக் குரவர்பால் அவ்வாறு திங்களுள் வருத்த முயற்சிகளின்றிச் சகலகலையும் பயின்றனர். இயற்கையிற்றாமுற்று முணர்ந்தனராயினும், மானுட யாக்கை கொண்டதற் கேற்ப வுபநயனச் சடங்கு முற்றி குருமுன்னிலையானே யுணரும்வரையில் வேதத்தை வாயினாலுங் கூறாதிருந்தனர். அச்சிவ லீலாசங்கரராகிய பெருஞ் செல்வாது உத்திச் சொல்விடிகள் கல்விச் செருக்கினர்களாகிய மதவாதியர் வாதமலைகளைப் பொடிபடுத்தி வந்தன. சொற்சித்தியுடைய அச் சிறுவர் மொழிந்தவாறு கண்கூடாகப் பலித்து வருதனோக்கி, விருத்தர் யாவரும், "இவர் முதியராயவழி யென்செய்ய வல்லவரோ?" என்று ஆச்சரிய முற்று மிக நன்கு மதிக்கலாயினர். கண்ணன் இளமைப் பருவத்துச் செய்த சிறு விளையாட்டினைப்போல

இவ்வற்புதக் குழவியின் விளையாட்டும் எவர்க்கு மின்பம் விளைப்பனவாயும், சுத்தமுள்ளனவாயும், கேட்பார்க்கு ஆக்கம் தருவனவாயு மிருந்தன.

சிவகுரு தீக்ஷிதர் கதியடைதல்

அம்மூன்றுமாண்டின் முடிவில் தந்தையாகிய சிவகுரு தீக்ஷிதர் அப் பாலசங்கரற்கு நன்னாளில் மயிர்வினைக் கருமம் முடித்துப் பெருவிழாக் கொண்டாடினர். உடனே விருத்தராகிய அவ் வேதியர், தமது ஊழ்வினை முடிய வாழ்நாட் குறைவுற்றதை நிமித்தங்களா லுணர்ந்து, அம் மகவுக்குத் தாஞ் செய்ய வேண்டுவதாகிய வுபநயநச் சடங்கினைச் செய்து சுத்தனுக்குவதற்குக் காலம் போதாதென்று திடம்பெற வறிந்து, எல்லா முணர்ந்த அச் சிறுவர்க்குத் தாம் உணர்த்தத்தக்க தொன்றுமில்லை யாயினும் குருபரம்பரை நிலைபெறச் செய்தலின் பொருட்டுத் தானே உபதேசிக்கத் தக்கதனைச் "சத்தியோதீக்ஷை" விதிப்படி அப்பொழுதே தீக்ஷித்து உபதேசித்து, முன்னடத்தத் தக்கனவற்றைத் தமது தரும பத்தினியாகிய ஆரியாம்பைக்குத் தெரிவித்து, முடிப்பன முடித்தவராய், முறைப்படி கரும யோகத்தினை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குச் செய்வன செய்து, நெடுங்காலம் பழகிவந்த சிவயோக சாதனையால் துறக்கக் கதி பெற்றனர்.

அதன்பின் அச்சதிதேவியாரும், உயர்ந்தோர், சுற்றத்தினர், அறிஞர் முதலியவர் கூட்டத்தோடு சுரௌத விதிப்படி செய்யத்தக்க உத்தரக்கடன் கழிக்கவேண்டி அரணி

கடைந்து, தீக்கொண்டு கொழுந னாணையாலும், கடவுள் ஏவலாலும் மகவாசையாலும் கட்டுண்டவராய்த், தெய்வச் செயலைக் கடக்கமாட்டாது, இராமன் தாயாகிய கோசலைத் தாய்போலத் தான் கருதியவாறு உடன்கட்டை யேறுத லொழித்து, தான் செய்யுங் கருமங்களைத் தானும் ஞாதிய ராற் செய்விக்கத் தக்க கருமங்களை யாவராலும் நடத்தி யிருந்தனர்.

அதுபொழுது பாலசங்கரர் ஒரு தருப்பையைக் கிள்ளி அடுக்கிய விறகின்மே லெறிந்த வளவில் நன்மண மொன் றுண்டாய் அத் திசை முழுவதும் கமழ்வுற்றது. அவ் வருட முற்றும் கூடிய வகையாலெல்லாங் குறைக் கருமங் களைச் செய்து கழித்துப் பிதிர்வேள்வி முற்றிவிட்டது.

சங்கரர்க்கு உபநயந முதலிய நடத்தல்

பின்பு, விரதவுபவாச நியமங்களோடு தவஞ்செய்து தீக்ஷையுடையவரா யிருக்கும் அவ்வாரியாம்பை, உத்தரா யணத்துள் நல்லோரையில், ஞாதியர், விருந்தர், வேத முணர்ந்தவர்களுமாகிய வேதியரோடு அச் சங்கரச் சிறு மைந்தருக்குத் தக்கபடி உபநயநச் சடங்கினைச் செய்தனர்.

பிரமவடிவராகிய அச் சிறுவர் பிரமத்தை யுணர்த்துவ தாகிய பிரமவுபதேசத்தாற் பிரமானுபவம் பெற்று இன்ப வடிவினராயிருந்தனர். சூரியன், அக்கினி, மாதா இம்மூவ ரையும் வணங்குதல் நியமமுடையவராய்க், குருமட மடைந்திருந்து, பிரமசரிய வொழுக்கத்தோடு விதிப்படி தன் சாகைமுதலிய வேதசாகைகளையும், வேதாந்தங்களையும்

குருவுரை வழிமுறைப்படி முற்று முடியுமளவும் சில நாளிற்றானே அவ்வச்சாகை யுபாத்தியாயர் முன்னிலையி லோதி யுணர்ந்து, அவரவர் விரும்பிய தக்ஷிணைகளைத் தெய்வவுதவியாற் கொடுத்து, அவர் ஆசிமொழிகளைப் பெற்று, ''மந்த்ரோபகருமம், விஸர்ஜனம், பிரம சரியதீக்ஷை'' முதலியவற்றால் மந்திரங்களைச் சத்தியுடைய னவாகச் செய்து சித்தி பெற்று, அம் மந்திரங்களையும், அவற்றின் பொருளினையும், அவற்றைச் செலுத்தும் வகைமைகளையும், இரகசியங்களோடும் முழுவதும் நன் றாகவுணர்ந்து நிபுணராய் எல்லாக் கல்வியும் கரை கண்டவ ராயினர்.

உச்சிமார்த்தாண்ட னொளியேபோல ஆற்றுவதற்கும் ஒழிப்பதற்கும் அருமையாயிருந்த பிரமவொளி, அஞ் ஞான விருளினைத் துரந்து நல்லோர் பார்வைச் சக்கிரவா கப் புட்களைத் திருத்தி செய்திருந்தது. முஞ்சியும், பிரம தண்டமும், மான்றோலும் புனைந்த அச் சங்கரமாணி வாமன மாணியே போல யாவராலும் பூசிக்கப்பெற்றவரா யிருந் தனர். அசுரத்துள் ''பிக்ஷாசரியம்'' செய்துவரும் பால சங்கரர், தாருகவனத்தும் தேவரில்லத்தும் பயிக்க நாட கஞ் செய்தருளிய சிவசங்கரப் பிரானைப்போலக் கண்டார் கண்களைப் பிணிக்கும் பெருந் திருவுடையராக விருந்தனர். பின்னர் அம் மைந்தர் சாமகானஞ் செய்திருக்கையில் எவ் வுயிர்க் கருத்து முணர்ந்தவரே யாதலின் விலங்கு பறவை யூர்வன முதலிய எல்லா வுயிர்களும் கேட்டுக் களிப்புற் றிருந்தனவே யன்றித் தாவர மனைத்தும் இசையனுகரணத் தால் சத்தப் பிரமமயமாயிருந்தன.

அச் சங்கரப்பிரமசாரி குருமடவாசியாய் வேதமோதி யிருக்கையில், ஓர்நாள் ஒருசாலை மாணாக்கர், உடன்கற்போரிவர்களோடு பிச்சையின்பொருட்டு அயாசித தீக்ஷிதர் என்னும் ஓர் வேதியர் மனைக்குட் சென்று, அங்கு அம் மனையாடவரைக் காணப்பெறாமையால் "பவதி பிக்ஷாந்தேஹி" என்றிறந்தனர். அப்போது அம் மனைக்குள்ளிருந்த இல்லறக்கிழத்தி, நற்பாத்திரத்துத் தங்கள் பயிக்கத்தை உதவப் பெறாத குறைவுக்கு வருத்தமுற்றுக், கிடைத்ததோர் நெல்லிப் பழத்தினைப் பத்தியோடு தந்தளித்துச், சிறுமைப் பட்ட நெஞ்சோடு மின்சொ லுரைத்தலும் அச்சிந்தச் சிறுவராகிய சங்கரர் அக் குடும்பத்துத் தயவுடையவராய்த், தாம் எல்லாம் வல்லரேயாயினும் கொண்டவடிவத்திற் கேற்ப அப்பொழுது, ஸ்ரீ தேவி மந்திரத்தோடும் கூடிய "கலியாண விருஷ்டிஸ்தவம்" என்பதனைச் செய்து மஹாலக்ஷ்மியைத் துதித்த அளவில் அவர் அங்ஙனே வெளிப் பட்டுக் "கருதியதென்ன?" என வினவ, "இம் மனையவர் வறுமையைத் துரத்தி யருளுக!" என்று கூறலும், "முற் பிறப்பிற் றருமதானஞ் செய்யாதவர்க்கு இப் பிறப்பிலெவ் வாறஃதுறும்?" என்று அவருரைப்பக் கேட்டு, "எல்லா முணர்ந்த அம்மே! இம்மையிற்றானே பெரும்புண்ணியஞ் செய்தார்க் கப்போதே பயனுண்டாமன்றோ?" என விண் ணப்பித்துக் "காருணிய பூர்ணஸ்தவம்" என்பதனைச் செய்து "இம்மனைக்கு இல்லறக்கிழத்தி நெல்லிப்பழத்தினைப் பிச்சை யாகவளித்த பயனையேனு மிப்போது தரலாகாவோ?" என வினவலும், அத் தேவியார் திருவுளமுவந்து, அங்ஙனே அம் மனையில் அறுபது கலம் பொன் னெல்லிக்கனி நிரம்

யும்படி பொன்மழை பெய்வித்து, இச் சங்கரரை வாழ்த்தி மறைந்தனர். அம் மனையில் பொன்னும், மனையவருளத்துக் களிப்பும், கேட்டாருள்ளத்து வியப்பும் இடஞ்சாலா வெனப் பொங்கி வழிந்தன. அதுமுதல் பொருளிச்சையே யுடைய முழு வுலகினர்க்கும இச் சங்கரரிடத்து மிகக் களிப்புண்டாயிற்று. கண்டவரெல்லாம், "ஆ! இஃதென்னை உலகத்துள் ஒரு வில்வத்தழையினையேனும் பத்தியால், சங்கரனுக்கெனப் பார்த்திவ்விலிங்கமீது சாத்திய தரும சீலர்க்கு எல்லா நலனு முண்டாவதாகக் கண்காணவந்த சங்கரனார் கையில் ஒரு நெல்லிப்பழ மென்ப தென்னை? சுத்த மனத்தோடுங் கொடுத்த அப் புண்ணியர்க்கு அக் கணத்தே யவ்வளவு பொன்னெல்லி கிடைப்பது வியக்கத் தக்கதன்று" என்றனர். உடனே அச் செய்தி யுலகெங்கும் பரவி நெடுந்தூரத்திலிருந்து பல மாந்தர் அப் பிரம சாரியின் தரிசனைக்கு வரத்தொடங்கினர்.

சங்கரர் ஒழுக்கம்

இங்ஙனமாகப் பிரமசரிய விரதத்தோடு ஏழாமாண்டிற்றுனே வேத சித்தியை யடைந்து, அறுபத்துநான்கு கலைகளையு முற்று முணர்ந்து, குருமடத்திருந்து தம்மனை யடைந்து வேதம், அக்நி, சூரியன், தாய் இவர்களை நாடோறும் வழிபட்டு, ஒப்பற்ற தருமவடிவராகிய இச் சங்கர மாணி வெண்ணீறு உருத்திர சாதனம் பூண்டவராய் அக்கமணி செபவடமுஞ் சின்முத்திரையுந் தரித்தகையினை யுடையவராய், வேதமுதலிய கலைகளின் உரை விரித்த

லாகிய வாக்குச் செல்வத்தை விளக்கிநிற்கையில், ''வடவாலிருந்த ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய பரமாசிரியனார் மௌனம் விடுத்து இங்கு வந்து உரைத்திறம் விளக்கிநின்றனரோ?'' என்ன விருந்தனர் பொருள்களின் திறத்தினையாராய்தலாற் காமத்தினையும், பொறுமையால் வெகுளியையும், திருத்திக் களிப்பினால் தேட்டச் சிற்றியல்பின் உலோபத்தினையும், பிறரைக் கண்டவழி அவர் குணங்களையே தேர்ந்துகொள்ளு மியல்பினால் ஆணவத் தருக்கினையும் வென்று, காமமுதலிய பகை கடந்த பேரின்பப் பேறு நுகர்ந்து, தேவரையும் அந்தணரையும் களிப்பிக்கும் நில கற்பதருவென்ன யார்க்கு மினிமை செய்வாரா யிருந்தனர். உலகு தோன்றியதுதொட் டிதுகாறு மித்துணை யடக்கமறிவுடையார் ஒருவரும் மானுடப் பிறவியி லிருந்தவாறு தோன்றிற்றிலர். மேருவோடொத்த மலை இல்லாவாறு போல, இவரோடொக்க கலைவல்ல அறிஞரில்லை. வித்தையால் விநயமும், விநயத்தால் வித்தையும், இவ்விரண்டானு நல்லியல்பும, அவ்வியலா லிவரும், இவரால் இவர் மரபும் விளங்கிற்று. நயந்தவினிமையதா யாழ்ந்த வாய்மைப் பொருளினையுடையமொழி, உபகாரச் சுத்தவொழுக்கம், தீமையற்றவெண்ணம், மறுக்காப் பொருளுணரறிவு, பொருட்காரண வுணர்ச்சிவலி, ஆற்றலொளி நிறமுடைய தேகம், சமமுதலிய அறுவகையமைதி யுடைமையிற் சான்றோனாகிய மகனை நோக்குதல், தவத்தான் மெலிந்த தாயாகிய அவ்வாரியாம்பைக்குத் தலைவரை யிழந்த துயரொழிக்கு மருந்தாயிற்று.

யாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணாலயத்தை யுரிஞ்சிக்கொண்டு பெருகிச் சென்றது. அதனைக் கண்டார் யாரும் வியந்து, இச் சங்கரர் ஆற்ற லுணர்ந்து, துதித்துக் களிப்புற்றிருந்தனர். ஆரியாம்பைத் தாயும் தம் விரத மிடையூறு அடையாது முற்றுப்பெறச்செய்த மகனுரை யுவந்திருந்தனர்.

பின்பு அந்த மலைநாட்டில், மழையின்மை, நோய் முதலிய துன்பங்களின்றி முன்னினும் சிறந்த நன்னிலைமை மேன்மேலு முண்டாகக் கண்ட சத்தியவன்மன் என்னு மரசன் ஏதுவாராய்ந்து, இச் சங்கரர் காரணமாவதறிந்து, தனக்குப் புதல்வர்ப்பே றில்லாமையின் இவரைத் தன்னகருக்குத் தருவித் துபசரித்து வரப்பெற வேண்டி, அழைத்து வரும்படி தன் அமைச்சன் மதிபூடணனைச் செலுத்தினன். அவனும் வந்து அன்போடு மிவரைப் பணிந்து வருமாறு வேண்டுதலும், அவாவற்றாரும் மாணி, அவனை நோக்கிப் "பிச்சைச்சோறும் தோலும் சாலுமென்றிருக்கும் எமக்கு அரசவைப்பேறு என்னைசெய்ய? அரசன் யாவரையுந் தத்தமொழுக்கந் தவறாதவரைப் புரப்பானாயி னவற்கது எல்லா மேன்மையையுந் தரும்" என்று கூறி அனுப்பிவிட்டனர். அவ்வமைச்சனுஞ் சென்று அதனை யரசனுக்கு அறிவித்தனன். அதுகேட்டுப் புலமை சிறந்த அவ்வரசன் றான்செய்த மூன்று நாடகத்தினையும் பதினாயிரம் பொன்னையும் கொடுவந்து இச் சங்கரர்பால் கையடையாக வைத்துப் பணிந்து நிற்றலும், அக் கோமகனை வாழ்த்தி, "இந்நால் இம்மலைநாடொன்றின் கண்ணே

சங்கரர்க்குத் தூர்வாசர் அருளல்

மாதேவர் அமிசைத் தோற்றத்திற்குப் பிற தெய்வங்களினருளால் ஆவாதென்னுளது? எல்லாங் கைவந்த பெரியோனுக்கு ஏனைய முனிவராதியரால் பெறும்பேறென்னையுள்ளது? ஆயினும், உலகியல் குறித்து, எல்லாத் தெய்வ பக்தியும், பெரியாரைப் பணிதலும் உடனே வளர்ந்து வருகையில், உக்கிர மஹேச்சுர அவதாரராகிய தூர்வாச முனிவர் தமது கூறு மிளவலுமென்ன நின்ற விப் பிரமசாரியிடம் வந்து எல்லா வித்தையிலுந் தலைமை யளித்து, அட்டாங்க யோகத்தை யுபதேசித்துத், தந் தவத்திறனையுமிவர்க்குக் கொடுத்து வாழ்த்திச் சென்றனர்.

சங்கரர் சித்தியாடல்

மற்றொருநாள் பட்டினி விரதங்களான் மெலிந்த விருத்தையாகிய இவர் தாய் யாற்றுநீராடச் சென்றுவருகையில், பெருங் கோடைக்கு ஆற்றாளாய் மிக வருந்துஞ் செய்தி யறிந்து, மகனாகிய இம் மாணி சென்று நீருந் தாமரை மலருந் தந்து அவரைத் தேற்றி, ஏனைய வேதியரோடு அவரை யுபசரித்து, மெத்தென மனைபுகுத்திப், பின்னரவ்வாற்றினைத் தம்மகரத்தின்முன் தருவதற்கு எண்ணி, வசிய ஆகருடண பீச வெழுத்துக்களோடுகூடிய "மஹாபகாஸ்தவம்" என்பதனைப் பாடித் துதித்த அளவில், அந்நதித்தெய்வ முன்றோன்றி. "நாளை யுதயத்துநின்னெண்ண முடியும்" என்று கூறிச் செல்ல, மறுநாட் காலையில் அப்பார்ப்பனச் சேரிக்கு அணித்தாக நீளிடையிருந்த அங்க

வழங்குக" எனவும், "அப்பொருளை வேள்வித்தீ யந்தணர்க்கே உதவுக" எனவும் கூறிப், புதல்வர் வேண்டிய அம் மன்னனுக்கு நன்மக்கட்பே றுண்டாம் படியோர் வேள்விக் கருமத்தினை யுணர்த்திச் செலுத்தினர். அவ்வரசனும், அவ்வாறே புரிந்து புதல்வர்ப் பேறுற்றுக் குருபத்தியால் தன்னுடு முழுவதும் நல்லொழுக்க நிலைபெறக் காத்துவந்தனன்.

[நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

அக்காலத்தில், அச் சங்கரரைத் தரிசிக்க வந்த பல நாட்டினர்க்குந் தக்கவாறு பயன் உண்டாயின. இவர் துதி செய்த நூல்களைப் பத்தியோடு மோதுவோர்கட்கு இட்ட சித்தி யுண்டாயின. எந்த நாட்டிற்கும் துன்பம், தேவரிடையூறு, நோய், பூதவேதாளக் கொடுமைகள், இயற்கை வேறுபாடு, வறுமை முதலியன வுண்டாகுந்தோறும் இச் சங்கரரை நினைத்த அளவின் அவை ஒழிந்துவந்தன. இவர் சொல்லளவானே மாந்தர்க்குப் பொன் மணிவைப்பு முதலிய கிடைத்துவந்தன. ஓதுவோர்க்குத் துன்பின்றி எவ்வகைக் கலைகளு மினிதுபெற அருள்செய்து வந்தமையால் பரம்பரை விளங்கி யுண்மையான நூலும் அறிவுமுள்ளனவென்னும் நம்பிக்கையு முண்டாயின. மந்திரம், தெய்வம், தவம், இவற்றின் பெருமையும், அருமையும், உண்மையும் யாவர்க்கும் விளக்கமாய் வெளிப்பட்டன. இவரது புகழும் பரவுற்றது.

சங்கரர்க்கு முனிவர்கள் வந்தருளல்

பின்பு, உபமன்னியர், ததீசி, கௌதமர், அகத்தியருமாகிய இந்நால்வரும் அவரைக் காணவேண்டி வரலும், அவர்களை விதிப்படி அருக்கிய முதலியவற்றோடு பூசித்து உபசரிக்க, இச் சங்கரமாணியை அவர்கள் நோக்கிச், சிவகலை பொருந்தியவாறு குறித்து வியந்து தத்தந் தவவண்மையை யளித்து, உலகியலை வேண்டித் தனித்தனி கருணை செய்து, அகத்தியர்: சிதம்பர ரகசியம், மந்திரலய ஹட ராஜயோகங்களையும், உபமன்னிய முனிவர்: சிவதத்துவத்தினையும், ததீசி: சிவமான்மியத்தினையும், கௌதமர்: தேவகரும இரகசியங்களையும் உபதேசித்தனர். எல்லாமறிந்தவராயினும் பரம்பரை விளங்க அவ்வுபதேசப் பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு, அதைப் பயன்படச் செய்தலையே குருதக்ஷிணையாகக் கொடுத்து மரபு விளக்கிவந்தனர்.

அப்போது, மகனார்க்கு மணஞ் செய்விக்குங் கருத்தால் சுற்றத்தினரோடு உசாவியிருந்த தாயாரானவர், தமது மனைக்குப் பெரியோர்கள் வந்தார்கள் என்ற செய்தி கேட்டு வந்து, அம் முனிவர் சந்நிதியிற் பணிந்து பூசித்து, "ஐயரே! இம் மகவுக்கு மணம் புணர்த்திச் சந்ததி யுண்டாகி யென்மரபு விளங்கிப் பிதிரர்க்கு முத்தியுண்டாக வேண்டுமென்று எண்ணினேன்; அதனால் அஃது என்று முடியுமென்பதனை யெல்லா முணர்ந்த நீவிர் கருணை செய்தருள்க!" என்று விண்ணப்பித்தனர். அதுகேட்டு அவருள் அனைவருடன்பாட்டால் மகத்தியனார் கூறுவர்:

"தாபதத்தலைமகளே! பல வகைப்பட்ட பழம் புண்ணியம் பழுத்து, இம் மகன் கடவுளே யென்னப் பிறந்துள்ளதே மரபு விளங்கியவாறன்றோ? கௌசலை, தேவகிபோலும் நின் பிறப்புப் பெரும்பயன் பெற்றவாறாயிற்று. இவரானே நின் பிதிரர் யாரு நற்கதி பெற்றனர். உலக முழுவதும் கடவுண் மக்களே யன்றோ? மேல் நடப்பதனைப்பற்றி நீரேன் கவலைப்படுகின்றீர்? நீர் எண்ணியவாறெல்லாம் முடிவுறாது. தேவரகசியம் எவ்வாறோ? 'கடவுட்டிருவுள் ளப்படி நடக்கும்' என்னுந் துணிவோடு இக் கருத்தினைப் பற்றறவிட்டுச் சிவத்தியானஞ் செய்வதே சிறந்தது. இச் சிறுவனுக்கு எட்டாமாண்டு முடிவுபெறுங் காலம் வந்தது. விரைவில் இவர் சந்நியாசம் பெற்றுப் பிறப்பினை மாற்றிக் கொள்ளில், ஆயுள் கூடிவரும்" என்றனர். அதுகாறும் சும்மாவிருந்து மேற் கருமங்களைக் கூறுதபடி சன்னை செய்து, மற்றையர் அகத்தியனுரை அழைத்துக்கொண்டு சென்று மறைந்தனர்.

அதுகேட்டு, ஆசைவிட்டவராய் மூர்ச்சையடைந்த அன்னையைச் சீதநீராலும் சிறுகாற்றாலும் உபசரித்து, விருத்தராகிய சுற்றத்தினரோடும் அவர் கவலை யொழியும்படி தக்க புண்ணிய சரிதங்களைக் கூறித் தேற்றினர். அவர், கடவுள் தீரோபவத்தால் அம் முனிவர் மொழிகளை மறந்து சிவபூசை முதலிய தவத்தாற் காலங் கழித்திருந்தனர்.

சங்கரர் துறவுபூண முயலல்

அங்கொருநாள், அச் சங்கரர் சாதன சதுட்டயமுடையவராதலால் சந்நியாசத்தினை விரும்பி, அதற்குத் தாயின்

கட்டளை வேண்டியிருத்தலின், அவரை யுடன்படுத்தும் பொருட்டு உலகநூலின் கருத்தினையும், சமுசாரத்தின் பயனில்லாமையையும், முத்தி அடைதற்குரிய வைராக இலக்கணத்தினையும் உணர்த்தவல்ல புராண சரிதங்களைக் கூறும்படி வேதியர்களை யேவி நடத்தி வருகையில், தமது கருத்தினைத் தாய்க்கு விண்ணப்பிக்க, ஆரியாம்பையும் துன்பம் பொறுக்க லாற்றாது, ''மகனே! ஆக்கவொழுக்கத்தினைச் செய்தபின் அன்றோ, ஒழித்தலொழுக்கஞ் செய்தல் வேண்டும். அவற்றினையும் 'இல்லறத்திருந்தே சனகனுதியரைப் போலப் பெறவேண்டுமன்றிச் சந்நியாசம் இக் கலியில் தக்கதன்று' என்ற சான்றோராகிய முனிவர் ஆணையைக் கடைப்பிடித்து நல்லோர் யாவரும் விட்டொழித்தனர். உலகளித்த தலைவன் கருத்தும் ஆக்கவினையின் பாலதே என்பதற்குச் சனகனுதியர்க்குப் பிரசாபத்தியத் திற மில்லாமலே காசிபன் தக்கனுதியர்க் குண்டாயிருப்பது யாரு முணர்ந்தபடியே. எத்துணை யுணர்ந்தவரே யாயினும் தத்தம் பிதிரர்க்குக் கதி யுதவாதிருத்த லாகாதென்பதற்குச் சரற்கார முனிவர் முதலியவர் கதைகளையேனும் எண்ணிப் பார்க்கலாகாதோ? வசிட்டர் சரிதை யுணர்ந்து, நீயும் அங்ஙனம் ஒழுகுதல் வேண்டும். சிருட்டி தொடங்கி இதுகாறும் நின் முன்னோரால் வளர்க்கப்பெற்ற இம் மரபுத்தரு நின்னால் முடிவுறலாகாது. உடம்பு நிலையற்றதென்பாய். மார்க்கண்டர், தவத்தால் தம்மாயுளை விருத்தி செய்துகொண்டாற்போல நீ யேன் செய்யலாகாது? நீ யுணர்ந்த வேதமெல்லாம், பல வேள்விகளைச் செய்து முடித்தாலன்றோ பயன் பெற்றவாறும்.

'இக் கலியில் விலக்கப்பட்டுள்ள சந்நியாச நிலைமை அதிகாரி பேதத்தா லின்று மாகலாம்' என நூல்களால் நாட்டவல்லையேயாயினும் அதற்கிதுவோ காலம்? என்னிறுதிக் கடனை முற்றிய பின்னர் அங்ஙனஞ் செய்பலாமே'' என்று கூறலும், மகனாரும் அவற்றிற்கெல்லாம் தக்கபடி விடை கூறிவந்தனர். முடிவில் "தருமமுணர்ந்தோய்! சொற்கடக்கலாகாதே''என்ற தாய்மொழி கேட்டு, அம் மைந்தர் வாயடங்கிநின்றனர்.

சங்கரர்க்கு நாரதர் முதலியோர் அருளலும், துறவும்

மற்றொரு தினம், நாரதரும், தத்தாத்திரேயரும் வந்து இம் மாணியால் பூசிக்கப்பெற்றுத் தனியிடத்தில் விஷ்ணு தத்துவ விரகசியங்களைப் போதித்து, வைஷ்ணவ சம்பிரதாய வழக்கப்பொருட்டுச் செய்யத் தக்கனவற்றைத் தெரிவித்து வாழ்த்திச் சென்றனர். அன்றிரவே தரும ராஜன் வந்து துதித்துச் சென்றனர். மறுநாளுதயத்தில் தாயாரும் மகனாரும் * நீராட யாற்றுக்குச் சென்றிருக்கையில் மிக வலியதோர் † முதலை வந்து இச் சங்கரமாணியின் காலைப் பற்றி யீர்க்கத் தொடங்கியது. அப்பொழுது மிகுந்த விரைவோடும் அதன் வயப்படாதபடி காலை யூன்றி வைத்துக் கொண்டு, தாயைக் கூவி, "அம்மே! சந்நியாசத் தாற் பிறவிப் பயனைப் பெறவேண்டுமென்றிருந்த யான்

---

* இந் நதியின் பெயர் "சூர்ணிப்புழை".

† அம் முதலையும் சங்கரர் சந்நியாசம் பெற்றால் தான் பிடித்த பிடியை விட்டுவிடுவதாக வாக்களித்ததாம்.

இப்பொழுது இம்முதலைவாயி லகப்பட்டுசீ ரினுள்ளே துன் மரணமடைய நேரிட்டதே! சிறுபோதினுள்ளே முடிவுறு கின்றது. இப்போதேனும் சந்நியாசத்தினுக்குக் கட்டளை யாலுற் கடைத்தேறுவேன்'' என்றனர். அதுகேட்டு, அக்காலத்தில் நேரிட்ட தீர்க்க வழியில்லாத ஆபத்தை யொழித்துக் கொள்வதற்குத் தக்க உபாயத்தினை யாராய் வதற்குச் சிறிதும் இடனின்மையால், அதிக விரை வோடும் அச்சமருட்கை யடைந்தவராய், அவ்வன்னை யழத் தொடங்கினர். அங்கே நீராட வந்த வேதியர் யாரும் ''கிரகமோசன மந்திரம்'' பாராயணஞ் செய்யத் தொடங்கினர். சிலர் ''சந்நியாசத்திற்கேனும் விரைவில் கட்டளையாகலாகாதா?'' என அவ்வம்மையைத் தூண்டி னர். அப்போது, அசரீரி வாக்கு, ''இப்போதுதானே சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டால் இன்னுமித்துணை நாள் பிழைத்திருக்கலாம்'' என்றது. அதைக் கேட்டனைவரும் வியப்புற்றனர். அப்போது ஆரியாம்பை ஒன்றுந் தோன் றாது, மகனுரை யழைத்து, ''மகனே! சந்நியாசியாகி யாவது பிழைத்திடு'' என்று உரத்துக் கூவிச் சொல்லினர்.

அவ்வாறு, தாய்க்கட்டளை பெற்ற கணமே சங்கரர் வைதிக விதிப்படி செய்யத்தக்கனவற்றை யொழித்து, மூவேடணை முதலியவற்றை யொழித்துப், ''பிரேஷமந்தி ரத்தை'' உச்சரித்துப், பிரமவடிவராய், ''அபயம் சர்வ பூதேப்பியஃ''—''எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அபயம்'' என்று இரண்டுகைகளையும் உயரவெடுத்தனர். உடனே யம்முதலை

அவர் காலைவிட்டுத் தன் னுடம்பினையுங் கழித்தது. கழிக்கவே யம் முதலை வடிவினின்றும் ஒரு பேரொளி ஆகாயத் தெழும்பி உருவமுற்றுப் பதினாறு வடசொற் செய்யுளால் இச் சங்கரத் துறவியைத் துதித்தது. முற் காலத்து நாரதர் சாபத்தால் சுரக்கிராகி என்னுங் கந்தரு வன் முதலையாக அந்த யாற்றுள் வந்திருந்தானாதலின், அந் நாரதர் கூறியபடி சங்கர முனிவர் பாதந் தொட்டமை யால் சாபமொழிந்து, தன்னுண்மை வடிவமுற்றுச் சுவர்க்க மடைந்தனன். இவ்வற்புதத்தைக் கண்டவர் யாவரும் தம்மை மறந்து ஆநந்தமுற்றனர்.

இங்ஙனம் சங்கரர் * சமுசார பந்த மொழித்து நீரா டிக் கரையேறித், தாயை நோக்கி, "இனி யென்னா லுமக் காகவேண்டுவ தென்னை?" என்று வினாவினார். அதுகேட்ட அவ்வம்மை, "ஐய! நான் அநாதையாயினும், மக்கட்பே றுடையே னென்னும் உள்ளத்தருக்கோடும் இருந்தேன். இனித் தள்ளாமை வயதிற் காப்பாரில்லை யென்றும், இறு திக்கடன் கழிப்பா ரொருவரில்லையே யென்றும் கலக்க முற வேண்டுங் காலமாயிற்று" என்றனர். அதுகேட்டு, சங்கரரும் "ஓ! அன்னை! நீரறியாத தென்னுள்ளது? உமது கற்பே உம்மைக் காக்கின்றது. அஞ்ஞானத்தாற்

---

*இது மறுபிறப் பென்பதால் அக்காலத்து ஈச்சுரர் இவரது சரீரத்துட் பிரவேசித்த தென்பர். ஈச்சுரன் யோனிவாய்ப் படாதவராதலாலும், கருவாச மில்லாதா ராதலாலும், இத்தறு வாயில் இவர் தேகத்துட் பிரவேசித்தன ரென்பது தகுதியேயாம்.

பிறப்பிறப்புத் துன்பவெள்ளத்து வீழ்ந்து செல்லுகின்ற வுயிர்களுக்கு உடம்பெத்தனை? அவத்தைக ளெத்தனை? மக்களெத்தனை? சத்திரங்களிற் சேர்ந்த கூட்டம்போலச் சிறுபோதே சேர்ந்திருந்து பிரிந்தொழியும் குடும்பம், பொருள் முதலியவற்றின் பொருட்டுத் துன்பக்கவலைக் கட்டினுள் அகப்படலாகாது. விடயங்களெல்லாம் கடனொழிந்தால் பிரிந்துபோகின்றன. உமது தேகமுள்ள அளவும் உமக்குரிய தருமம் விடாது கடவுளைப் பூசித் திருத்தலே கடன். முன்வினைச் சேடமே உடலைக் காப்பதாக விருக்கின்றது. மனைக்கண்ணே முன்னையோர் தேடி வைத்த பொருளும் விசேடமா யிருத்தலின் அதனை யடையும் ஞாதியர் யானிருந்தா லெவ்வாறோ அவ்வாறே, யும்மைக் காத்துச் செய்கடன் செய்வித்து, களிப்பித்து, முடியினும் ஆதரித்து இறுதிக்கடன் செய்வர்; பிறக்கும் பொழுதும் இறக்கும்பொழுதும் பிறர் ஒருவர் துணையின்றியே நிற்றல் உலகியலென் றுணர்ந்தவர்கள், கடவுள் குரவ ரிவர்கள் துணையைப் பெற்றுத் தம்மைத்தாங் காத்தல் முறையாமன்றி, அந்நியர் யாரிருந்தென்னை? கவலை நோயுண்டானபோது ஆராய்ச்சியே மருந்தாம்'' என்று பல தேறுதல்களைச் சொல்லி, ''இனி நான் போகின்றேன்'' என்றார். அது கேட்ட ஆரியாம்பை புத்திர வாஞ்ஞையாற் பிரிந்திருக்கச் சகியாது, கண்ணீர்விட்டு அருகிய வொலியோடு, ''மகனே! நீ இந்த அகரத்துட்டானே பயிக்ஷஞ் செய்திருந்தால் சின்னாளுன்னைக் கண்டாயினும் ஆசை தீர்வேன்; ஒருதலையாக இறுதி நாளில் நான் உன் கையாலே கடன் கழிக்கப்பெற்று உன்னாலே கதி

யடைய விரும்புகின்றேன். எங்ஙனமாயினும் இவ் விருப்பத்தினை முடித்தாற் போதும்" என்றனர்.

அது கேட்ட சங்கரர், "தாயே! சந்நியாசம் பெற்றவன் ஓரிடம் பற்றி நின்றுலவனுக்கு எனது என்னும் பெருங் கேட்டுக்கு இடனுண்டாம். அதுவுமன்றித் தான் பிறந்த வூரின்கண்ணே யிருத்தல் வெறுத்தவனுக்கு ஒரு போது மாகாது. நான் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் செல்வேன். ஆயின், உமது இறுதிநாளில் என்னை நினைத்தால் யான் எங்கிருப்பினும் அக்கணமே யும்மை யடைந்து செய்கடன் முடித்துக் கதிபெறுவிப்பேன். இதில் ஐயம் வேண்டாம். இன்புற்றிரும்" என்று உறுதி கூறிப், பேருழைப்போடு மவரை யுடன்படுத்தி, ஞாதிபரை விளித்து அவ்வகர வேதியர் முன்பாக, "விருத்த ஞாதியரே! யான் வீடுபேற்றின் பொருட்டு முற்றுந் துறந்து போகின்றேன். என்னாற் காக்கப்படுபவராயுள்ள இவ்வன்னையைப் பெருநிதி கொடுத்தாற்போல வும்பாற் கொடுத்தேன். நீவிர் மிகுந்த வெனது பிதிர் திரவியத்தை யடைந்து, தருமந் தவறாது நன்றி யறிந்தவரா யிவளைக் காத்தல்வேண்டும்" என்று கூறி, அவர்களை யுடன்படுத்தித் தாய்க்குக் காவல் வகுத்து, விதிப்படி தாயை வணங்கி விடைபெற்றுத், தாம் இயற்கை யாகவே கைவந்த சந்நியாசியேயாயினும் சான்றோர் மரபு கெடாமையின் குரவனருளால் முறையே சந்நியாசம் பெற்று, அவருபதேச வலியால் சிறந்த தொழிலற்ற நிலைமை பெறவேண்டி விரைவோடு புறப்பட்டுக் கிருஷ்ணன் ஆலயத்தினை யடைந்து, அன்று அவ்வகர வேதியராற் பூசிக்கப்பட் டங்கிருந்தனர்.

அப்போது சூழவிருந்த பெருங்கல்விமாந்தர் யாரு மிச்செய்தி கேள்வியுற்று, அங்கு வந்து, "கலி தொடக்கத் தில் தரும வொழுக்கம் நன்குணர்ந்த ஸ்ரீதாமன் முதலிய விருடியர் ஆராய்ந்து 'இனிச் சந்நியாசம் தக்கதன்று' என்று விலக்கியுள்ளனர். ஆபத்தம்ப மிருதியுள் 'தரும முணர்ந்தவர் செய்த கட்டளை சிறந்தது' என்றுள்ளது. கிரதுவானவர் செய்த மிருதியுள்ளும், பிரமபுராணத் துள்ளும், 'கலியுகத்துச் சந்நியாசு மாகா' என விலக்கப் பட்டுள்ளது. ஆகவே, நூலுக்கும் சான்றோர் காட்சிக்கும் மாறுபாடாகச் சந்நியாசம் இப்பொழுது எங்ஙனம் கொள்ளலாயிற்று? வேத ஆணை 'சந்ததி விருத்திக் கயிற் றினை யறுத்த லொழி' என்றுள்ளது. அங்ஙனமாகப் பிரம சாரி இல்லறம் பூண்பதன்றிச் சந்நியாசம் பெறுவது என்னை முறை?" என்று வினவினர். அதற்கு அச் சங்க ரர், "எப்போது வெறுப்புத் தோற்றுமோ அப்போதே சந்நியாசம் பெறவேண்டும்" என்றது முதலிய அநேக உப நிடத முடிபுரைகளை எடுத்துக் கூறித், தக்க நியாயங் களோடு "சந்நியாசோத்தாரம்" என்னும் நூலினை அப் பொழுது செய்து, அவரனைவரையும் திருத்தி செய்வித் தனும், அவரனைவரும் எல்லா முணர்ந்த விவ்விளஞ் சந் நியாசி விருத்தரனைவர்க்கு மாரியனாயிருக்தலின், இவரே "சந்நியாசப் பிரதிட்டாபனு சாரியன்"—"சந்நியாச நிலை நிறு த்திய ஆசிரியன்" என்றழைத்துத் துதித்து வணங்கினர்.

அன்றிரவு அக் கோயிலின்கண்ணே கண்ணன் முன் தோன்றி, "நீ கொண்டுவந்த யாற்றின் பெருக்கு இக்

கோயிலையும் அவ் விக்கிரக வடிவையும் வெள்ளத்துட் கொண்டுபோகின்றது; இத் துன்ப மொழித்து, உன் கையாலே வேறோர் நல்லிடத்து இதனைத் தாபித்துச் செல்க!'' என்று கூறினர். அது கேட்ட சங்கரர், உடனே அம் மூர்த்தி வடிவு தானே நடந்து வரும்படி தோத்திர மந்திர வலியால் ஆகருடித்துக் கொண்டுபோய் நல்லதோர் துளவ வனத்துச் ''சத்தியோதீக்ஷை''யாக வைதிகாகம விதிப்படி தாபித்து, அத் தீர்த்தமுதலியன நிருமாலிய தோஷமில்லாது வைதிகரும் கொள்ளத்தக்கதாம்படி வைணவ தந்திரங்களை நீக்கி, நிலத்துண் மறைந்து கிடந்த வைப்புமுதலியவற்றினைக் குறிப்பித்து, அப் பொருளால் அத் தேவகாரியம் என்றும் நடத்தும்படி அங்குள்ளார்க்கு விதித்து, அத் திசையின்கணுள்ள பசுக்களுக்குப் புலிமுதலியவற்றா லூறுபாடில்லாது பயிர்முதலிய வுண்டாய் நோயின்றி இன்பம் பெறவும், பசுப் பார்ப்பார்க்கு இன்ப முண்டாம்படியும் கருணைசெய்து அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். அப்போது அவ்வாசிரியர் செய்த ''நிரீதிஸ்தவம்'' என்பதனை ஓதுமிடத்தில், இன்றுகாறும் யார்க்கும் யாதோர் துன்பமும் நேருவதில்லை என்பது கைகண்டது.

இவ்வாறு, தாயின் அருளையும் கிருஷ்ணன் அருளையும் அடைந்து, உண் முகத்துள்ள பிரமநோக்க முடையராய், உதயகாலத்தில் நாராயண ஸ்மரணையோடும் புறப்பட்ட அச் சங்கர முனிவரது உள்ளம் காமமுதலிய பகை தோன்றாமலே தெளிவுற்றிருந்தது. பிரமஞானி தேவரை

வருத்திய அக் காமன் வன்மை, விஷ்ணு மோகினியவதாரத்து எம்மையும் வருத்த வந்ததாதலின் காமாந்தகன் என்னும் பெயரையுடைய யாம் அக் காமன் கையிற் படலாகாவென் றெண்ணிய ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி கலையால் அந்த ஸ்ரீ சங்கரனே இச் சங்கரமுனியாயினரோ என்னும்படி அக் காமாதி தோற்றங் கெட்டுச் சாந்தி நிரம்பியது.

சங்கரர் ஆசிரியனை நாடிச் செல்லல்

அச் சங்கர முனியரசு, புலன்தெறு காட்சிப்பூண் அணிந்து, வீடுபேற்றின் வேட்கைப்பெருக்கக் குதிரையேறி, வைராகக் குடைநிழலில் உபநிடத மணங்கலந்த புண்ணிய பரிபாகக் காற்றுவீச, அறிவிரவி வெயிலில் ஆரியனைத் தேடிச் சென்றனர். அங்ஙனஞ் செல்லுகையில் வழிக்கணுள்ள காடு, செடி, மலை, யாறு, குளம், கூவல், சோலை, விளை நிலம், மரநிலை முதலியனவும், கரடி, புலி, புல்வாய், கடமை, யாமா, பசு, யாடு முதலியனவுமாகிய சராசரங்களை யெல்லாம், இந்திரசாலப்பிரபஞ்ச நோக்குஞ் சாலவித்தையாளனைப்போலப் பிரமமேயாகக் கண்டு, உபநிடதப் பசுவை மதவாதியராகிய கொடியர் தத்தம் சிறுவழி வருமாறு வலிக்கையில், அவரை விலக்கி அப்பசுவைக் காத்து அச்சமற்ற நல்வழி நடக்கும்படி செய்வதற்கோர் தடிவேண்டிற்றே என்னும்படி யோர் தண்டத்தைக் கையிற் றாங்கிக், காவியுடுத்துக் கமண்டலமேந்தி, நல்ல ஆச்சிரமங்களிலும், யாற்றங்கரையிலும், புண்ணிய க்ஷேத்திர, மலை, குகை முதலிய விடங்களிலும், நல்லாசிரியனை நாடி, மாலைப்போதினுக்கு நருமதை யாற்றங்கரைக்கணுள்ள ஸ்ரீகோவிந்த யோகியார் தவவனத்தருகு வந்து,

அங்கு மரவுரி பான்மேற்றோல் போர்த்து முக்கால நீராடலாதி விரதத்தினை யுடையராய், விபூதி யுருத்திராக்கம் பூண்டு சத்துவ குணத்தராய், உபநிடத வாராய்ச்சியோடு மிருக்குந் தவத்தர் உறை விடங்களையும் அங்கங்குள்ள யோகியரையும் கண்டு, 'இது எண்ணிய வெண்ண முடியத்தக்க விடமாம்' என்று அம்மலையில் சந்திரன் றோன்றி விளங்க அந்த யாற்றங்கரையி னின்றனர். நின்றவர் தியான நிலையினால், அம்மலை முழையில் ஆதிசேடனாகிய * கோவிந்த யோகி ஞானச்செல்வராய்ச் சமாதியிலிருப்பதாகத் தோற்

கோவிந்த யோகியரின் வரலாற்றுச் சுருக்கம்

* ஓர்நாள், ஆதிசேடன் தன்மீ தறிதுயில் கொள்ளும் விஷ்ணு மூர்த்தியின் பாரம் பொறுக்கலாற்றாது அக் காரணத்தை யறிவிக்க அவரைப் பிரார்த்தித்தனர். அதற்கவர் தாம் யோக வன்மையால் மாயைத் திரையை நீக்கி உலகத்திற்குக் காரணமாய் சத்தம் தம் வசமாயதைக் குறிக்க வலக்கைக ளொன்றி லுடுக்கை தாங்கியும், மற்றொன்றால் ஞானத்திற் சிறந்த சாந்தியைக் குறிப்பித்தும், இடக் கைகளொன்றாற் றமது உபதேச மேம்பாட்டைத் தீயையேந்தி நிறுவியும், மற்றொன்றால் நிலையற்ற மனமாகிய மானை விலக்கியும், அகம்பாவமாம் புலியை யுரித்த தோலை யரைக் கசைத்தும், மாமாயையாகிய முயலகனை யோர்பதத்தா லூன்றியும், அளவில் பேரின்பங் கொடுப்பதாங் குஞ்சிதபதமும், மிகவும் குளிர்ந்த ஞானத்தைக் காட்டுக் கங்கையை, சோதியையும் ஆநந்தத்தையும் காட்டுஞ் சந்திரனைத் தலையிற் றாங்கியுமுள்ள பரமேச்சுரனது காண்டற்கரியதும் முக்கிய தத்துவத்தை யுபதேசிக்குமானந்தக்கூத்தை யனுபவித்ததால் பாரமடைந்ததென்றார். ஆதிசேடரும் அத்திருக்கூத்தைத் தரிசிக்க வேண்டித் திருத்தில்லைக் கேகித் திருநடங் கும்பிட்டுப் பாணினி வியாகரணத்திற்கு மாபாடியங் கூறி மீள அனுக்கிரகித்தனர். அவர் பதஞ்சலி முனியாகித் திருநடங் கும்பிட்டுப் பரமேச்சுரனது கட்டளையு மவ்வாறாகப் பாடியங் கூறித் தம்மை யடைந்த ஆயிரம் மாணக்கர்க்கும்

றியகால் விழித்து நோக்கும்போது, "இவ்விடத்து ஆசிரியனைப் பெற்றவனாதி" என்றோர் அசரீரி எழுந்தது கேட்டு,

---

தமக்கும் நடுவிற் றிரையிட்டதை விலக்கக் கேடுறுவரொன் றாக் கியாபித்துத் தம்முண்மை யுருவெடுத் தாயிரம் முகத்தாலு மொரே தருவாயிற் கற்றுக்கொடுத்தனர். அம் மாணாக்க ரிவரதாற்றலும் வியந்து ஓர் நாள் திரையை விலக்க, அவர் முகத்துமிழ்ந்த விடத்தினாற் றொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற் றொன்பதின்மர் சாம்பராயினர். அக்காலத்து ஜலமோசனத்திற்கு வெளிச்சென்ற ஒருவன் மிகுந்து தன் பிழையை மன்னிக்க வேண்டலும், அவர் சாந்திபாடம் முடியுமுன் சென்றதற் கவனை பிரமராக்கதனாகச் சபிக்கலும், பின்னுமவன் வேண்டுகோட் கிரங்கி மானுடயாக்கையரா யாவன் "பச்" என்னும் பகுதிக்கு நிஷ்டையில் "பக்வம்" என்று விடை கூறுவனவனுக்குப் பாடியத்தை யுபதேசிக்கச் சாபத்தீர்வாகுமென் றனுக்கிரகித்துத் தம்மிட மேகினர்.

அவ்வாறே, அப் பிரமராக்கதன் ஓராலமரமேறி, அவ்விடம் வரும் பண்டிதர் "பசிதம்" என அவர்களைப் புசித்திருக்குங்கால், உஜ்ஜயினியிலிருந்து சந்திரகுப்தர் என்னும் ஓரந்தணன் பாடியம் நாடி வந்து "பக்வம்" என்று விடை பகர, அவருக்குப் பாடியத்தை முற்று மோதித் தன்னுருவ மொழித்துத் துறக்கமேகினன். சந்திரகுப்த ரப்பாடியத்தைத் தன்னுகிரா லாலிலையி லெழுதி மூட்டையாக்கித், தன்னூர்க்கு வழிக்கொள்ள ஓராற்றில் நீரருந்தித் துயின்றனர். அவ்விலைகளிற் பலவற்றை யோராடு புசிக்க அவர் விழித்து வருந்திச் சிதறுண்ட விலைகளை யொருங்கு திரட்டினார். அக்காலத்து நான்கு கன்னிய ரிவரையே நாட, அவர்களை மணந்து, தம்மா லியன்றமட்டி லப்பாடியத்தை முற்றுவித்தார். இவருக்கு அந்தணமாதிடம் வாருசியும், க்ஷத்திரிய மாதிடம் விக்கிரமார்க்கனும், வைசியமாதிடம் பட்டியும், சூத்திர மாதிடம் பர்துருஹரியும் மக்களாக அவர்களுக்கு அப்பாடிய மோதிவைத்துத் தாம் ஸ்ரீ கௌட பாதரிட முபதேசம் பெற்று இமயச்சாரலில் வதரிகாச்சிரமத்து ஓர் ஒட்டைச் சாண் குகையில் ஸ்ரீமத் கோவிந்தஸ்வாமி எனப் பெயர் வாய்ந்து விளங்கித் தவம் புரிந்திருந்தனர். ஆதிசேடனது கூறு மிவர்பாலாயது.

தவச்சாலையை யடைந்து, அங்குள்ள பெரியசாற் காட்டப் பட்ட குகையருகு சென்று, அதனை வலம்வந்து, கனி வகைக் கையடையோடும் இருகையுமேற்றுத் துதிக்கத் தொடங்கினர்.

சங்கரர் குருவருள் பெறுதல்

"கலுழக்கொடியோன் படுக்கையாயும், மாதேவர் பூணும், சத்தநூல் யோகநூல் வைத்தியநூல் தலைவரா யும், இவ்வுலகைப் பணாமுடிகளாற் சுமந்தவராயும், எல்லா வடிவாயுமுள்ள அநந்தனை முகதொழின் மூவர் கூறும் நும்மிற் சாண்கின்றனதே! யோகச் செல்வனே! உண்மை யுணரவேண்டிய ஆசையோடு நின்னருள் வேண்டி அடைக்கலம் புகுந்த என்னைக் காத்தருள வேண் டும்" என்றனர். அங்குச் சமாதியிலிருந்த அவ்வாசிரியர் பெருந்தகை வெளிமுகராய் யோகக்கண்ணால் இவர் வர வினையும் மேல் நடக்குங் கருமங்களையு முணர்ந்து, இருப்பைவிட்டு எழுந்து குகைவாயிலில் வருங்கால் அவ ருடம்பொளி அங்குள்ள விருளினைத் துரந்தது. வெளி யிருளை இச் சங்கரமுனிவன் பிரமவொளி துரந்தது. உள் ளத்தொளிவிடு மிரவி வெளிமுகச்சோதி மார்த்தாண்ட னைப் பார்த்தாற்போல, அக் கோவிந்தநாம ஆரியன் சங்கர முனிவனை நோக்கி, "நீ யார்?" என்று வினவினர். அதற் கிவர், "ஐயரே! யான் * மண், நீர், தீ, கால், வெளியல் லேன்; அவற்றின் குணமன்று பொறியன்று எல்லா விலக்

*ஸ்ரீமத் கோவிந்தநாம ஆரியனது கேள்விக்கு சங்கரர் "தச சுலோகி" என்னும் நூலால் விடைபகர்ந்தனர். இதற்கு "நிர் வாண தசகம்" என்று பெயர். இதற்கு இவர் பரம்பரைச் சீடர் ஸ்ரீ மதுஸூதன சரஸ்வதி என்பவர் "சித்தாந்தபிந்து" என் னும் விருத்தி யுரை செய்தனர். அதற்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு அச்சிடப் பட்டிருக்கின்றது.

கணமு முடையதாய்க் காட்சியை யெல்லா மொழித்து நின்ற சச்சிதாநந்த வடிவாகிய சுத்த அறிவாகிய நான்''— ''சிவோகம்'' என்றனர். அதனைக் கேட்டு, அவ்வாசிரியன், ''சந்நியாசச் சிறுவ! உன்னுரை வேதமுடிவுரையின் பொருளாயிருத்தலாலும், உன் கருத்து வேதமுடியின் முடிபாகிய சத்தியாத்துவிதத்திற்கு இதயமாகவே யிருத்தலாலும், உன் வடிவு சிவாகாரமா யிருத்தலாலும், உன் காட்சி மங்கலமாயிருத்தலாலும், உலகமுற்றும் மங்கலஞ் செய்வோராகிய அச் சிவசங்கரப் பெருந்தகையே உலகை அருளும்படி இவ்வுருவோடு ஞானபலியை விரும்பிய விருந்துவடிவாக வந்தவரை யுபசரித்து நான் பயன்பெற்றவனேவன் என்று சமாதியி லுணர்ந்தே வந்தனன். உண்மையை நோக்குமிடத்து யானே நீயாகவிருக்க நான் செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை. ஆயினும், வேதவியாசர் திருமகனை சுகமுனிவர்க்கு மாணுக்கராகிய கௌடபாத முனிவர் பெருமான் எனக்கருளிய பிரமவித்தையி னிரகசியத்தினைக் கூறி மரபு விளக்கஞ் செய்ய வந்த நின்னை மாணுக்கனுகக் கொள்ளுகின்றேன்'' என்று கூறினர்.

பின்பு, ஏற்றுக் கோடலையே பொருளாகவுடைய வோங்காரத்தினை உச்சரித்துப் பிரமாசனத்தில் கிழக்கு முகமாக விருந்த அவர் திருவடிகளைச் சுத்த மனத்தோடும் வடக்கு முகமாய்ச் சங்காமுனிவர் பூசிக்க, அக் குருபரன் மனமுவந்து, பெருங்கருணையால் அம் மாணுக்கரை யெடுத்து அணைத்து மடிமீதிருத்திக் கருணை காட்டி, முறைப்படி சந்நியாசத்தை யளித்து, நான்கு வேதமுடிப் பொரு

ளாகிய நான்கு பெருமொழிகளையும் உபதேசித்து, அவற்றின் துணிபொருளை யொன்றுபடும்படி உத்தியனுபவக் கருவிகளோடு முறைத்து, "மாண்டூக்கியோப நிடத" முதலியவற்றிற்கும், "கௌடபாத காரிகை"க்கும், எல்லா வேதமுடிபுகளுக்கும், உபக்கிரம முதலிய அறுவகை இலிங்கத்தோடு நிலைபெற்று விரிந்த கருத்தினைக் கூறிப், பிரணவப்பொருளினை அனுட்டிக்கு முறைமையினையும், யோக சூக்கும மார்க்கத்தினையும், இராஜயோக வித்தையி னுட்பொருளையும், துறவியின் தர்மத்தினையும் உணர்த்தி, பிரமன் முதலிய குருபரம்பரை வழக்கினை மாணுக்கரால் விருத்திசெய்யக் கட்டளையிட்டு, அவர் வழிபாட்டை ஏற்றுப் பிரணவநாராயண ஸ்மரணையோடும் வாழ்த்தும் போது, அவ்விருவரும் சமாதி நிட்டர்களாய்ச் சிலகாலம் பிரமாநந்த அனுபவஞ் செய்திருந்து வெளிமுகரான அளவில், தவத்தராகிய யோகியர் பலர் அங்கு வந்து, ஒப்பற்ற ஞானப் பேரொளியராய் விளங்கும் சங்கர முனிவரை நோக்கி, 'இவரே பரமாபிசர்'என்று துதித்தனர். கோவிந்த வாரியரும் அங்குநின்று மெழுந்து குகைக்குட் சென்று தமது யோகநிலையி லிருந்தனர். சங்கரமுனிவர், உண்மைப்பொருளை யுணர்ந்து, பெரு மகிழ்ச்சியோடும் அந்த இரேவா நதிக்கரைக்கு வந்து, அப்போதைய "சாதுர் மாசிய" விரதத்திற்கு அவ்விடத்தே தானே தங்கி, அங்குள்ள அகரவேதியரால் பூசிக்கப்பெற்றுப், பெரியோர்களோடு வேதமுடிவைக் கேட்டல் சிந்தித்தலாதி செய்திருந்தனர்.

கோவிந்தபாதரது தவவனப் பக்கங்களில் வருடபசு வேள்வி செய்வாருடைய வேள்விச்சாலைகளிலும், சாதுர் மாசிய விரதத்தின் பொருட்டு நின்ற சந்நியாசியர் மடங் களிலும், உபநிடதபாராயண விடங்களாகிய பிரமசத்திர சாலைகளிலும், வேதமோதும் அந்த நருமதைக் கரையில் வேதியர்கள் பலர் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். ஒரு நாள் அதிக மழை பெய்து, மேற்கிலிருந்து பேரிரைச்சலோடு புதுவெள்ளம் எல்லையின்றி இருமருங்குமுள்ள சோலை, வனம், மரநிலை, ஊர், சேரி முதலியவற்றை அடியோடும் பேர்த்து எறிந்து இரண்டு குரோச தூர நிலமுழுகும்படி பெருவேகத்தோடும் வர, அதனைப் பார்த்து 'ஓடிவிடுவதற் கும் இடமில்லாமல் அநேக முயிர்களும் சேதமாம்படி பிரளயம் நேரிட்டதே' என்னும் அச்சத்தோடும் மருண்டு பெருங் கூச்சலிடுகின்ற வேதியர்கள் ஓலமுழக்கங் கேட்டு, யோகநிட்டையிலிருந்த சங்கரமுனிவர் சமாதியி லெழுந் தருளியிருக்கு மாசிரியர்க்கு விண்ணப்பஞ் செய்யக்கூடா மையிற் றமது கமண்டலத்தினை யபிமந்திரித்து அவ் வெள் ளத்துள் வைத்தனர். அப்போது, அப் பெருவெள்ள நீர் முழுவதும் அக் கமண்டலத்துள் அடங்கி, அங்குள்ள எவ்வுயிர்க்கும் யாதொரு துன்பமும் இல்லையாயிற்று. அது கண்டு அவ்விடத்துள்ளார் யாவரும் வியப்புற்றுக், "கடலை அங்கையிலடக்கியருளிய குறுமுனிவரே யிவ்வடிவோடு மிங்கெழுந்தருளினாற் போலும்" என்று மயிர்க்குச்செறிய, அருள் வடிவராகிய அச் சங்கர முனிவரைத் துதித்தனர்.

மற்றொருநாள், கோவிந்தபாதர் நருமதை நீராடிவந்து நித்தகரும முடித்துத் தமது ஆச்சிரமத்திற்குச் செல்லு கையி லுச்சிவெயில் வெப்பத்தினை நோக்கிச் சங்கரமுனிவர் தமது காவித் துண்டத்தினை ஆகாயத்தின்மே லெறிந்தனர். அது குடைபோல அக் குருபரனுக்கு நிழல்செய்து வந்தது. அதனை நோக்கினவர் யாவரும் வியந்து இவரது குரு பத்தியைப் புகழ்ந்திருந்தனர். கோவிந்தபாதரும் தமது சங்கரமுனி செய்யும் பணிக்குத் திருவுள முவந்து, அங்குள்ள யோகியர் அவரைப்பற்றிப் புகழும் புகழ்ச்சியைக் கேட்டு, 'யோகசித்தி பெற்ற இவரே தமக்கு முன் வேத வியாசர் கூறியவாறு பிரமவித்தை மரபு நிலைபெறச் செய்து, பெருங்குருவாய்த் தமது குலமரபை விளக்கமுறச் செய்ய வல்லவர்' என்று துணிந்து, இவர் கடவுள் அமிசையை யுடையவர் என்பதுணர்ந் திருத்தலினால் பெருங்களிப்போடு மிருந்தனர்.

கோவிந்தபாதர் பாடியஞ்செய்யக் கட்டளையிடல்

பின்பு அச் சாதுர்மாசிய விரத முடிந்தவுடனே கோவிந்தபாதர் சங்கரமுனியை யழைத்து, "ஐய! முன், நான் வதரிக வனத்துக்குச் சென்றங்கு அத்திரி முனிவரது வேள்வியிற் கூடியிருந்த முனிவர் அவைக்களத்து எமது பரமாசிரியராகிய வேதவியாதரைப் பணிவுற்றிருக்கையில், காலம் வாய்க்க, 'எம்பெருமான் செய்தருளிய பிரம சூத்திரத்திற்குத் துணிபொரு ளுணர்த்த வல்லதோர் பாஷிய மிருக்கின் மத வாதியர் போரொழிவாம்'

என விண்ணப்பித்தேனாக; அவரதற்குச் சிறிதுபோது சிந்தித்துத் 'தாம் கைலைக்குச் சென்றிருந்த காலத்து உணர வந்த சில செய்திகளால் அக் கருமம் அந்நியராற் செய்யத் தக்கதன்று, சிவானுக்கிரகமே வேண்டும்; ஆதலின், எமது வழிமகனாகிய நீர் சிவத்தியானஞ் செய்து வருவீரேல் உமது திருமைந்தனால் இக் கருத்து முடிவு பெறும்' என்று கட்டளையிட்டனராக; யான், 'அக்காலம் யாது? அதற்கு முற்குறி யாது?' என்று வினவினேனாக; அவர், 'எந்தப் பாலசந்நியாசி நம்மால் வேதாந்த வுபதேசம் பெற்றுப் பெருவெள்ள நீரைத் தன் கமண்டலத் தடக்கும் யோக சித்தியைப் பெறுவனோ அவனே பிரம சூத்திர முதலிய வேதமுடிபுகளனைத்தினுக்கும் விருத்தியுரை செய்வோனாய் வெற்றிபெற்றுப் பரம்பரைக்குப் புகழ் விளைவிப்பன்' என்று திருவுளம் பற்றினர். அவ்வாறே நின்பாற் கண்டேனாதலின் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போய் வேதவியாசர் திருவருளைப் பெற்றுச், செய்யத் தகுவன செய்து வெற்றி பெறுதி" என்று கட்டளையிட்டுப் பெருங் கருணையோடும் வாழ்த்தினர்.

சங்கரர் காசிக்கேகல்

அப்போது சங்கரமுனிவர் அவர் திருப்பாதுகையை வணங்கிப் பலகாலு நிலமுறப் பணிந்தெழுந்து, ஆசிரியனைப் பிரியமாட்டாதும், கட்டளை மறுக்க அறியாதும், மனத்தில் அவரைத் தியானித்துக்கொண்டு, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாணாக்கர் சூழ அறிவது அறிய விரும்பினார்க்கு அறிவுணர்த்தும் சிவ ராஜதானியாகிய காசி

க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, அவ்வாரணுசியின் கிழக்கில் வடமுகமாகச் செல்லும் தேவ கங்கையைத் தரிசித்துக், கங்காஷ்டகம் முதலிய தோத்திரங்களைச் செய்து, அம் மந்தாகினியைப்பிரார்த்தித்து, அப்பாகீரதிக்கரைக்கண்ண தாகிய தாரகேச்சுர மஹா சந்நிதியில் மூன்றரைக்கோடி புண்ணிய தீர்த்தக் கலப்புள்ள மணிகன்னிகையில் உச்சி ஸ்நாநாடி, க்ஷேத்திர யாத்திரையை முடித்துத், துண்டிராஜ கணபதியையும், காலவயிரவரையும், விந்துமாதவரையும், அந்நபூரணியாளையும், ஏனைய தேவர்களையும் குறித்த தோத்திரப் பாடல் கூறிப், பிரம விஷ்ணு முதலியபாவரும் பூசித்த விசுவநாதப்பிரானைத் தரிசித்து, வித்தை வல்லவ ராகிய பட்டாசாரியர்கள் சாத்திர சந்தேகங்களை நீக்கி அவ் விடத்துச் சந்நியாச ஆச்சிரம நிலைபெறுவித்துப், பன்னீ ராயிரம் புலவராற் சூழப்பட்டுச், சிவபெருமான் ஆநந்த வனத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறாம் அத்தியாயம்

பற்பபாதர் மாணுக்கராயது

சங்கர முனிவர் காசியில் இவ்வாறு சந்நியாச ஆச்சிர மத்தை வழங்குதல் செய்வித்து, அத்துவித முடிபை விருத்திசெய்து வருகையில், ஒருநாள் இரவு, கனவில் விந்து மாதவர், "தன் கூறோடு பிறந்த பிரமசாரியொருவன்

நாளைய தினம் காலையில் உமக்கு மாணாக்கனாக வருவன்" என்று தெரிவித்த செய்தியைத் தமது மாணாக்கரானவர்க்குங் கூறி, அவர்களோடு மறுநாட் காலையில் கங்கைநீராட வந்தனர். அப்போது, தென்னாட்டிற் பிறந்த * சநந்தனன் என்னும் மாணியொருவன், தனக்கு அகோபிலத் திருப்பதியினுள்ள ஸ்ரீ நாரசிங்கனார் கட்டளையிட்டபடி, சற்குருவனை நாடி வடக்கு நோக்கி யாத்திரை வந்து, கங்கைக் கரையின் கண்ணதாய வியாசகாசியை யடைந்தனர். அங்குச், † சிவகாசித்திருப்பதி எல்லையிற் கங்கை நீராடவந்த சங்கரப் பெருமுனிவன் றிருமேனி யொளி மார்த்தாண்ட மண்டலம் போலக் காட்டக்கண்டு, வியப்புற்றுக் காரணந் தோன்றாது உற்று நோக்குழி, அவ்வொளியில் ஸ்ரீ விசுவநாதப்பெருமான் திருக்கோலம் வெளிப்பட்டது. வெளிப்படவே அங்கிருந்தபடியாக விழுந்து பணிந்தெழுந்து, 'இதுவே என்னை உய்யக்கொள்ளவந்த வொரு பெருங் குருமணி' என்றுணர்ந்து, அக்கணமே அச் சிவகாசிப் பதியை யடைந்து, அன்போடும் விதிப்படி சங்கரமுனிவன் திருவடிப் புகலடைந்து, அவ்வாரியர் பெருமானைச் சேவை செய்திருந்தனர். அக் குருபரன் அம் மைந்தனைச் சோதித்துக், கருணையால் நோக்கி ஆட்கொள்ளலும், அம் மாணி அக் குருநாதன் கரகமலத்துட் டோன்றினாய் முறையே

* இவர் காவேரியாற்றடை கரையோ ரக்கிராரத் தவதரித்தவர்; இவர்க்குப் பற்பபாத ரென்றும் பெயர். ஆன்மலாபத்திற்காகச் சற்குரவனை நாடிக் காசியை யடைந்தனர்.

† வாரணசி யென்றும் பெயர்.

சந்நியாசத்தைப் பெற்றுச் சநந்தனுசாரியனென்னும் புகழ் பெற்று, குருபணியில் மிகுந்த ஆற்றலுடையராய்ச், சந்நியாச ஆச்சிரம நிலைத்தருமம் வழுவாது யோகமுயற்சியினின்று கேட்டல் சிந்தித்தலாதி தவவினை செய்துவந்தனர். இவரே அவ்வாரியர் பெருமான் மாணுக்கருட் சிறந்தோர். இவரிடத்துச் சங்கு சக்கர முதலிய விரேகைகளும் மஹா புருட இலக்கணங்களும், விஷ்ணு மூர்த்தியின் கலைகளும் விளங்கிநின்றன. பின்பு அவ்வாறே தேவாமிசத்தாற் பிறந்த அந்தணச் சிறுவர் அப்போதைக் கப்போது மாணுக்கராக வந்து பணிபுரிந்து காத்திருந்தனர்.

சங்கரமுனிவர், இங்ஙனம், காசிப்பதியில் ஒன்பது திங்களிருந்தனர். அப்போது, இவரது பெருமையாலும் இவர் மாணுக்கர் பிரசங்கத்தாலும், அந் நாட்டின்கணுள்ள தொண்ணூற்றாறாயிரம் துவிதிகளுக்கும் சிறிது அத்துவிதவுணர்ச்சி யுண்டாயிற்று. தருக்கர், மீமாஞ்சகர், சாங்கியர் முதலியோர் கல்விச் செருக்கு ஒழிந்துவந்தன. அக்கால் கோவிந்தபாதர் சங்கரமுனிவருக்கு அருள் செய்திருந்த ஸ்ரீ கைலாய சந்திரமௌலீச்சுரச் சிவலிங்கம், அாதன கருப்ப கணபதி, ஸ்ரீ சக்கரம், நவக்கிரகயந்திரம், நரசிங்க சாளிக் கிராமம் இவைகளை அவர் சநந்தனுசாரியரிடம் கொடுத்தனர். அவர், அத் தேவபூசையைச் செய்து உபசாரதருப்பணம் என்னும் உபநிடத பூசாவிதியைச் செய்து, தெய்வ பூசை அந்தணருண்டி முதலிய கருமங்களை நடத்திப், பஞ்சாயதன பூசை மார்க்கத்தை யாவர்க்கும் உபதேசித்து, அவற்றுள், எத்தெய்வத்தில் யார்க்குப் பத்

தியோ அத் தெய்வத்தினிடத்தி லவர்க்குப் பத்தி வரச் செய்து, அவரவர் எண்ணம் பலிக்கும்படி மகிமை காட்டி, மாந்தரைக் கூட்டங் கூட்டமாகத் தம் வசம் சேர்த்து வந்தனர்.

சங்கரர் விஸ்வநாதர் திருவருள் பெற்றது

அங்கொருநாள், சங்கரபாதர் தமது மாணாக்கரோடும் சென்று கங்கை நீராடி, நித்தகருமவினை முடித்து வரும் வழியில், மிக நீண்ட வடிவுடையதோர் சண்டாளன் தலைமேல் கட்குடந் தாங்கி, நான்கு நாய்களைத் தன் பின்னாக வரப்பற்றி இவர் அருகாக வருவானாயினன். அவனை இவர் கண்டு, ''செல்க'' என்ற கருத்தினையுடைய கைசன்னை செய்தனர். அதுகண்ட அவன் அங்குத்தானே நின்று இவர்க்குச் செல்ல வழிவிடாது இவரை வினவத் தொடங்கினன்: ''அந்தணர் தலைவ! எந்த பேதவினால், எதன் பொருட்டு, யாரை, எங்குப் போகச்சொன்னாய்? அன்னமயமாகிய தேகத்தினின்றும் அன்னமயமாகிய தேகத்தினைத் தூரமாகச் செல்லக் கூறுகின்றனையோ? அல்லது, அறிவினின்றும் மற்றோரறிவைச் செல்லக் கூறுகின்றனையோ? அலையடங்கிய பெருங் கடல்போல், இயற்கை யறிவின்பவுருவுடைய ஆன்மா எங்கும் நிறைந்திருக்க, அதனுள், 'இவன் அந்தணன், இவன் சண்டாளன்' என்னும் வேறுபாடேன்? 'தேகத்தடையால் ஆன்மா வேறு' என்பையேல் மட்குடத்தினும், பொற் குடத்தினும், ஆகாயம் வேறுவேறுள்ளதோ? கங்கைநீரிற் காணுறும் இரவிமண்டல விம்பத்

திற்கும், புலைச்சேரி முற்றத்தின் நீரிற் காணுறும் இரவி மண்டல விம்பத்திற்கும் வேறு பாடென்னை? வேற்று விம்பம் எத்தனை தோன்றினும் விம்பத்திற்கு வேறு பாடோ? அவ்வேறுபாடு செயற்கையே யன்றி யியற்கை யல்லவே? சுழுத்தியில் இந் நனவும் கனவுமாகிய பிரபஞ்ச முள்ளதோ? இல்லையே. பழுதையை நோக்கிப் பாம் பென மருண்டு அச்சத்தை யடைந்தவன், 'பாம்பன்று, இது பழுதையே' என்ன அறிந்தபின் பார்வை வேறுபாட் டால் பாம்பைப்போற் றோன்றினும் 'அது பாம்பன்று' என்னும் உண்மைத் தோற்றத்தினால் அச்ச முதலியன விட்டொழிவதில்லையோ? நீ உண்மையான அத்துவிதக் கருத்தினை யுணர்ந்தவனே யாயின் இவ்வேற்றுமை மயக்க நினைவிடா தொழியுமோ? ஞானி என்று சந்நியாச வேடம் புனைந்து துவித வாதனையையே விருத்திசெய்து உலகத் தினை வஞ்சித்தலாகாது'' என்றனர். அதுகேட்டுச் சங்க ரர், உள்ளத்தின்கண்ணே யனுபவித்திருந்த அத்துவித ஆநந்தம் பொங்கக் கூறுவாராயினார்: ''எறும்புமுதற் பிரம னீறாகவுள்ள எல்லா வுடம்பினிடத்தும், எல்லாப் பிரபஞ் சத்தினிடத்தும் ஓதப்ரோதம் குறுக்கிழை நெடுக்கிழை போல நிரம்பிய அறிவாம் பொருளொன்றே உண்மையா யுள்ளது அதுவே தன்வடிவம், அறிவில்லாமையாற் றன் னிடத்துத் தோன்றும் வேற்றுமை மயக்கமெல்லாம் கனவேபோலப் பொய்யாகவுள்ளது என்ற இரகசியம் குர வன் முன்னிலையில் யார் உணர்ந்து அனுபவப்படுவனே, அப்பெரியவன் சண்டாளனே யாயினும் வேதியனே யாயி

னும் எனக்குக் குருவென்பதே என் கருத்து'' என்றது முதலிய பொருள் கோளுடைய ''மனீஷா பஞ்சகம்'' என்னும் செய்யுட்களைக் கூறினர். அப்போது, சண்டாள வடிவ மறைந்து, உண்மை யறிவின்ப வடிவராயும் இடப வாகனருடாயும், சந்திரனைத் தரித்த திருமுடியுடையாராயும், முக்கண்ணராயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீ விசுவநாதப் பெருமான் காட்சி கொடுத்தருளினர். அக் கட்குடம், இயற்கை யறிவின்ப வெள்ளமாகிய கங்கையாகப் பரந்தும், நான்கு நாய்களும் நான்கு வேத மூர்த்திகளாய்த் துதித்தும் நின்றன. அதுகண்டு சங்கரமுனிவன், அத் தெய்வப் பெருந் திருக்கோலத்தைக் காணத் தடைசெய்த ஆநந்தக்கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, 'சிவோஹம்' என்ற மகுடத்தோடுங் கூடிய செய்யுட்களாலும் ''சிவ ஏவநாநிய்த்'' என்ற செய்யுட்களாலும், சிவம், ஞாநம், பூரணம், அத்துவிதம், ஆநந்தம், நிர்த்துக்கம், நிருபாதிகம், நிஸ்ஸங்கம், எனவும் வரும் வேதாந்த சாரமாயுள்ள செய்யுட்களாலும் ''சிவாத்ம பூர்ணனுபவஸ்தோத்திர மஞ்சரி'' என்னும் எண் வகைத் தோத்திரங்களாலும் துதிசெய்தனர்.

அப்பொழுது, ஸ்ரீ விசுவநாத வள்ளலார் கருணைக்கு உறையுளாதலின், எவ்வுலக நிலைப்பேற்றினுக்குங் காரணமேயாகிய அபய திருக்கரத்தால், அச் சங்கரமுனிவரை விடையேற்றி, வலக்காதில் பெருமையுற முடிபை யனுக்கிரகித்தருளி, அக் கரத்தினைத் தலைமேல் வைத்தணைத்து, ''நாமே நீயாகவிருக்கின்றாய்'' என்று கூறி, ''நமது அருள் வலியால் வேதமுடிபிற்குத் துணிபொருளுரை செய்து,

பிரமசூத்திரக் கருத்தினை வெளிப்படுத்தி, வியாசரைக் கேட்பித்து, வாதியர்களை யுடன்படுத்தி, வீடு விரும்பினரை யுணர்த்தி, ஞானமார்க்கத்தினை மாணுக்கர் பரம்பரையில் உலகத்து விளங்கப் புரிந்து எம்மை யடைதி'' என்று கட்டளையிட்டு வாழ்த்தியருளினர். அக்காலத்தில் அக் காசித் தெய்வத் திருப்பதியில் பூமழை பொழிந்தது. தேவதுந்துமி முழங்கி, இத்தன்மைத்தென்று கூறலாகாததாயும், என்றும் அனுபவியாததாயும், கண்டார் யாவர்க்கும் மயிர்ப்புளகம் கண்ணீர் முதலிய அருதவின்பநோக்கமாயும், பாவிகட்கு அச்சம் விளையும் உற்பாதமாயும் உள்ளதோர் அருட்பெருஞ்சோதி விண்ணிடங் கவரவெழுந்து அடங்கியது. இவ்வற்புதங் கண்டிருந்த சநந்தனுசாரியர் முதலிய மாணுக்கர்கட்கு நனவுமன்றிக் கனவுமன்றி இது வெனலாகாத இன்ப வவத்தையாக விருந்தன. இங்ஙனம், சிவனருட் டிருமேனிப் பரிசத்தால் சங்கரமுனிவர் ஞானமயமேயாயினர். பின் அவ்வாறே அனைவரும் விசுவநாதப் பெருந்தகையார் மஹாசந்நிதியை யடைந்து தரிசித்துத் துதித்து நிற்கையில், அச் சிவகுறியாகிய இலிங்கோற்பவரிடத்திருந்து ''சிவச்சத்தியம், சத்தியமத்துவிதம்'' என்னும் இரண்டு வாக்கியங்கள் அனைவருங் கேட்க வெளிப்பட்டன. ''ஜெகநாதாசாரிய திநசரியை'' என்னும் கிரந்தத்துள் அன்றையநாளில் நடந்த சரிதைக்கு ''ஆனந்த பூமிகை'' என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

சங்கரர் வியாசரைத் தேடிச்சென்று மீளல்

பின்னர்ச் சங்கரமுனிவர், சநந்தனர் முதலிய மாணுக்கரோடும் அக் காசித் திருப்பதியினின்றும் புறப்பட்டு வட

திசை யாத்திரை முற்றுஞ் செய்து, குளிர் வெய்யிலைப் பொறுத்து, வழிநடப்போரோடு நடந்து, மிகவுஞ் சீதத்தோடுங் கூடிய இமயபருப்பதத்தை யடைந்து, வதரிகாச்சிரமம் புக்கு. அங்கு யோகு செய்திருந்த பெரியாரோடு வேதச்சிரப்பொருளை விசாரித்து, உபநிடத வுரைப்பொருளைக் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலால் நிலைபெறுத்திச், சநந்தனரையும் நூற்றிரளையும் அங்கு விடுத்துத், தாமொருவரும் வியாசனரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு வதரிகவனத்துட் சென்று, அவ்வுழை வியாசரைக் காணாது, அப்புறம், நரநாராயண ஆச்சிரமஞ் சேர்ந்து விதிப்படி யவரை வணங்கினர். அவர் சங்கரனரை விருந்துபசரித்து "உனது இச்சை யென்ன?" என்று வினவினர். அதற்குச் சங்கரனர், "ஐய! பிரமசூத்திரத்தினை வியாசனர் எக்கருத்தோடு கூறினரோ அந்த விரகசியப் பொருளை யவரானே யுணர்ந்து, விளக்கமுற பாஷ்யஞ் செய்து யாவர்க்கும் பயன்படும்படி வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பதே யென் கருத்து" என்று கூறினர். அதுகேட்ட நாராயணமுனி தழுவிக்கொண்டு, "மைந்த! நீ எல்லா முணர்ந்தாயன்றோ? வியாசர் கருத்தே நின் கருத்தாக விருக்கின்றது: துர்வாசனர், வியாசனர், நான், நீ, என்னும் நாம் நால்வரும் வேறனவரல்லர். புறமுகமாகப் பார்ப்புழி இப்போது வியாசனர் தமது உள்ளக் கருத்துத் தம்மால் வெளிவந்தவாறுகாதபடி நின்னால் வெளிப்பட்டபின் அதனைற் றங் கருத்தினை வெளிப்படுத்த வெண்ணி யிப்பொழுது உனக்கு வெளிப்படாது மறைந்திருக்கின்றனர். சிவனறிவுக்கு விஷ்ணுவும்

விஷ்ணு அறிவுக்குச் சிவனும் சாக்ஷியாக விருக்கின்றனர். ஆதலின், நீ செய்யப்போகின்ற பாஷ்யமே வியாசர் உள்ளக் கருத்தாக விருக்கும். நான், நீவிரிருவருமாக விருத்தலால் நும் மிருவர் கருத்தும் உணர்வேன். இவை முற்று நீ யுணர்ந்தவனை யாயினும் மானுட தருமப்படி வினவுகின்றாய். உனக்கு விசுவநாதப்பெருமான் திருவாணையாயிருக்கவில்லையோ? இது மிக நல்ல தருமம்; இதனை நீ யொழிய முடிப்பாரில்லை; நானும் கட்டளை யிடுகின்றேன்; நீ செய்ததனையே வியாதனார் உடன்படுகின்றனர்'' என்று கூறிச் ''சந்நியாச தருமத்துப் பிரணவ செபமொன்றினை சுத்தசைவ மாகாதபடி ஹரிஹர வேறுபாடு இல்லாமை தோன்ற நுமது மாணாக்கர் வழியில் நாராயண ஸ்மரணை செய்யும்படி நியமஞ் செய்க,'' என்று இன்னும் பலவிடயங்களையு முணர்த்தித், தமது தவத்தின் வலிமையுங் கொடுத்து வாழ்த்தியனுப்பினர். அங்கிருந்து சங்கரமுனிவர் வந்து முனிவர் திருக்கூட்டத்தை யடைந்து, பிரமசூத்திரத்திற்கும் பத்து உபநிடதங்களுக்கும் பஞ்சருத்திரோபநிடதங்களுக்கும், நரசிங்கதாபினிக்கும், கௌஷீதகீ பிராமணத்திற்கும், ஸ்ரீ ருத்திராத்தியாயத்திற்கும், பகவத்கீதைக்கும், சனற்சுஜாதீயத்திற்கும், விஷ்ணு சகத்திரநாமத்திற்கும், பிறவற்றிற்கும் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த பக்கமாகப் பாஷ்யங்களைச் செய்து, ''ஆத்மபோதம், தத்துவாலோகம், அபரோக்ஷானுபூதி, அத்துவித சகத்திரம், உபதேச சகத்திரம்'' முதலிய பல வேறு நூல்களைச் செய்து, சூதசங்கிதை முதலிய நூல்களைப்பதினெண்முறை

யாராய்ந்து அவற்றோடு பாஷ்ய முதலிய நூல்களுக்குக் கருத்தொத்து வரும்படி நன்கு நிலைபெறச் செய்து, அந்தச் சாந்தி நூல்களை மாணாக்கருக்கு உணர்த்தி வந்தனர்.

இங்ஙனம் இவரது பன்னிரண்டா மாண்டிற்றானே தமது எல்லா முணர்ந்த தன்மை வெளிப்படுமாறு எல்லா நூல்களுக்கும் விரோதமின்றிப் பாஷ்யத்தினைச் செய்து மாணாக்கருக்குப் போதித்து, ஆயிரங் கதிரவனைப்போல வொளிவிட்டுப் பிரமாசனமாகிய ஆசிரியபீடத்திருந்த ஆசிரியர் பெருந்தகையாகிய சங்கரபகவற்பாதருக்கு, வதரிகாரணியத்து வசித்து இருக்கும் ஆயிர முனிவரும், மாணாக்கராக வந்து வேதாந்த பாஷ்யத்தினை யோதியிருந்தனர். அப்போது, தேவருட் சிறந்தோராயுள்ள பற்பநாபரது அமிசையாற் பிறந்த சந்தனாசாரியர் அம் மாணாக்கருட் டலைவராயும், குரவனருளுக்கு மிக வுரியவராயு மிருந்தனர். அதுகண்டு, பல மாணாக்கரும் அழுக்காறு கொண்டு, மனத்துள் அருவருப்படைந்தனர். அக் கருத்து எல்லா முணர்ந்த சங்கரமுனிவர் உடனே யுணர்ந்தனர். பின்னொருநாள் கங்கையி னக்கரையில் தேவபூசையின் பொருட்டு துளவம், வில்வம், தும்பை, மல்லிகை, அறுகு முதலிய எடுப்பித்து நிற்குஞ் சநந்தனரை உடனே வரும்படி இக் கரையிலிருக்கும் சங்கரமுனிவர் அழைத்தனர். அக் கட்டளை கேட்ட வக்கணமே விசாரமின்றிப், பிறவிக் கடல் கடத்தவல்ல குருபத்தியால் அந்த யாற்று ளிறங்கி நிலத்தி னடந்தாற்போல நடக்கலாயினர். அக்கால் அக் குருபத்தியிற் சிறந்த சநந்தனரை யுபசரிக்கும்படி அவர்

திருவடிக்குப் பாதுகை கொடுத்தாற்போல ஒவ்வோரடிக்கும் அப் பாகீரதியார் ஒவ்வோர் தாமரைப்பூவினைக் கொடுத்துவந்தனர். அதன்மேல் கால்வைத்துச் சென்று குருசந்நிதியை அடைந்தனர். இவ்வற்புதங் கண்டு மாணுக்கரனைவரும் வியந்து, 'இத்தகைய குருபத்தி யுடையார் விடயத்து யாமெண்ணிபது தவறு' எனக் கருதி அச்சத்தோடு அதுமுத லடங்கி யொழுகலாயினர். அப்போது ஆசிரியர் அம் மாணுக்கரைப் "பற்பபாத!" என்றழைத்தனர். அதுமுதல் அவர்க்கதுவே பெயராயிற்று.

சங்கரர் பரமத வாது

பின்பு, அங்கிருந்து பற்பபாதர் முதலிய சில மாணுக்கரோடு சாத்திரங்களை யெடுப்பித்துக்கொண்டு காசிக்கு வருகையில்; கேதாரம், இரேவணம், சுவாலாமுகி, நேபாளம் முதலிய திருப்பதிகளி லிருந்து வந்த அகோரர், இருகேச்சுரர், நகுலேச்சுரர், பசுபதி, சித்தநாதர், சித்திவிலாசர், ஸ்ரீ நாதர், உக்கிரவைரவர், கபாலிபிக்ஷு, சபரேச்சுரர், மிருகேந்திரநாதர், வாமகேச்சுரர், ஓட்டியாண சித்தர், சாங்கியேச்சுரர், கோவர்த்தனர், சகந்நாதர், மிஹிரா தித்தர், அருக்கதாசர் முதலிய அவ்வச்சமயாசிரியர்: பாசுபதம், காபாலிகம், வீரேசம், சித்தரகசியம், தேவிபாரமியம், மந்திரவித்தியேசுவரீயம், சாத்தேயம், இராதாகிருஷ்ணம், சௌரம், காணுபதம், வைரவம், குபேரம், காலவாதம் முதலிய மதங்களை விளக்கஞ்செய்து, வேறுவேறு சிலசில மாணுக்கரோடும் சாத்திரங்களோடும் கூட்டங் கூட்டமாக

வந்து, அரித்துவாரம், பிரமகபாலம், காளிகட்டம், ஆரியா வருத்தம், பாடலிபுரம், சிந்துகருப்பம், இந்திரப்பிரத்தம், அயோத்தி, பிரமவருத்தம், விஷ்ணுபாதம், நவத்துவீபம், உத்தரகௌடம், பிரயாகை, சித்திரகூடம் முதலிய க்ஷேத்திரங்களிலும் பட்டணங்களிலும் சபை கூடி, பதுமநாதர் முதலிய சங்கரர் மாணாக்கரோடு சபதஞ்செய்து வாதிட்டு, அத்துவிதாசிரியர் உத்திகளாற் றோல்வியடைந்து, தத்தம் மதாபிமானங்களை யொழித்து, சாந்த வைராகங்களை யடைந்து, அச் சங்கர முனிவரை வணங்கி அத்துவித வுபதேசம் பெற்றுத், தத்தம் மாணாக்கரோடு அத்துவிதிகளாய் அந்தப் பாஷ்ய முதலிய நூல்களைப் பெற்றுத் தத்தம்மிடஞ் சேர்ந்து, குருவின் கட்டளைப்படி பாஷியத்தினை விளக்கி வந்தனர்.

அதன்பின், சங்கராசாரியர் சநந்தனாதி மாணாக்கரோடு சோமநாதம், துவாரகை, வடமதுரை, கோகுல முதலிய விடங்களிலுள்ள விஷ்ணுவர்த்தனர், நிம்பார்க்கர், எச்ச நாராயணர் முதலிய விஷ்ணு பாகவதர்களையும்; நந்தி சுவாமி, மகேச்சுரதீர்த்தர், சங்கராநந்தர் முதலிய சிவ பாகவதர்களையும்; ஸ்ரீ சுவாமி பாஸ்கரபட்டர், ஸ்ரீ பூஜ்ய பாதர் முதலிய தேவிபாகவதரையும்; ஆதித்தியதாசர், அபரார்க்கர், மிஹிரேச்சுரர் முதலிய சூரிய பாகவதர்களையும்; பத்திரநாதர், கபிலேச்சுரர் முதலிய கணபதி பாகவதர்களையும்; உக்கிரமூர்த்தி முதலிய வைரவ பாகவதர்களையும் வாதில் வென்று, சுருதி யுத்தி அனுபவங்களாலும், உபக்

கிரமம் உபசங்காரம் முதலிய அறுவகைக் குறிகளாலும் நிச்சயிக்கப்பட்ட அத்துவிதத்தின் ஒப்பு, பகையின்மை, சாதனம், பயன் என்னும் நான்கு அத்தியாயமுடைய பாஷ்யப் பொருளையும் அவர்கட்கு உணர்த்தி, அந்தந்த மதவாதியர்களும் அத்துவித மதத்தை யனுஷ்டித்து வரும் படியாகவும், பேதவாதத்தினை யொழிக்கும்படியாகவும், அவரவர் கடவுட்பத்தி அவ்வவ்வாறே விருத்திபெறவும், "பஞ்சாயதன அபேத சகுண நிர்க்குண வுபாசனைகளைப்" போதித்து, அவரனைவரையும் மாணாக்கராக்கிக் கொண்டு அத்துவிதத்தினை நிலைபெறச்செய்து, முன்னிருந்த மதங்களையும் அதற்கு விரோத மில்லாதபடி அமைத்தனர்.

அதற்குமேல், முழுவதும் வேறுபாடுகூறும் பேதவாதியரை வாதில் வென்று, தருக்கர் ஏதுவாதங்களை வேறு ஏதுக்களாற் கண்டித்து, நையாயிகர் செய்த அப்பிரயோசனசங்கை (பயனில் வினாக்) களுக்கு அநுகூலதருக்கம் (உடன்பாட்டுமறுப்புக்) கூறிக், கணாத கௌதம மதத்தினை யொழித்து, பிரமதருக்க யுத்திகளால் நிரீச்சுர சாங்கியனையும், சுருதியுத்தி யனுபவங்கட்கு விரோத முணர்த்தலால் சேச்சுர சாங்கியனையும் வென்று, அவர்களனைவர்க்கும் அத்துவித வுண்மையினை யளித்துக் களிப்பச்செய்து, முன் பட்டபாதரால் வெல்லப்பட்டு அழிந்து மிக்கிருந்த நூல்களைக்கொண்டு வாதிடவந்த புத்தரோடு வாதிட்டுப் "பிரகிருதிப்பிரகாசம், சிவாத்துவாத கண்டனம், 'சத்தபங்கீபஞ்ஜனம், பிரத்தியபாதோத்தாரம், சர்வஞ்ஞசாதனம், அத்துவய

விஞயக வாதகண்டனம்'' என்னும் பிரகரணங்களையுடைய ''யுக்திசுலோகஷட்சதி'' என்னு நூலைச்செய்து, அந்தயுக்தி களால் அவர்களை வென்று, அஞ்சி யோடச்செய்து, அங் கிருந்து காசியை யடைந்தனர்.

பின்பு காசியில், இருபத்துநாலாயிரம்பேர் பாஷியம் ஓத வந்தனர். அவருட் சிலர்க்குத் தாமாகவும், சிலர்க்குச் சநந்தனர் முதலிய மாணாக்கராலும் ஓதுவித்தனர். அங் கிருந்த பாசுபதாதி மதவாதியர் உலகத்திற்குப் பிரமம் அபின்ன நிமித்தோபாதானமோ? (பிரிவற்ற நிமித்த முதற் காரணம்), கேவல நிமித்தகாரணமோ? (நிமித்த காரண மாத்திரம்), விவர்த்தோபாதானமோ? (பிரிவுடை முதற் காரணம்) என்று விஞவி அது விடயத்துப் பல வாதங்களு நடந்து, கடைமுறை விவர்த்தோபாதான மென்பதனை நிலை நாட்டிச், சூதசங்கிதை முதலிய நூற்பிரமாணங்களா லவ ரனைவரையும் சுத்த சிவாத்துவிதியராக்கிச், சிவாகமங்க ளனைத்திற்கும் சரியை, கிரியை முதலியன ஞானசாதன மாகப் பயனை வகுத்து, கௌடபாத காரிகைகளில் உள்ள ஆகமசாந்திக்கு வகைமைகளைக் கூறியவதனால் ஆகமக் கருத்தினை விளக்கி, உலகத்தை அனுக்கிரகித்து, வாதியர் நியாயம் சற்பம் விதண்ட முதலிய வாத பேதங்களால், வேதாந்தப் பாற்கடலுள் மதங்களாகிய ஓடதிகளை (மூலி கைகள்) இட்டு, நியாயமந்தர மலையால் பிரமாண வாசுகி பிணித்து, வாதிப் பிரதிவாதிகளாகிய தேவாசுரர் கடையு மிடத்துண்டாகிய விடமுண்டு, அத்துவித அமுதத்தினை

வீட்டு விருப்ப வானவர்க்குக் கொடுத்து, சங்கரபகவற் பாதராகிய சீகண்டமூர்த்தி, ஆநந்த சந்திரமோலியாய், யாவரானும் பூசிக்கப்பெற்றார்.

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஏழாம் அத்தியாயம்

சங்கரர் வியாசரோடு பிரசங்கித்தல்

காசித் திருப்பதியின் கங்கைக்கரையில் சங்கர பகவற் பாதர் தமது மாணாக்கர்க்குச் "சாரீரக மீமாம்ஸா பாஷ்யத்தினை" ஓதுவித்திருக்கையில், உச்சிப்போதாதலும் மாணாக்கர் சோடைப்பட்டனராக, அவர்களோதலைச் சாந்திசெய்து எழுந்திருக்கையில், மிக்க ஒளியினையுடையதோர் விருத்த வேதியர் அங்குவந்து, "நீ யார்? இவர்கட்கு என்னை சொல்கின்றாய்?" என்று வினவினர். அப்போது, பற்பபாதர் முதலிய மாணாக்கர், "இவரே எமது ஆசிரியராகிய வேதாந்த பாடியகாரர்; இப்போது பிரமசூத்திர பாடியத்தை உபதேசிக்கின்றனர்" என்றார்கள். அதுகேட்டு "நீவேதாந்த பாடிய காரனென்றும், பிரமசூத்திர பாடியத்தினை நின்பா லோதுகின்றோ மென்றும் இவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆதலின், நீ யறிந்துள்ளது ஏதேனு மிருக்கின் ஒரு சூத்திரத்தின் பொருள் கூறுதி" என்று அவ்வேதியர் வினவினர். அப்போது, சங்கரமுனி சூத்திரப் பொருளுணர்ந்த அப்பெரியார்க்கு வந்தனஞ்செய்து, "நான் சூத்திரங்களுக்குப் பாடியஞ் செய்தோ னென்னும் கொள்கையேன் அல்லன்;

ஆயினும், தேவரீர் எந்தச் சூத்திரத்தினைக்குறித்து வினவு வதோ அதனைக் கூறுகின்றேன்" என்றனர்.

அதற்கு, அவர், பிரமசூத்திரம் மூன்றுமத்தியாயம், முதற்பாதம் "ததந்தரப்பிரதிபத்தெள" என்றது முதலிய சூத்திரங்களுக்கு உரை வினவினர். அதுகேட்டுச் சங்கர முனிவர், "ஆன்மா வேறு ஒருடம்பினை யடையும்போது சூக்கும பூதங்களாற் றழுவப்பட்டுப் போகின்றான்" என்று 'தாண்டிச்சுருதியில்' கூறும் கௌதமர் சைமினியின் வினு விடை யுரைகளால் உணரப்படுகின்றது" என்று விடை கூறினர். அதன்மேல், அவ்வேதியர் நூறுவகையாக வேறு படுத்தி வினவிவந்தனர். அவற்றிற்கெல்லாம் சங்கர முனி வர் ஓராயிரவகையாக விடை கூறினர். அங்ஙனம் அவ் விருவருக்கும் எட்டுநாள் வரையில் தருக்கம் நடந்தது. நடந்தும் முடிவுபெற்றதில்லை. பதுமபாத ரவற்றையெல் லாம் கேட்டுணர்ந்திருந்தனர். ஏனையர் அவ்வரிய விடயங் களை யுணரமாட்டாதவர்களாய், "இங்ஙனம் இவ்வாதம் நடந்தால் முடிவ தெவ்வாறு? இவ்வேதியர் யார்?" என்று அப்பதுமபாதரைக் கேட்டனர். அவர் தியானநோக்கால் நோக்குழி, அவ்விருவரும் அரி அரனாகத் தோற்ற, வின வினவர்களுக்கு "ஐயன்மீர்! நமது குரவனை சங்கரப் பெருந்தகை, வேதியர் நாரணராகிய வேதவியாசனர், இவ் விருவர்க்கும் வாது நேர்ந்தவழி ஏவல் செய்வோனாகிய ஏழை யென்செய்யவல்லேன்" என்று கூறினர். அது கேட்டளவில், பராமுகமாகப் பிரசங்கத்திலிருந்த சங்கர முனிவர் உள்ளூறுத்தப்பட்டவராயினர்.

வியாசர் சங்கரர்க்கு வெளிப்படல்

அப்போது சங்கரர் வியாசரைத் துதித்து வணங்கிய வளவில், வியாசர் தமது நிசவடிவத்தோடு வெளிப்பட்டுக், கார்நிற மேனியும், மின்போன்ற சடைமுடியும், நீண்ட தோளினையுடைய உயர்ந்த காத்திரமும், அகன்ற மார்பும், மலர் விழியும், அழகிய கோலமுகமாகத் தண்டம், கமண்டலம், மான்றோலும், திருவெண்ணீறும் உறுத்திராக்கமும் பூண்டு ஒளிவிடுகின்ற படிவங் காட்ட, அதனைத் தரிசித்து, அச் சங்கர முனிவர் இன்பக் கடலுண் மூழ்கிப் பெரும் பத்தியோடு, “பரமாசிரியன் காட்சி கிடைக்கப் பெற்றது” என்று பணிந்து, பதுமபாதரிடத்திருந்த பாடியச் சுவடியை வாங்கி அவர் சமுகத்து வைத்துத், “தமது பிரம சூத்திரச் சூரியனுக்கு எனது பாடிய விளக்கால் தீபாராதனை செய்கின்றேன். வேதங்களைப் பிரித்தெடுத்துச் சாகை வகுத்து, சுமந்து; வைசம்பாயனர், பைலர் முதலிய மாணாக்கரால் உலகத்து விளக்கிப், பதினெண் புராணங்களையும் செய்து, அவ்வேத சாரமாகிய மகாபாரதம் ஐந்தாம் வேதமாம்படி வைத்து, எல்லாவற்றிற்கும் விதிப்பாகிய தத்துவ ரகசியமுடைய பிரமசூத்திரங்களைச் செய்து, கலைமகள் செல்வமுற்றும் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் தேவரீர் சமுகத்தில், நாணமின்றிப் பாடியஞ் செய்த எனது துணிவைப் பொறுத்து, அதனுள் சொற்குற்ற முதலியன வுள்ளனவற்றைத் திருத்தியருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தனர். அதுகேட்டு எல்லாமுணர்ந்த அவ் வியாசர்,

அச் சங்கர பாடியத்தை ஒரு முகூர்த்தகாலம்வரையு முற்று நோக்கி, அதனை மார்பி லணைத்து, "ஐய! சங்கர! நீ அச் சங்கரரே போலும்; இல்லையேல் என் கருத்தினை யுள்ளவா றிங்ஙனம் வெளிப்படுத்தலாற்றாய்; இதனைப் பார்த்ததனால் எனக்குள்ள ஐயங்களும் ஒழிந்தன. இந்தப் பாடியத்துட் சொற்குற்ற முதலியன ஆராயப்புகின் எனதே துணி வுடைமையாமன்றி, நீ செய்தது துணிவுடைமையன்று. கோவிந்தனார் மாணாக்கனாயும், இயற்கை யறிவையுடைய வனாயும் உள்ளது உனது வாயினின்றுங் குற்றமுள்ள வுரை யெவ்வா றுண்டாம்? நன்று இருந்தது! உன் செய்தி கைலாயத்தி லுணர்ந்து இந்தப் பாடியத்தைப் பார்ப் பதற்கே யிங்கு வந்தேன். நான் பிரமசூத்திரம் செய்த தற்குப் பயன் இப்பொழுதுதா னுண்டாயிற்று. நான் மணிபோலும் மறைத்துவைத்திருந்த தத்துவரகசியங்கள், இப்பாடியத்தால் யாவரு மெளிதிற் பெறும்படி விளக்கப் பட்டன. நீ யென்னோ டொத்தவனே! என் கருத்தே நின் கருத்தாகத் தோன்றியதனால் நானே நீயாக விருக் கின்றாய். நமது ஆசாரிய பரம்பரை வேறுபட்டதில்லை. சுகன் எவ்வாறு எனக்குக் களிப்பைத் தருகின்றானோ நீயு மவ்வாறே யெனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றாய். இயற்கை விளக்கப் பொருளுக்கு மற்றோர் விளக்குக் காட்டவேண் டாம். இயற்கை விளக்கனாகிய நின்னை நான் ஒளிசெய்யக் கடவதில்லை. களிப்பாயிற்று. என தாச்சிரமஞ் செல்கின் றேன்" என்று கூறி மறைந்து போவதற்கு வியாசர் முயன் றனர்.

சங்கரர் வியாசரிடம் அருள் பெறல்

அப்போது, சங்கரர் பணிவோடும் பத்தியோடும் அவரைத் துதித்து, "ஐய! ஒரு முகூர்த்த காலவரையில் தேவரீர் கருணையோடு மிங்கெழுந்தருளி யிருந்தால் இச் சந்நிதியிற்றானே கங்கைக் கரையில் அனித்தமாகிய இவ் வுடம்பினை விட்டுக் கவலையற்றவனாவேன்" என்று விண்ணப்பிக்க, அவரை நோக்கி வியாசர், சிறிதுபோது தியானித்து உன் செய்தி நானறிவேன்; எல்லாம் வல்லவனேயாயினும், என்னை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு இங்ஙனம் நடிக்கின்றாய்! நல்லது! உனக்குப் பிறப்பினால் நியதிப்பட்ட ஆயுள் எட்டு வருடம்; நீ தேடிப் பெற்றுக்கொண்டது எட்டு வருடம்; அப் பதினாறும் இப்போது முடிகிறதன்றோ? இது முதலின்னும் பதினாறு வருடம் நீ உலகு வலம் வரவேண்டுவதாக நான் பரமேச்சுரனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன். என் கட்டளைப்படி நீ இன்னும் பதினாறாண்டளவும் இப் பிரமவித்தையை விளக்கஞ்செய்து, பிரமனாதி தேவதைகளின் அமிசங்களோடு பிறந்திருக்கும் மந்திரவாதியரை வென்று, அத்துவிதத்தினை நிலைநாட்டவேண்டும். கலியின் கொடுமையால் மகிமை குறைந்து வருகின்ற புராணத்துட் கூறப்பட்ட தெய்வத் திருப்பதிகளில் கலை விருத்தியாகும்படி செய்து, சைவவைணவ முதலிய அறுசமய தருமங்களையும் முறைப்படி வகுத்து, ஆற்றலில்லாதவர்களாயுள்ளவர்க்கு எளிதில் பிரமமுண்டாகவும், ஞானத்திற்குக் கருவியாகிய கருமபத்தி யோகமார்க்கங்கள், தக்கவர்களுக்கு உதவியாகவும், சிலபல சிறு நூல்கள் செய்து, இக் குருமரபு கெடாத

படி குருபீடங்களை வகுத்து, முப்பத்திரண்டு வயது மான வுடனே கைலைக்கு யாக்கையோடு அடைந்து சிவசொரூப ளுகின்றாய்" என்று கூறினர்.

அதுகேட்ட அச் சங்கரர், "ஐய! தாம் கட்டளையிட்ட வாறு நடப்பதற்கும், உலகத்தில் தமது பிரமசூத்திரத் திரத்திற்கு என் பாடியஞ் சிறப்பதற்கும் தேவரீ ரருளே வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தனர். அப்போது வியாசர் "ஐய! சங்கர! உமக்கும் என்னருள் வேண்டுமோ? அங் ஙனமே யாகுக! உன் பாடியம் சுருதி யுத்தி யனுபவமா யிருத்தலின் இதுவே துணிபென்று நன்காராய்வோ ரெனை வர்க்குந் தானே தோன்றும்; ஆயினும், 'என் கருத்தைக் காத்தலின் பொருட்டு அது வெற்றி பெறுக!' என்று நானும் வாழ்த்துகின்றேன். பரமேச்சுர ஆக்கினையால் அவ்வாறேயாம். கலிக் கொடுமையால் கௌதமர் முதலி யோர் சாபத்தினு லழிந்த வேதியரிடத்துக் காமம் வெகுளி முதலியன நுழைய, அவர்கள் பிறந்து, என் சூத்திரங் களுக்கு வேறுவேறு பொருள் கூறிக் காலத்திற் கேற்றபடி வல்லமை செய்வர். அதுவுங் கடவு ளாணையேயாயினும் அவற்றுள்ளும் தருமக் கருவியாகிய சில விடயங்கள் அமையும்படி தேவர் கூறுபாடு அவற்றுட் சேர்ந்து முய லாது விடாது. அவை இந்தப் பாடியத்தைக் குற்றங் கூறி னும் இது புடமிட்ட பொன்போல வலுவுற்று விளங்கு மன்றி மறைவுபடாது. அவ்வக்காலங்களில் கடவுளாணை யாய் ஒவ்வோர் பெரியார் தோன்றி நின் மாணுக்கர் பரம்

பரை யடைந்து, வேண்டுவனவாகிய நூல்களைச் செய்து உன் கருத்தினை விளக்குவர். தேவிகரத்திற் பிறந்த கங்கை அனைவரையு முழுகுவித்து 'உலகபாவநி'' எனப்படும். சங்கரமுகத்துத் தோன்றிய பாடிய 'சூக்தி' யாவரையு மெடுத்துவிட்டு உலகபாவன மாக்குகின்றது. இதுவே வேறுபாடு. இவ்விரண்டற்கும் மூலம் சிவஞானமாதலின் அதுவே சிவனது கங்காதரத் தன்மையாம், அக் கடவுளிடத்துள்ள ஞானவின்ப வெள்ளமே இப் பாடியவுரை வடிவாயும் கங்கை வடிவாயும் சுத்தமாக விருக்கின்றது. இக் கங்கை யுலகத்துட் சுத்தமாயுள்ளவரையில் உன் பாடியம் சுத்தமாய் வெற்றிபெறும். நீ சந்நியாசியே யல்லை, சந்நியாசர் அரசாக விருக்கத்தக்காய். உனக்கு வியாக்கியான சிம்மாசனாதீசுவரன் எனவும், ஷடுத்தரிசனஸ்தாபனாசாரியன் எனவும், பூமண்டலாசாரியன் எனவும், சருவதந்திர சுதந்தரன் எனவும் நான் கொடுக்கும் நான்கு விருதுகளும் இம் மண்ணுலகத்தே யன்றிப் பிரமலோகத்தும் பிரமதேவன் நான்கு முகங்களாலும் உன் கைலாச யாத்திரை காலத்தில் உன்னைப் புகழ்வன். நீயும் உன் மாணாக்கர் பரம்பரையும், உலககுருவாக விருக்கக்கடவது'' என்று அநுக்கிரகித்து, தமது கமண்டல நீரால் அச் சங்கர முனிக்கு அபிடேகஞ் செய்து, வாழ்த்தி மறைந்து போயினர். அப்போது "ததாஸ்து'' என்று அசரீரி மொழியுண்டாயிற்று. விந்துமாதவர் கால வயிரவர் முதலிய தேவ வடிவங்கள் முற்றும் அதே சொல்லை எதிர் ஒலியாக வொலித்தன. அதனைக் கேட்டு அக் காசிப்பதியா ரனை

வரும் வியப்புற்றிருந்தனர். இவ்வாறு பரமாசிரியனருள் பெற்ற சங்கரமுனிவர் தம் மாணுக்கரோடும் அங்கிருந் தனர்.

சங்கரர் பிரயாகை யடைதல்

பின்னர்ச், சங்கரமுனிவர், மாணுக்கரோடும் பூசை புத்தகங்களோடும் புறப்பட்டுப் * பிரயாகையை யடைந்து, அங்கு வேதத்தாற் புகழப்பெற்ற கங்கை † யமுனை ‡ சரஸ்வதி யாற்றின் கூடல்வடிவாகிய திரிவேணி வெள்ளத்தைக் கண்டு வணங்கித் தென்முகமாக வெண்ணிறக் கங்கை சத்துவ ஞானம்போலவும், கிழக்குமுகமாகக் கருநிற யமுனை தாமதக் கிரியைபோலவும், அக்ஷயவடத்தருகு ஊற்றினின்றும் செம்மை கலந்த பசுநிறச் சரஸ்வதி இராஜச விச்சையைப் போலவும் வர, அத் திரிவேணி இடை பிங்கலை சுழுமுனை நாடிகளின் கூடலிடமாகிய புருவ நடுப்போன்ற பிரணவ வுபாசனைக்குத் தக்க சிவதீர்த்தமாதலின் அங்கு விதிப்படி § நீராடி, நித்த கருமம் முடித்துத், திருவேணி

* இது இப்பொழுது "அல்லஹாபாத்" என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது.

† "காளிந்தி" என்றும் பெயர். சூரியனது மகள்.

‡ "இந்நதி அந்தர்வாகினியாய்க் கலப்பதாய்ப் பிரமாணம்.

§ இவ்விதம் சங்கரப்பெருந்தகை திரிவேணியில் நீராடும்போது தனதன்னையை நினைத்து முழுகினரென்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இஃது "அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்" என்ற முதுமொழியைப் பிறப்பினமிசத்தானே அவ்வகையவியற்கைய ரன்றெனினும் உலகறியத் தருமவொழுக்கம் நிறுத்தியபடியாம்.

யைத் துதிசெய்து, அதன் கரைக்கட் † சோலையுள் சிறிதுபோது இளைப்பாறி யிருந்தனர்.

சங்கரர் பட்டபாதரைச் சந்தித்தல்.

அங்கே கலிக்கொடுமையால் உலகாயுதர் புத்தர் அதிகரித்து, அற்றொளித்த வேதங்களை நிலைநிறுத்தி வேதியர் கூட்டத்தினைக் காக்குப்படி சுப்பிரமணியர் அவதரித்தாற் போன்ற குமாரிளபட்டபாதர், அப் புறமத வாதியர்பால் நாத்திகநூலை நன்குணர்ந்து, அரசவை யுறிய அவரை வென்று மலையேறிக் குதித்துப் பிரமாணஞ்செய்து வெற்றி பெற்றுக், கல்வியாசிரியர்களாகிய புத்தர் குலத்தை வேரறக் கெடுத்தாராதலின் அக் குருத்துரோக பாதகத்தினை யொழித்துக்கொள்ளும்படி வைதிகவிதிப்படி மரணந்தப் பிராயச்சித்தம் செய்ய விரும்பித், "துஷாக்கினியில்" (உமித்தீ) சுடப்படுகின்றார் என்றொரு சத்த முண்டாயிற்று.

அச் சத்தங் கேட்டளவில் சங்கரமுனிவர் மாணக்கரோடு அத் தீயினருகு சென்றனர். அங்கு விரத வைராகத்தோடும் வெந்துகொண்டிருக்கும் பட்டபாதர், தமது மாணக்கராகிய பிரபாகராரதியரால் அச் சங்கரமுனிவரைப் பூசிப்பித்து, "என் இறுதிக்கு இச் சங்கரமுனி சிவனைப் போல எனக்குத் தரிசனை கொடுத்தருள வந்தார். ஆயின், இவர் செய்த வேதாந்த பாடியத்தைக் கேட்டல் வேண்டு

---

† மேற்படி திரிவேணி நதிக்கரையி லோர் தமாலவிருக்கத் (பச்சிலைமரத்) தினடியி லிளைப்பாறியிருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

மென்றும், நான் பூருவ மீமாம்ஸை சாபர பாடியத்திற்கு எண்ணாயிரங் காரிகை விவரண மெழுதினாற்போல இவ்வுத்தர மீமாம்ஸை சங்கரபாடியத்திற்கும் விவரணமெழுதிப் பயன் பெறுமாறு மிக வேண்டியிருந்தேன். அப் புண்ணியப் பேறுபெற்றேனில்லை'' என்றும் கூறினர். அதுகேட்ட சங்கரமுனிவர், ''அவ்வாறாயின் இதற்குள் இவ்வளவுவிரைந்து இந்தக் கொடிய நோன்பை யேன் பூண்டாய்?'' என்று வினவினர். அதற்குச் ''சிறந்த வேதியனாகப் பிறந்த கடனுக்கு வேதநிந்தகராகிய நாத்திகரை யழித்து, அவ்வழி முள்ளை யறக்களைந்து, நிலைபெற்றபுகழ்தேடவேண்டுமென்ற பெருங் கருமத்தினை யிளமையிற்றானே விரதம் பூண்டேன். அதற்குப் பெரியாரருளால் ஆத்திகநூலை யெளிதுணர்ந்திருந்தும், நாத்திகநூலையாயினும் குருமரபானன்றி உண்மை யுணராகாமையின் புத்தமாணாக்கர் வேடம் பூண்டு அவர்களைக் கூடி அதனை யுணர்ந்தேன். அவர் வேதநிந்தை செய்கையில் என்னளவைக் கடந்து கண்ணீர் வந்தது. அதனை நான் வேறு குறியாகக் காட்டினும், அவர்கள் நம்பாது 'இவன் அந்தணனேயாம்'என்று குறிப்பில் உற்றறிந்து, 'ஆத்திகர் வேள்விப்பொருட்டாம் பசுக்கொலை ஹிம்சையில்லாதவாறு போல, மதக்காப்பின் பொருட்டுச் செய்யும் * அந்நியக் கொலையும் அஹிம்சையே' யென்று அவர் சமயவுட்கருத்

* அஹிம்ஸா பரமோதர்ம:— ''எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட தருமம் இமிசை செய்யாதிருப்பது'' என்பது பௌத்த மதக்கொள்கை.

தாதலின், யாமிருந்த அக் கல்விச்சாலையின் ஐந்தாவதடுக்கினின்றும் என்னைக் கீழ் ஊக்கித் தள்ளிவிட்டனர். நான் விழுகையில், 'வேத முண்மையேல் நான் பிழைக்க' என்றனன். அங்ஙனம் நிலத்தின் விழுந்தும் பழுதின்றிப் பிழைத்தெழுந்தேன். 'உண்மையேல்' என்று ஐயப்பட்ட குற்றத்தால் ஒற்றைக்கண் எனக்கு இல்லையாயிற்று. அதுமுதலவர்க்கு மெனக்கும் பெரும் பகையாயிற்று. அவ்வன்மத்தினை யுள்வைத்துப் பாம்பைப்போல வஞ்சம்பூண்டு, மிக அன்புவைத்துரைத்த அப் புத்த குருவினையும் * அக் குடியையும் வேரோடு நாசஞ் செய்தேன். அக் கொடுமை என்னுள்ளத்தைச் சுடுவதாயிற்று. 'எழுத்தறிவித்தவனிறைவன்' ஆகவே எனக்கு நூலறிவு கொளுத்தி மானுடனேயாகச் செய்தவனை யென்னென்பது? அப்படிப்பட்ட குரவனுக்குத் தீங்கு செய்த பெரும் பாதகமும், தருக்க யுத்திகளால் வென்று 'கடவுளுண்டு' என்று நிலைநாட்டிப் பின் வேத கரும காண்டத்துட் பிரமாணத்தினை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு ஜைமினிமதத்துட் புகுந்து, மீமாம்ஸை யுத்திகளால் தருக்கரை மறுத்து, கருமத்திற்கே சுதந்தரமுடைமை நாட்டிக் 'கடவுள் வேறில்லை' என்று நிலைநாட்டினேன். இப்படிப்பட்ட ஈசுவரனுக்குச் செய்த த்ரோகமாகிய பெரும் பாதகமும் அறக்கொடியவாகலி னிவ்விரண்டிற்கும் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுவதாயிற்று. அங்ஙனம், வன்மத்தோடு கொடிய கருமஞ் செய்ததால் வேத விதிப்படி அடயோகத்தால் இக் கொடிய நோன்பினைச்

* புத்தகுருவுக்குத் ''ததாகதர்'' என்றும் பெயர் வழங்கும்.

செய்து மரணாந்தப் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளக் கருதினேன். இப்படிப்பட்ட நான், பாவத்தை யொழித்துக் கொள்ளாமலே பரிசுத்தமாகிய உமது வேதாந்த பாடியத்திற்கு விவரணம் செய்வதற்கு எங்ஙனம் அதிகாரியாவேன்? பிராயச்சித்தக் கருத்து வந்தபின் முன் அதனைச் செய்துகொள்ளாது ஒழிக்கலாகாதே. இத் தடைகளால் என்னெண்ண முடிப்பதற்கிடமின்றி இங்ஙனம் விரைவுபட்டேன்'' என்றனர். *

அதைச் சங்கரமுனிவர் கேட்டு, ''அந்தணர் தலைவ! வேதபத்தியால் இத்துணைப்பாடு பட்டதன்றி உன்குடும்பப் பயன்பொருட்டன்று. அதுவுமன்றி, எல்லாப்பாவங்களையும் போக்கவல்ல வேத மந்திரங்களை நன்கு ஓதியுள்ளனை; அல்லதூஉம், உன்னுள்ளத்தில் அதுபற்றி அநுதாபமும் உண்டாயிற்று. நூலுணர்ந்த நல்லறிவுடைப்புலவனு மாயினுய்; இக் காரணங்களால் உனக்கு அத்துணைப்பாவமில்லை. ஆன்ம ஞானமாகிய தீயைப்பெற்றுக்கொண்டால் எவ்வளவுபெரும் பாவமாயினும் பருத்திமலையைத் தீச்சுட்டாற் போலச் சுட்டுவிடலாம். குருவருளால் அதனை யடையாமல் இக் கொடுமை வழி செல்வது நின்போல்வார்க்குத் தக்கதன்று.

* இப்பட்டபாதர் ''இளையபிள்ளையார்'' அமிசமாகத் தான் கருதிவந்த கருமமார்க்கத் தாபனம் நிலவச்செய்து, மேல் நடக்க வேண்டும் ஞானமார்க்கம் சங்கரப் பெருந்தகையாலேயே நிலவுமாதலாலும், தாமியற்றவேண்டிய வேறு கரும மின்றியதாலும், இவ்வாற உமித்தீயால் தாம் முடிவடைந்தன ரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஆயினும், வேதத்தின் உளவறியாது கருமவேட்கையால் இவ்விரதம் பூண்டனை; பூணினும் குற்றமின்று; இக்கமண்டல நீரால் பாதி வெந்த வுன்னுடம்பைத் தழையச் செய்து ஆற்றலைத் தந்து பிழைப்பிக்கின்றேன்; நீ உன்னுற்றல் முழுவதுங் காட்டி எமது பாடியத்திற்கு விவரணஞ் செய்தி'' என்று கூறினர்.

அதுகேட்ட பட்டபாதர், தம்முடம்பு பாதிவரையி னும் வெந்துவந்திருந்துந் தமது அடயோக வன்மையால் அத்தீ வெப்ப வேதனைக்குச் சிறிதும் கவற்சியடையாமல் சிறுபோது தியானிக்கையில், அவர்க்கு அச் சங்கரமுனி சிவரூபமாகத் தோற்றக்கண்டு, வேத மந்திரங்களால் துதித்து, ''ஐய! உலக முத்தொழிலும் இச்சையளவால் செய்யவல்ல உமக்கு இஃதோர் அருமையதோ? உம்மைத் தரிசித்தபின் பாவமேது? கழுவாயேது? ஒன்றும் வேண்டாவாயினும், பிறந்தமுதல் இன்றளவும் வைதிககருமங் குறைவற நடத்திவந்து, இப்போது, உமது பாடிய விவரணஞ் செய்தலாகிய புகழிச்சையால், இவ்வநித்த வுடம்பினை வேண்டித் தொடங்கிய விரதத்தினைக் கெடுப்பது மரபன்று. நான் தீயால் வேகப்படினும், யோகவாற்றலால் தமது பாடியத்தினைக் கேட்டு விடயங்களை நன்குணரவல்லேன். ஆதலின், கருணைசெய்து, அந் நூலை, என் மாணாக்கன் பிரபாகரன் கையிற் கொடுத்தால், அங்கங்குச் சிறந்த பாகங்களைக்கேட்டுப் பின் என் கருத்தைக் கூறுவேன்'' என்றனர்.

சங்கரரைப் பட்டபாதர் மண்டன பண்டிதரிடம் செலுத்தல்

அப்போது, அச் சங்கராசாரியார் கட்டளையால் பதும பாதர் கொடுத்த பாடிய நூலை, பிரபாகரபட்டர் ஓதினர். அதனைப் பட்டபாதர் திருந்தக் கேட்டுத் தாமுணர்ந்திருந்த எல்லா நூற்கருத்து மொப்ப நோக்கி, "வேதாந்தமே யிந்தப் பாடியமாக விருக்கின்றது. ஆயின், உபநிடதப் பொருள் வெளிப்பட்டுள்ளது. இதனுள் வெளிப்பட்டுள்ளது, இவ்வளவே வேறுபாடன்றி வேறு ஒரு சிறிதுங் கண்டதில்லை. இதற்கியார் விவரணம் எவ்வளவு எழுதினும் இதனுளொரு சொல்லி னாற்றல் சாலாது. ஆதலி னிதுவே சாலும். எழுதத் தொடங்கின் எத்தனை யிலக்கங் கிரந்த மெழுதினும் போதாது. கடவுள் ஒழிய பிறர் யாரிது செய்ய வல்லவர்? இதனைக் கேட்டதனால், நான் ஓதியுணர்ந்த பயன் முழுவதும் பெற்றேன். இங்ஙனம்; யான் அடைக்கலம் புகுந்து மாணாக்கனே ஆயினேன், இறுதிக்காலத்து ஏழையாய்ப் பத்தி வைராகத்தோடு வீடு வேண்டி வருந்துவேனுக்குத் திருவடி தந்து, தாரக முரைத்துக் காத்தல்வேண்டும். வாதிகளை யொழிக்கும் பொருட்டு, இப்பாடிய விவரணஞ் செய்வதற்கு, வயதின் வலி, கல்வி மதம், காமக்குரோதமுஞ் சிறிதுள்ளதேல் அஃது இனிது முடியும். அது நிமித்தம் நெடுநாள் சிறந்த அறிவனாய் எல்லாம் வல்ல கல்விச் செருக்கோடும் ஆரியா வருத்தப் புலவரெல்லாம் நன்குமதிக்க அரசர்க்கெல்லாம் குரவனாய்ப் பல மாணாக்கரோடு கருமகாண்ட நிலைநிறுத்தும்

ஆசிரியனென்று விசுவரூபமண்டன பட்டாசாரியன் என்னும் வேதிய னொருவனுளன். அவன் பிரமனே போல்வன். அவன் இல்லறக் கிழத்தியாகிய உபய பாரதிதேவி அவனினும் சிறந்தவர்; அவர் அறியாத விடயமில்லை. அன்றியும், மந்திரசித்தி மகிமை யுடையாரயு மிருக்கின்றார். அவர் பெயர் உண்மைப் பெயரெனக் கூறலாம். அவரே கலைமாதுபோலும். அவ் வேதியனை வெல்வது அருமை. எங்ஙனமாயினும் அவனை வென்று மாணுக்கனுக்கிக் கொண்டாற்போதும், உலகை வென்றதுபோலாம். பின் வேறு வெற்றி வேண்டாவாம். அவ்வேதியன் இப் பாடியத்திற்கு நல்ல விவரணஞ் செய்யவல்லன். அக் கருமம் புரியில் இமயமுதல் சேதுவரையிலும் இப்பாடியம் நிலை பெற்றவாரும்'' என்று கூறி, ''இனிப் போது எனக்கில்லை யாதலின் விரைவில் பிரம உபதேசம் செய்யவேண்டும்'' என்றனர்.

சங்கரரிடம் பட்டபாதர் அனுக்கிரகம் பெறல்

அப்போது, கருணைக்கடலாகிய அச் சங்கரமுனிவர், ''மைந்த!'' என்று அபயகரத்தோடும் அத் தீக்குட் சென்று, உச்சிதொட்டு வலக்காதில் தாரக நிலைமையை உபதேசித்து அனுக்கிரகித்து வந்தனர். உடனே அக் குருவின் கைப்பரிசத்தால் அப்பட்டபாதருக்கு, அத் துஷாக்கினியால் வேவது நிலவி விருந்தாற் போலவும், அமுத வெள்ளத்துண் மூழ்கினாற்போலவும் இன்பமாகவே யிருந்தது. அப்போதவர், குருவினுற்றலைத் தன் மாணுக்

கர்க் குரைத்து, அவரனைவரையும் அக்குரவர் மரபினுக்கு அவிரோதியாகவிருக்க நியமித்து, குரு துதிசெய்து, பின் ஷண்முகி முத்திரையால் புருவ நடுவட் டாரகநிலையில் மனத்தை நிறுவி யோகநிட்டராய்ப், பிரம நிலைபற்றிச் சகுன உபாசனையில் பிரமரந்திர நாடியால் "அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில்" தேகத்தை விட்டனர். அங்குண்டாகிய நன் மணம் ஓர் யோசனை தூரத்தளவும் எவ்வுயிர்க்கும் இன்பம் விளைத்தது. யாவருங் காண அத் தீயினின்றும் சொல்ல முடியாத பேரொளியொன்று மேலெழும்பி அனைவர் கண் களையும் கூசும்படி செய்து சென்றுவிட்டது. அவரிடத் திருந்த விஷ்ணுகலை விஷ்ணுவை யடைந்தது. அங்ஙனம் அவ் வேதியனைப் பயன்படுத்திச் சங்கரமுனிவர் தமது மாணுக்கரோடு பாகீரதி மூழ்கி, அன்று அப்பரத்துவாச ஆச்சிரமத்தில் அக்ஷயவடவாலடி தக்ஷிணாமூர்த்திபோல மாணுக்கருக்கு நன்கருளி யிருந்தனர்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

சங்கரர் மகிடமதியடைதல்

சங்கரமாமுனிவர், பதுமபாதர் முதலிய சீடர்கூட்டத் தாற் சூழப்பட்டவராய்ப் பிரயாகையினின்றும் புறப்பட்டு * இரேவாநதிப் பக்கத்துள்ள மகிடமதிநகரத்தின் உப

---

* "நருமதை" என்றும் கூறுதலுண்டு.

வனத்தினையடைந்து, அந்த யாற்றில் நித்த கருமங்களை முடித்து, மாணாக்கரை யங்குவிடுத்து, தாமொருவரே விசுவரூபமண்டன பட்டபாதரைப் பார்த்து வரவேண்டு மெனப் புறப்பட்டனர். அப்போது அம் மண்டனர் மனைக்கு இரேவா நதியினின்றும் சலந்திரட்டிச் செல்வாரை நோக்கி, "மண்டனபட்டர் மனை யெங்குள்ளது?" என்று வினவினர். அதற்கு அவர்கள், "அரசன் கோயிலே போல் மேன்மாடங்களோடும் விளங்குவதாய் எந்த மனைவாயிலின் அலங்காரப் பொருட்டுக் கட்டப்பட்ட கூடுகளிலுள்ள கிளிகள் 'வேதம், சுதந்தரப் பிரமாணமா? பரதந்திரப் பிரமாணமா? வேதப்பிரமாணம் தானே விளங்குவதா? பிறிதொன்றால் விளங்குந் தரத்ததா?' என்று வினுக்களைக் கூறிச் சில மீமாம்ஸ பக்கமாயும், சில தருக்க பக்கமாயும், வாதிப்பிரதிவாதிகளைப்போல் வாதப் பிரசங்கங்களைக் கூறியவர்போல உரையாடுகின்றனவோ? வேறு சில, 'உலகு நித்தமோ? அநித்தமோ?' எனவும், பூவை முதலியன 'தொழிற் கருத்தனுக்குக் கருமம் பயனைத் தருகின்றனவோ? கடவுள் தருகின்றாரோ?' எனவும் பிரசங்கிப்பவோ? அது மண்டண பண்டிதர் மனையென் றுணரப்படும். 'அன்றியும், யார் மாணாக்கரும் அவர்கள் மாணாக்கருமாகிய கல்வி விருப்பத்தினர்களுடைய கோலாகலம் எந்த வேதியர் வீதியைச் சத்தப்பிரமமயமாக்ச் செய்கின்றனவோ? அதுவே மண்டன மிசிரர் அக்கிராரம்'' என்று கூறினர். பின்பு, அச் சங்கர முனிவர் அங்கு வந்து பார்ப்புழி வாயிற்கதவு மூடப்பட்டு, உச்சிப்போது, போசன காலமாகவும் வேறு மனுடப்

போக்குவர வில்லாததுமாகவும் இருந்ததால் தமது வரவை யுள்ளே தெரிவிக்கக் கூடாததாக விருந்தது. அப்போது, அவர் தமது யோகப்பழக்கத்தினுன் மேலெழும்பிச், கலைவெற்றிக் கொடியால் விளங்கும் மேன்மாடங்களைக் கடந்து, மிகுதியாகவிருக்கும் அம் மனை முற்றத்தின் கண்ணே யிழிந்தபோது, அம் மனைத் தலைவராகிய விசுவரூபமண்டன பட்டாசாரியர், வேத வியாசரையும், ஜைமினி முனிவரையும் தமது தவ வலிமையால் வருவித்துக்கொண்டு பிதிர்கருமத்துக்கு அவர்களை நிமந்திரஞ் செய்து பூசித்துக்கொண்டிருத்தலை நோக்கி, "இது நல்ல தருணம்" என்று சமீபத்திற் சென்றுர்.

சங்கரர் மண்டன பண்டிதரைச் சந்தித்தல்

அப்போது, அம் மண்டன பண்டிதர் அவரைநோக்கி, "குதோ முண்டி?" — "சந்நியாசி யெங்கிருந்து வந்தது?" என்ற கருத்தால் வினவ, அதற்கு அச்சங்கரமுனிவர் அச்சொல்லுக்கு "எங்கிருந்து தலை மழிக்கப்பட்டது?" என்ற பொருள் செய்து, "ஆகளான் முண்டி"—"கழுத்தினுக்கு மேலிருந்துதலை மழிக்கப்பட்டது?" என்று விடைகூறினர்.

---

* மண்டனபண்டிதர் மகாவிஷ்ணுத் தானத்தில் தருப்பையை வைத்து அதற்குப் பூசைசெய்யப்போகும் தறுவாயில் அவ்விடம் சங்கரப் பெருந்தகையின் இரண்டு பாதங்களிருப்பதைக் கண்டு, அவரை நிமிர்ந்து பார்த்து, கர்மகாண்ட விதிப்படி சந்நியாசிகளைச் சிராத்தத்தில் பார்க்கலாகாதென்ற வைராகத்தின் மேல் சங்கரரைப் பலபட வைத்தாகவும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது.

பின். (ம) "குதஃ"—எங்கிருந்து? என்ற மொழியால் வழி என்னால் வினவப்பட்டது என்று "பந்தான்தே புருச் சியதேமய" என்ற யோக்கியத்தைக் கூறினர். அதற்கு (ச) "உன்னை வினவவில்லை, மார்க்கத்தை வினவினேன்" என்ற பொருட் கருத்தைச் செய்து "கிமஃ பந்தா"—"வழி என்னை கூறிற்று?" என்று வினவினர்.

அவ்வளவில் அம் மண்டன மிசிரர் வெகுளி கொண்டு "தேமா தாரண்டா"—"உன் தாய் முண்டை என்று கூறிற்று" என்றார். அதுகேட்டுச் சங்கரர், "துவம்மா தாரண்டேத்தியா ஹஹிமண்டன?" "மண்டன! உன் தாய் முண்டையென்று கூறிற்றன்றோ?" என்றனர்.

"சுராபிதாவா" — "கள் குடிக்கப்பட்டதோ?" என்று மண்டனர் வினவினர். சங்கரர், "கள் பசுமையதோ?" என்றவாறாகப் பொருள்படுத்தி "நஹிசுராசுவேதரா" — "அல்ல, கள் வெளுப்பன்றோ" என்றனர்.

"அஹோஜாநாசி தத்வர்ணம்" — "ஓகோ! அதன் வண்ணமறிவீர்" என மண்டனர் கூறினர். "அஹம் வர்ணம் பவாந்ரசம்"—"நான் வண்ண மறிவேன்! நீ சுவை யறிவாய்" எனச் சங்கரர் கூறினர்.

"ஓய்! கொடுமை மனமுள்ள துறவி! கழுதையும் சுமக்கலாற்றாத பாரமுடைய கவந்தி சுமந்திருக்கின்ற வுனக்குக் குடுமியும் பூணநூலு மென்னை பாரமாயிற்று?" என மண்டனர் வினவினர். அதற்குச் சங்கரர், "உன்னப்பனாலும் சுமக்க முடியாத கவந்திகை சுமந்திருக்கின்

றேன்; குடுமியும் பூணநூலும் வேதத்திற்குப் பாரமாகின்றது'' என்றனர்.

இவ்வாறு, இடக்குரை, சலவுரை, விரோதாபாசம் என்ற அலங்கார வகைமைகளால் சில நேரம் வினாவிடைகள் நடக்கையில், அவற்றைக் கேள்வியுற்றிருந்த வியாசர், ஜைமினி முனிவ ரிருவரும் ''ஐய! விசுவரூப! நியமமாக விருக்கத் தக்க கரும காலத்தில் இல்லறத்தான் வீணுரை யாடலாகாது. இச் சந்நியாசியின் தகுதியை நீ யறியாய்! வேதாந்தங்களுக்கு உடன்பாடாயுள்ள சந்நியாசத்தினை யடைந்து, பிச்சைவேண்டி வந்தவனை இல்லறத்தான் உபசரிக்க வேண்டுவது கடன். அதனுள்ளும், சிராத்தகாலத்தில் வந்தால் அவனை எவ்வளவும் விலக்கலாகாது. ஆதலின், எம்மோடு இச் சந்நியாசியையும் சிராத்த வுண்டிப் பொருட்டு நிமந்தரணம் செய்து, விசுவே தேவத்தானத்தாயினும், இருத்திப் பூசிப்பாயாக!'' என்று தருமபோத வுரைகளால் விதித்தனர்.

சங்கரர் மண்டன பண்டிதரது பிச்சையை யேற்றல்

அப்போது, குரவர்கள் மொழியின் சிறப்பினால் குணங் கொள்ளவல்ல மண்டனர் தங்கோப குணத்தினை விடுத்து, சாந்த பாவனையால் அச் சங்கரமுனிவர் பாதங்களைப் பூசித்துப், ''பிச்சையின் பொருட்டுத் தயவு செய்ய வேண்டும்'' என்று அழைத்தனர். அப்போது, அச் சங்கரமுனிவர், ''நான் சோற்றுப் பிச்சையின் பொருட்டு வந்தேன் அன்று; வாதபிச்சையின் பொருட்டு'' என்று கூறினர். அதற்கு மண்டனர் களிப்புற்று, ''என்னுடனின்று வாதிப்பாரும் கிடைப்பரோ?'' என்று நெடுங்கால

மாக எதிர்பார்த்திருந்தவன்; வாதிக்க அழைத்தால் விடுவதுண்டோ? நல்லது, நானே யொருதலையாக வாத பிச்சையைத் தருகின்றேன். இன்று, எனக்குப் பிதிர் கருமகாலமாக விருத்தலின், நீர் என்னிடத்துக் கருணைவைத்து, இச் சோற்றுப் பிச்சையைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று வேண்டிக் கொள்ளும்போது, அச் சங்கரமுனிவர் ''ஓம், உடன்பட்டோம்'' என்றனர். உடனே விசுவரூபர், உரையாடிய தன் வாய்க் குற்றத்திற்கு விஷ்ணுசூக்தாதி மந்திர செபங்களால் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு, அதற்கு முன்பாகவே, வேதவியாசரை விசுவேதேவ ஸ்தானத்திலும், ஜைமினி முனிவரைப் பிதிர் ஸ்தானத்திலும் ஜைமினி முனிவரைப் பிதிர் ஸ்தானத்திலும் மந்திர விதிப்படி வருத்துக் கொண்டமையால், சங்கர முனிவரை விஷ்ணு ஸ்தானத்தி லிருக்கவைத்து உபசரித்து, கருமத்தினை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர்.

பின்பு, அம் முனிவர் மூவருமாகிய வியாசர், ஜைமினி, சங்கரர் தனித்தோரிடத்திருந்து இளைப்பாறி, கலப்பினால் வேத இரகசியங்களைப் பற்றி யுரையாடிக் கொண் டிருக்கையில், மண்டன பண்டிதர் அங்குச்சென்று, ''யாமிருவரும் வாதிக்கும்போது, எங்கள் குணக்குற்றங்களை யறிந்து, தோல்வி வெற்றிகளை வகுத்துக் கூறத்தக்க கல்வித்திறம், பெருமையுடைய நடுவோர் இல்லாவழி எங்கள் தருக்கம் வீணாய்க் குரலுலர்ச்சிக்கே காரணமாகின்றது. ஆதலின், எம்மிடத்து நீவி ரிருவரும் கருணைவைத்து, இத்தருக்கத்தில் நடுவராக விருத்தல்வேண்டும்'' என்று, வியாச ஜைமினி முனிவரை வேண்டிக்கொண்

டார். அதற்கு அவர்கள், சிறிது போது சிந்தித்து, எல்லா முணர்ந்தவரா மாதலின் "விசுவ ரூபரே! கல்வியில் உம்முடைய தரும பத்தினியாகிய உபயபாரதிதேவி எல்லா முணர்ந்தவராயும், பக்கவாதி யாகாது நடுநிலைமையைச் செலுத்த வல்லவராயும் இருத்தலினால், அவரானே உங்கள் தருக்கம் ஒத்தவாறு தீர்மானிக்கப்படும்" என்று கூறி மறைந்துவிட்டனர். உடனே, சங்கரமுனிவர் யோகப் பயிற்சியால் வான் வழிக்கொண்டு வெளியே வந்து, இரேவாநதியின் கரையின் உபவனத்துள்ள சிவாலயத் திறங்கி, அங்குத் தம்மை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த மாணாக்கரோடு அன்று நடந்த சரிதங்களைக் கூறித் தாம் பிரம சமாதி நிட்டையி லிருந்தனர்.

சங்கரர் மண்டன பண்டிதரோடு வாதிடல்

மறுநா ளுதயத்தில் அச் சங்கரமுனிவர், நித்த கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, தமது மாணாக்கரோடு மண்டன பண்டிதர் மனைக்குச் சென்று, அங்குக் தருக்கத்தின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த மண்டபத்தில் வாதபீடத்தின்மீது வீற்றிருந்தனர். உடனே மண்டனர், எல்லாக் கலைகளையு முணர்ந்தவராகியும், தமது இல்லறக் கிழத்தியாகியும் இருக்கும் சாரதாதேவியாரைச் சபைத் தலைவராக வைத்துத் தான் வாதவூக்கமுடையவராய் வாத பீடத்தின் மீதிருந்தனர். அப்போது, சாரதாதேவியார் சபைத்தலைவராக, அவ்விருவகையாரது கல்வித் திறத்தினை வகுத்தற் பொருட்டு, மஹா வாதப் பிரசங்க விதிப்படி சொற்போர்க்களத்தினை வகுத்து, முரசார்ப்பு, கொடி

யேற்றம், தேவரை வரித்தல், பிராமணக்கோட்டி வகுப்பு முதலியவாகச் செய்வன செய்து; வாதித்தானம், பிரதிவாதித்தானம், நடுநிலைத்தானம், சிறந்த சாக்ஷிவரிசை, பிரசங்கவெழுத்துமுறை இவைகளையும் வகுத்து; வாத இலக்கணம், தோல்வித்தான இலக்கணம், சமயக் கட்டுப்பாடு, தோல்வி வெற்றிக்குறிப்பு, வாதவொட்டம் முதலியவற்றையும் வகுத்து; சத்தியமாகிய தருமதேவதையின் சமுகத்தில் அந்தணப் புலவர் சங்கம், அரசாணைச்சமுகம் எதிராக, இருவகை வாதிகளாலும் அவரவர் தருக்கஞ் செய்து சாதிக்கத்தக்க பொருளிதுவென்று வகுத்துக்கொண்டபின் வாதத்தினை மேற்கொண்டனர். அக்காலத்தில் எல்லாக் கலைகளையும் வடிவாகவும், எழுத்தின் றோற்றுவாயாகவும், ஞானவின்ப நிலைமையாகவும், வாக்கின் செல்வமாகவும் உள்ள சரஸ்வதியாகிய ஆவ்வுபயபாரதி என்னும் கற்பரசி அச் சபை நடுவே தலைவியாகவிருந்து, அங்கு வேறு சத்தமின்றி வீற்றிருந்த வேதிய ராசராகிய புலவர் கூட்டத்திற்குப் பார்க்கக் கூடாமையாயும் உலகத்து அரியவாயும் உள்ள ஒரு பெரிய ஒளிப்பிழம்பாய்த் தோற்றியவளவில் யாவரும் பயபத்தியோடும் ஒருமைப்பட்ட மனத்தினையுடையராய் அந்த வாதசரித்திரத்தினைக் கேட்டிருந்தனர். சரஸ்வதிதெய்வமே சாக்ஷியாகவுடைய அத் தருக்க வேள்வியில் மந்திரவிதியோடு ஆவாகனஞ் செய்து வருவித்தபடியால் எல்லாத் தேவ முனிவருஞ் சித்தரும் அச் சபையின் மேலிடமாகிய வானவெல்லையில் நின்று கேட்டிருந்தனர். தேவர் கலையாற் பிறந்த யோகசித்தரனேக

வேதியர் வடிவோடு அச்சபைக்கு வந்து நிறைந்திருந் தனர். பணிப்பெண்கள் வடிவுகொண்டு அரமாதர்கள் கவரி, சாந்தாற்றி முதலியவற்றால் அச் சரஸ்வதிதேவியை யுபசரித்திருந்தனர். மண்டன பண்டிதர் மாணக்கர் பலர், அச் சபையிலிருந்தா ரனைவரையும் உபசரித்திருந்தனர். சுண்ணந்தீற்றி வெண்மையவாய்ச் சித்திரித்த சுவர்த்தலங் கள் மேற்கட்டி அருகு திண்டு கம்பல முதலியவற்றால் அழகு செய்யப்பட்டுத், தெய்வவடிவ முதலிய படங்களா லும், பூமாலை மணங்களாலும், குளிர்ந்த இளந்தென்றற் காற்றினாலும், நல்ல வொளியாலும் இன்பம் விளைக்கப் பட்டனவாயும், இருவகை வாதிகளின் பிரசங்கங்களின் ஒவ்வொரு முடிவினும், இளைப்பாற்றலாதியின் பொருட்டுப் பல வாத்திய முழக்கத் தக்கவாயும், சாமகான முடைய வாயும் விளங்குதலினால் 'சத்தியலோகத்துள்ள பிரம சபையே இங்கு வந்ததோ?' என்றெண்ணும்படி சிறப்புள் ளதா யிருந்தது. அப்போது வாக்கின் செல்வியின் கட்ட ளைப்படி தருக்கத் தொடக்கத்திற்குக் குறியாகிய முரசார்ப் புச் செய்யப்பட்டது. சோதிடர்களால் அப்போதைக் கப்போது, நாழிகை வட்டிலை நோக்கி யளந்து அறிவிக்கப் பட்ட மணியோசை காலக்காட்டாக விருந்தது.

"சங்கரமுனிவர் தருக்கத்துட் டோல்வி யடைந்தால், சந்நியாசத்தை விடுத்து, மண்டனமிசிரருக்கு மாணக்காராக வந்துவிடுதல், அம் மண்டன பண்டிதர் தோல்வியுற்றால் சங்கரமுனிவர்க்கு மாணக்கராய்ச் சந்நியாசம் பெறுவது" என்ற ஒட்டம் இருவகை வாதியாரும் உடன்பட்டுச் செய்

தனர். பின்பு மண்டனரது வாதவூக்கத்தை முன்னுணர்ந்து சங்கரமுனிவர், "சிவேச்சுரர்க ளொன்றே" என்னும் தமது சித்தாந்தத்தினை பிரதிஞ்ஞையோடு கூறினர். எங்ஙனமெனில்,

பரமார்த்த சத்திய சொரூபமாயும், மலமற்றதாயும் உள்ள பிரமம் ஒன்றே நிபிடம்—நீக்கமற்றதாயும், அநாதியாயும் உள்ள அஞ்ஞான மென்னும் மறைப்பினால் கிளிஞ்சில் வெள்ளியாகத் தோற்றியதுபோல இந்த வுலகெல்லாந் தானாய் ஒளி செய்கின்றது. இப்படிப்பட்ட திரிபினுக்கு முதலாகிய பிரம சொரூபத்தின் ஞானத்தால் அவித்தையும், அதன் காரியமாகிய பிரபஞ்சமெல்லாமும் முழுவதும் விட்டொழிய மீட்டும் பிறவாமே தன் வடிவாயே தானிருத்தல் என்னும் முத்தியாகின்றது என்று உடன்படப்பட்டிருக்கின்றது. இங்கே வேதமுடிவு, எனவே உபநிடதங்களே அளவையாம், என்றவாறு. இதுவே சங்கரமதம்.

உடனே, குடும்பிகளுட் சிறந்த விசுவரூபாசாரியர் என்னும் மண்டன பண்டிகர், தமது மதத்திற்கு விளக்கமுண்டாக்கும் பிரதிஞ்ஞையைச் செய்தனர். எங்ஙனமெனில்?

ஞான மூர்த்தியாகிய பரமான்ம வஸ்துவினிடத்தில் வேத முடிவுகள் பிரமாண மாவதில்லை. ஏனெனில்? அந்தப் பொருள் உண்டு என்பதே பிரசித்தியன்று. அல்லது, கருமசப்பந்த மில்லாத அந்த வஸ்துவினிடத்தில் சத்தங்களினுடைய சத்தி பற்றமாட்டாதாகையால் அந்த வேத முடிவுகட்காயினும் உலக சம்பந்தப்பொருள்களை புணர்த்

துஞ் சொல்லாகிய வழக்குச் சொற்களால் உலக காரியங் களுக்கும் பிரமாண முண்டாயிருப்பதுபோல வேதத்துள் ளும் பூருவகாண்ட வாக்கியங்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட எல்லாக் கருமங்களும் என்னும் பொருளினிடத்தும் வேத மெல்லாம் பிரமாணமாக விருக்கின்றன. மற்றும், அவ் வகைப்பட்ட கருமங்களினின்னே வீடுபேறும் உண்டாகின்ற தென்று உடன்பட்டுள்ளது. அக் கருமத்தை இவ்வுலகத் துள்ளே மக்களாயுள்ளார் தாம் பிழைத்திருக்கும் வரை யில் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும், என்றவாறு. இது வே விஸ்வரூப மண்டன பண்டிதர் மதம்.

இங்ஙனமாக, அவரவரும் சாதிக்கவேண்டிய மதங் களை வரம்புசெய்து நாடோறும் ஒருதலையாகச் செய்ய வேண்டுவனவாகிய வைதிக நித்த கருமங்களுக்கும், உடம் பின் பாதுகாப்பொன்றினுக்கே வேண்டுவனவாகிய உண்டி வினை முதலிய உலக கருமத்திற்கும், வேண்டுங் கால மாத் திரைவிட் டொழித்து, மற்றைய காலமெல்லாம் ஓய்வில் லாமலே வகுத்துக்கொண்ட வரம்பு கடவாது, வெற்றியின் மேல் இலக்குவைத்து, சற்பப்பிரசங்கம், எனவே, வாதம்-சர்ப்பம் - விதண்டம் என்னும் மூவகைப்பட்ட பிரசங்கத்தி னுள் விதண்டவாத மொன்றினை விடுத்து, வெற்றியடைய விரும்பினோர் செய்யத்தக்க பிரசங்கத்தைத் தொடங்கி னார்கள்.

பின்பு நடுவறியும் தலைவியாகவிருக்கும் உபயபாரதி யார் எல்லா முணர்ந்தவராய்ப் பிரமவாதமென்னும் போர்த்

தொழிலுக்குத் தீக்ஷை செய்துகொண்டிருக்கும் அந்த வாதிப் பிரதிவாதிக ளிருவர் கழுத்திலும் தோல்விக்கும் வெற்றிக்கும் குறியாகப் பூமாலை யொவ்வொன்றை மந்திரித்துச் சூட்டுவித்தார். இப் பூமாலைகள் எட்பொழுதும் வாடாத வியல்பினை யுடையன. ஆதலால், ''யார் கழுத்திற் சூடப்பட்ட பூமாலை எப்பொழுது வதங்கி யுலர்ந்து விடுமோ அப்போது அவர்க்குத் தோல்வி யுண்டான தென்று யாவரும் வெளிப்பட வுணரலாம்'' என்று, அந்தச் சபையிலுள்ளார் அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூறி, மனைக்கண்ணே நிகழும் வேள்வித்தீக்கருமம், விருந்தோம்பல், பெரியோருண்டி, துறவிகளுக்குணவு முதலிய தரும வினைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டுச் சென்றார்.

அப்பால், அவ்வாதியர் இருவர்க்கும் தருக்கவாது நடந்தது. வேதவாக்கியமே பிரமாணமாக எடுத்துக்கூறி, அவற்றிற்குத் தாம் தாம் மேற்கொண்டு கூறிய பொருளின் கருத்துக்கு ஏற்குமாறு தருக்கநூல், வியாகரணநூல், மீமாஞ்சநூல், வேதாந்தநூல் முதலியவற்றின் உடன்பாட்டினையும் நியாயங்களையும் எடுத்துக் காட்டுக்களையும் காட்டித், தாந்தாம் ஒவ்வொரு கக்ஷிகளையும் கூறுங்கால் அதனைக் கேட்டிருக்கும் அந்தக் கல்விக்கழகத்தவர், ''நன்றாயிருக்கின்றது; நல்லயுத்தி; இதுவே நியாயம்'' என்று புகழ்ந்து வருதலால் வாதிக ளிருவருக்கும் ஊக்கமும், மானமும், அறிவும், யுத்திகளும், ஞாபகமும், பிறவுமாகிய குணங்கள் மேலும் மேலும் வளர்ந்து வந்தன. இன்றினும் நாளை யதிகம், நாளையினும் மறுநாள் மிகுதியென,

இவ்வகை வழக்கும் வளர்ந்து வந்தன. இந்த வரலாற்றைக் கேள்விப்பட்டுப் புறநாட்டின்கணுள்ள பெரிய வித்துவான்கள், உணர்ச்சி மிகுதியைக் காண விரும்பிய ஏனைய செல்வர்கள், பிறரும் நாடோறும் மேன்மேல் வரத் தொடங்கினர். நித்தமும் உச்சிப்போதில், உபயபாரதி தேவியர், தமது கணவர் சந்நிதியடைந்து உண்டிவினைக் காலமாயிற்றென்றும், துறவி சமுகத்தினின்று பிச்சைக் கால மாயிற்றென்றும் தெரிவித்துச் செல்ல, அந்தணர் கூட்டத்தோடு எல்லாரும் சென்று, பகற்கடனும் உண்டி வினையும் தீர்த்துக் கொண்டுவந்து, மறுபடியும் வாதத்திற்குத் தொடங்குவர். அவ்விருவாதியரும் ஒருவர்க்கொருவர் நியாயங்களைச் செலுத்தி அளவைக் கடவாது மறுப்பு யுத்திகளைக் கூறும்போது இருவர் முகமும் அமைதியோடும் விளக்கத்தோடும் புன்னகையோடும் கூடி விளங்கின. வியர்வை, நடுக்கம், மேல்நோக்கி ஆராய்தல், சிறிது காலந் தாழ்த்துநிற்றல், குற்றங்கூறிப் பின் அதனைத் திருத்திக்கொள்வது, மறந்து கூறுவது, எதிரியின் கருத்தறியா தொழில், தான் முற் கூறியதனை விடுத்து வேறு கூறுவது, தான் கூறியதொன்றற்கு முரணாகத் தானே கூறுவது, பிரமாணமாகாததனைப் பிரமாணமாகக் கற்பித்தல், பொருளல்லாப் பொருளைக் கூறுதல், கோபித்தல், சலம் பேசல், விடை கூறலாற்றாது மயங்கி மௌனமாயிருத்தல் முதலிய தோஷங்களொன்றும் பிறவாமல், ஒவ்வொரு கணத்திற்கும் நற்குணங்களை மேவிட, ஒருவர்க்கொருவர் சிறப்பப் பிரசங்கித்து வந்தனர். அந்தப் பிரசங்கங்களை அதிக விரைவோடு சிறிதும் விடாது முறையே யெழுதி

பூருவபக்க சித்தாந்த பத்திரத்தை யேற்படுத்துவிக்கும் கூட்டத்தாரும், அவற்றை யொத்திருக்க ஒப்புப்பார்க்கும் கூட்டத்தாரும் சோர்வின்றித் தங்கள் கருமத்தைச்செய்து வந்தனர். இவ்வாறு ஐந்தாறு நாள் வரையிலும், மிகச் சிறப்பாக எல்லா நூல்களிலும் இருவருடைய கல்வித் திறமும் மிகுந்த சூக்குமங்களைப்பற்றி வாதித்தலால் விளக் கப்பட்டுவந்தன. அப்படிப்பட்ட சாதாரணப் பிரசங்கத் தில் தொகையாக விசாரிக்கவேண்டிய விடயங்களெல்லாம் முறையே விசாரிக்கப்பட்டன.

சீவனுக்கும் ஈச்சுரனுக்கும் ஐக்கியத்தை நிலைபெறுத்து வதற்கு வேதாந்த வுரைகள் அளவையாவது எவ்வாறு, என்பதனைத் தொடங்கி, ஆகாதென்ற மறுப்பு மண்டனு சாரியரும், ஆமென்ற வுடன்பாடு சங்கர முனிவருமாகச் சிறிதுபோது வாதிட்டுவருகையில், மண்டனமிசிரர் அந்த மார்க்கத்தினை யொழித்து, சீவனுக்கும் பிரமத்திற்கும் பே தத்தைச் சாதிக்கவந்தனர். சங்கரர் அதனை மறுத்தொழித் தனர். "துவிதத்தையே குறிக்கும் சுருதிகளெல்லாம் விவ கார பேதங்களை யுணர்த்துகின்றன" எனவும், அத்துவிதச் சுருதிகளெல்லாம் சீவன் பிரமம் இவற்றின் அபேதங்களை யுணர்த்துகின்றன எனவும், "சிறந்த அத்துவித சுருதிகள் விவகார சம்பந்தமான பேதங்களைக் கூறுகின்றன" என வும், சித்தாந்தஞ்செய்தனர். அந்தப் பிரகரணத்தில் உலகு என்னும் அநாதி பாவரஞ்ஞானமும், அதன் காரியமாகத் தோற்றும் விவகார சம்பந்தமான பூத பௌதிக பேதப்

பிரபஞ்சமும் மித்தை—பொய் என்பது, பிரமஞானத்தால் முழுவதும் அழிந்துபோவது எனவும்; குணமற்றதாயும், குற்றமற்றதாயும், விசேடமற்றதாயும், ஞான மாத்திரையாயும், நிறைவாயுமுள்ள சுத்தமான அத்துவிதப்பிரமம் ஒன்றே சத்திய மெனவும் தேற்றப்பட்டது. அஞ்ஞான வொழிவே முத்தியெனவும், அது இப் பிறவிக்கண்ணே தானே சீவன்முத்தியாய் அடையப்படு மெனவும், அப்படிப் பட்ட பிரமஞானங் கைகூடுவதற்குச் "சகுண நிற்குண உபாசனைகள்" என்னும் பத்தியிலக்கணமாகிய சிவயோக சமாதி கருவி எனவும், அதற்கு வைராக இலக்கணமாகிய பிரம சரிய விரதமுடைய சந்நியாசமே தக்கதெனவும், நான்கு வேதங்களினுமுள்ள நான்கு மஹா வாக்கியங்களின் விரிவான உண்மை நோக்கப்பொருளை ஆசிரியன் முகமாக உப தேசித்தருளப்பெற்றுக், கேட்டல், சிந்தித்தல் தெளிதல், என்பவற்றால் "சாப்தாப ரோக்ஷம்"—நூலால் உணரும் புறக்காட்சி என்னும் பிரமக்காட்சி யுண்டாய்ப் பின் சச்சிதாநந்த சொரூபத்து எழுந்துதல் என்னும் அத்துவித சித்தியுண்டாகிறது எனவும் முடிவுபெற்றது.

பின்பு, மண்டனமிசிரர் பக்ஷமெல்லாம் மறுக்கப்பட்டுப் பூருவ* அனிர்வசனீயக்கியாதி-உரையற்ற காட்சி, அசமுச்

* சாதுநிச்சலதாஸ் அவர்களின் விசாரசாகரத்திற்கண்டபடி:

யாண்டு ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி முதலியன பிரமமாயிருக்கின்றனவோ, ஆண்டு—

1. சூனியவாதிகள், அசத்கியாதியும்,

சித ஞானம்-கருமத்தோடு கலவாதவறிவு, நைஷ்கர்மியசித்தி-பிரமத்தைப் பெறுகல் முதலிய அத்துவித வேதாந்த சாரத்

2. க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதிகள், ஆத்மக்கியாதியும்,

3. நியாய வைசேஷிகர், அந்நியதாக்கியாதியும்,

4. சாங்கியப் பிரபாகரர்கள், அக்கியாதியும்,

5. வைணவ முதலிய பூர்வபக்ஷிகளில் சிலர், சத்கியாதியும்,

6. வேதாந்த சித்தாந்திகள், அனிர்வசனீயக்கியாதியும் கொள்வர்.

1. ரஜ்ஜுவிலும், வேறிடத்திலும் அத்தியந்தம் அசத்தாக விருக்கிற சர்ப்பத்தின் பிரதீதி ரஜ்ஜுவி லுண்டாகிறது. அஃது சர்ப்பத்தின் கியாதி அதாவது விளக்கமும் சொல்லுதலும் அசத்கியாதி எனப்படும்.

2. ரஜ்ஜுவிடத்தும், வேறிடத்தும் புத்திக்கு வெளியில் சர்ப்பமில்லை. சகல பதார்த்தமும் புத்திக்கு வெளியிலில்லை. அவைகளின் ஆகாரத்தைப் புத்தியே தரிக்கிறது. அந்தப் புத்தி க்ஷணிக விஞ்ஞான ரூபமாக விருக்கிறது. க்ஷணிகந்தோறு முற்பத்தி நாசங்களை யடையும் விஞ்ஞானம் எதுவோ அதுவே சர்ப்ப ரூபமாகப் பிரதீதியாகிறது. இதற்கு ஆத்மக்கியாதி யென்று பெயர். ஆத்மா என்றால் க்ஷணிக விஞ்ஞான ரூபபுத்தி, அதன் கியாதி யென்பது தோற்றமும் சொல்லுதலுமாம்.

3. புற்று முதலிய விடங்களில் மெய்யான சர்ப்பம் இருக்க நேத்திரத்தினுற் பார்க்கப்படுகின்றது. நேத்திரதோஷ பலத்தினுல் சர்ப்பம் சமீபத்தில் தோற்றுகிறது. மெய்யான சர்ப்பத்திற்கும் நேத்திரத்திற்கும் மத்தியில் சுவர்முதலிய மறைவுகளிருந்தாலும் தோஷ சகித நேத்திரத்தினுல் மறைபட்ட சர்ப்பமும் பார்க்கப்படுகின்றது. தோஷத்தினுல் சாமர்த்தியம் குறைவ

தின் விடயங்களெல்லாம் சங்கரமுனிவரால் சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டன. அவர் கருமகாண்டப் பிரமாணங்க

தன்றி விர்த்தியாவதில்லை. நேத்திரத்தின் சாமர்த்தியம் திமிர முதலிய தோஷத்தினால் குறையும். புற்று முதலிய விடங்களிலுள்ள சர்ப்பம் தோஷசகித நேத்திரத்தால் அறியப்பட்டால் சுத்த நேத்திரத்திற்கு மறைவிலிருக்கிற பொருளின் பிரத்தியக்ஷ ஞானம் உண்டாகாது; ஆனால், தோஷசகித நேத்திரத்திற் குண்டாகும். ஆதலால், "தோஷமுள்ள நேத்திரத்திற்குச் சாமர்த்தியம் அதிகமாகிறது," என்று கொள்ளும் சங்கை பொருந்தாது. ஏனெனில், பித்ததோஷத்தினால் ஜடராக்கினியின் ஜீரண சக்தி அதிகப்படுகிறதுபோல, நேத்திரத்திலும் இருள் முதலிய தோஷங்களால் வேறிடத்திலிருக்கும் சர்ப்பத்தின் பிரத்தியக்ஷஞ் செய்யத்தக்க சாமர்த்தியம் விர்த்தியாகிறது.

இவ்விதத்தால் புற்று முதலிய ஸ்தலங்களில் இருக்கப்பட்ட சர்ப்பம் அந்நியதா அதாவது வேறு பிரகாரமாய் எதிரிலிருக்கிற ரஜ்ஜுவில் கியாதி (தோற்றுதலும் சொல்லுதலும்) எதுவோ அது அந்நியதாக்கியாதி எனப்படும். இது பிராசீனர் மதம். [இந்த மதத்தில் ஓரிடத்தி லிருக்கிற வஸ்து வேறோரிடத்தில் தோற்றுவதே பிராந்தி என்று சொல்லப்படுகிறது. வேதாந்த சித்தாந்தத்திற் சொல்லிய அர்த்தாத்தியாஸ ஞானாத்தியாஸ ரூபப் பிராந்தி இம் மதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.] தோஷமுள்ள நேத்திரத்தினால் புற்றிலுள்ள பாம்பு பார்க்கப்படுமாயின், மத்தியிலுள்ள வேறு பதார்த்தங்களும் பார்க்கப்படவேண்டும். ஆதலால், மறைவி லிருக்கிற பொருள் நேத்திரத்தினால் அறியப்படமாட்டாது. ஆனால், தோஷமுள்ள நேத்திரத்திற்கு ரஜ்ஜுவானது தன் சொரூபத்தோடு விளங்குகிறதில்லை. சர்ப்ப ரூபமாக விளங்குகிறது. ஆதலால், ரஜ்ஜுவின் அந்நியதா அதாவது வேறு விதமாய்ச் சர்ப்ப ரூபமான கியாதி (தோற்றமும்

ளெல்லாவற்றிற்கும் சங்கரரால் அத்துவிதவுரை கூறப் பட்டது. இவ்விருவர்க்கும் நடந்த வாது முறைகளெல்

சொல்லுதலும்) அன்னியதாக்கியாதி எனப்படும். இது சிந்தா மணிக்காரர் என்னும் நவீன நையாயிகர் மதம் [இந்த மதத்தில் ஒரு வஸ்து வேறு ரூபமாய்த் தோற்றுவதாகிய ஞானுத்தியாசமே பிராந்தி எனப்படுகிறது.]

4. (a) அசத்கியாதி மதப்படி அசத்தின் தோற்ற முண்டா கும் பக்ஷத்தில் மலடிமகன் முயற்கொம்பு முதலியனவும் தோற்ற வேண்டும். அப்படித் தோற்றாமையால் அசத்கியாதிமதம் பொருத்த முடையதன்று.

(b) க்ஷணிக விஞ்ஞானவாதியின் மதப்படி க்ஷணிகந்தோ றும் மாறும் புத்தி சர்ப்பாகாரத்தைத் தரிக்கும்பக்ஷத்தில் க்ஷணத் துக்குமேல் அச் சர்ப்பந் தோற்றலாகாது. ஆதலால், ஆத்மக் கியாதிமதம் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று.

(c) அந்நியதாக்கியாதியின் முதற்கிரமம் சிந்தாமணிக்கார ருடைய அந்நியதாக்கியாதிமதத்தினுற் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆதலால், சிந்தாமணிக்காரர் மதப்படியும் அந்நியதாக்கியாதிமதம் அசங்கதமாம். ஏனெனின், ஞேயானுசாரமாக ஞான முண்டா கிறது. "ஞேயம் - ரஜ்ஜு, ஞானம் சர்ப்பத்தினது" என்று கூறுதல் முற்றும் விரோதமாம். ஆதலால், இந்தக் கிரமம் மதிக் கத்தக்கதாம்—யாண்டு ரஜ்ஜுவிற் சர்ப்பபிரமமுளதோ ஆண்டு நேத்திரத்திற்குத் தன் விருத்தி வாயிலாக ரஜ்ஜுவுடன் சம்பந்த முண்டாய், 'இது' என ரஜ்ஜுவின் சாமாநிய ஞான முண்டா கிறது. சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணையு முண்டாகிறது. "இது சர்ப்பம் என்பதில் இரண்டு ஞானங்களுள.

(1) "இது" என்னும் அம்சமோ ரஜ்ஜுவின் சாமாநியப் பிரத்தியக்ஷ ஞானமாம்.

லாம் எழுதப் பட்டு "மஹாவாதாவளி" என்னும் பெய ருடைய பன்னீராயிரங் கிரந்தமாயிற்று. அதனைக் கேட்

(2) "சர்ப்பம் இருக்கிறது" என்பது சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதி ஞானமாம்.

இவ்விதத்தால் "இது சர்ப்பம்" என்பதில் இரண்டு ஞானங்க ளுள. ஆனால், பிரமாதாவில் பயதோஷமும் பிரமாணத்தின் இருள் தோஷமுமாகிய இவைகளின் பலத்தினால் "எனக்கு இரண்டு ஞானங்களு முண்டாயிருக்கின்றன" என்று புருஷனுக்கு விவேக முண்டாகிறதில்லை. "இது" என்னும் அம்சமான ரஜ்ஜுவின் சாமானிய ஞானம் யதார்த்தமாம். முன் பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரண ரூபஞானமு முண்மையேயாம் என்றாலும், "எனக்கிர ண்டு ஞானங்க ளுண்டாயின், அவைகளில் ரஜ்ஜுவின் சாமானியப் பிரத்தியக்ஷஞான மொன்று, சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணரூபஞான மொ ன்று" என்னும் விவேக முண்டாகிறதில்லை. இவ்விரண்டு ஞானங் களின் அவிவேகத்துக்குச் சாங்கிய பிரபாகர மதத்தில் பிரம மென்பர். பிரம முண்டாகிற இடங்களிலெல்லாம் இப்படியே யறியவேண்டும்.

அக்கியாதிமதமும் அசங்கதமாம். ஏனெனின், "இது சர்ப் பம்" என்னும் ஞானத்தில்,—

1. "இது" என்னும் அம்சமோ இரஜ்ஜுவின் சாமானிய மாகிய பிரத்தியக்ஷமாம்.

2. "சர்ப்பம்" என்பது முன் பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரண ரூப ஞானம்.

இது அக்கியாதிவாதியின் மதமாம். ஆண்டு முன் பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரணையினையே அங்கீகரித்து, எதிரிலிருக்கும் ரஜ் ஜுவில் சர்ப்பஞானத்தைஅங்கீகரியாவிடின், எதிரிலிருக்கும் ரஜ்

டிருந்த புலவர் கழகத்திற்கு அறியத்தக்க நூலி னுட்பொருள் பலவும் வெளிப்பட்டன.

ஜுவைக் கண்டு புருஷன் பயப்பட்டு ஓடுகிருன். அந்தப் பயமும் ஓடுதலு முண்டாகலாகாது. ஆதலால், எதிரிலிருக்கும் ரஜ்ஜுவிற்ருன் சர்ப்பம் தோற்றுகிறது; முன் பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மரண முண்டாகிறதில்லை.

அல்லது,

(a). ரஜ்ஜுவின் விசேஷவடிவமான பதார்த்தஞான முண்டான பிறகு, "எனக்கு ரஜ்ஜுவினிடத்தில் மித்தியாசர்ப்பம் தோற்றியது" என்று புருஷனுக்குண்டாகும் பாதத்திஞலும் ரஜ்ஜுவினிடத்திலேயே சர்ப்பம் பிரதீதியாகிறது; முன் பார்த்த சர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகிறதில்லை.

(b). "இது சர்ப்பம்" என்னு மிடத்தில் ஒரே ஞான முண்டாகிறது. இரண்டு ஞானங்க ளுண்டாகிறதில்லை.

(3). ஒரேகாலத்தில் அந்தக்கரணத்தில் ஸ்மரணரூபஞானமும் பிரத்தியக்ஷரூபஞானமும் உண்டாகமாட்டா.

5. சுத்தியின் அவயவங்களோடு இரஜதத்தி னவயவமும் எப்போது மிருக்கின்றது. சுத்தியின் அவயவம் சத்தியமா யிருப்பது போல இரஜதத்தின் அவயவமும் சத்தியமாம்; மித்தையன்று. தோஷத்தோடு கூடிய நேத்திர சம்பந்தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையால் பரிணமமாக அநிர்வசனீய ரஜதம் உண்டாவது போலத், தோஷத்தோடுகூடிய நேத்திர சம்பந்தத்தால் இரஜதாவயவத்தினின்று சத்தியரஜதமும் உண்டாகின்றது. சித்தாந்தத்தில் அதிஷ்டான ஞானத்தால் அநிர்வசனீயரஜதம் நிவர்த்தியாவது போலச், சுத்தி ஞானத்தால் சத்திய ரஜதமும் தனது அவயவத்திற்ரும்சமாகிறது. இம் மதமும் தள்ளத்தக்கது. ஏனெனின்,

சுத்தி ரஜத திருஷ்டாந்தத்தினால் பிரபஞ்சம் மித்தை என்னும் அநுமிதி உண்டாகின்றது. சத்கியாதி வாதத்தில் சுத்தியில் இரஜதம் சத்தியமாம். இதைத் திருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாத்துவ சித்தி பெறுவது முடியாது.

6. அநிர்வசனீயக் கியாதியின் தன்மை அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திர வாயிலாக வெளிப்பட்டு விஷயசமானாகாரமாகிறது. அதனால் விஷயத்தின் ஆவரணம் நீங்கி விஷயந் தோற்றுகிறது. அதற்குச் (சூரியாதி) பிரகாசமும் சாதகமா யிருக்கிறது; பிரகாசமின்றிப் பதார்த்தம் விளங்குகிறதில்லை.

யாண்டு ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பப்பிரம முண்டாகின்றதோ, ஆண்டு அந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திர வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது; ரஜ்ஜுவுடன் அதன் சம்பந்தமு முண்டாகின்றது. இருள் முதலிய தோஷங்கள் பிரதிபந்தகமா யிருக்கின்றன. [இருள் சம்பந்தத்தால் மந்தாந்தகாரமும் கொள்ளத்தக்கது. ஏனெனின், தோஷமின்றிய கண்ணுடையவனுக்கு நல்ல வெளிச்சத்தில் ரஜ்ஜுமுதலிய அதிஷ்டானத்தினது விசேஷரூபத்தின் அஞ்ஞானம் உண்டாகிறதில்லை. அதிஷ்டானத்தின் சாமானிய வடிவமான 'இதந்தையின் ஞான முண்டாகிறதில்லை. அதிஷ்டானத்தின் சமானிய ரூபஞான மின்றியும், விசேஷரூப அஞ்ஞான மின்றியும் அத்தியாச முண்டாகிறதில்லை. மந்தாந்தகாரத்தில் விசேஷரூபத்தின் அஞ்ஞானமும் சாமானிய ரூபத்தின் ஞானமு மாகிய இரண்டும் பொருந்துகின்றன. ஆதலால், நேத்திரத்தினது விஷயத்தின்கணுள்ள அத்தியாசத்தில் மந்தாந்தகாரத்தின் அபேக்ஷை யிருத்தலின் அதுவும் கொள்ளப்படும். இரண்டில் ஒன்றுளதாயின் அப்போது பிரம முண்டாம். முதலிய என்னும் சொல்லால் காமாலை முதலிய நேத்திரத்தின் ரோகங்களும் கொள்ளப்படும்] ஆதலால், விருத்தியின் சொரூபம் ரஜ்ஜுவின சமானாதிகார மாகிறதில்லை. அதனால் ரஜ்ஜுவின் ஆவரணம் நாசமாகிறதில்லை.

இவ்விதத்தால் ஆவரண பங்கத்தின்பொருட்டு விருத்தியின் சம்பந்த முண்டாகியும், எப்போது ரஜ்ஜுவின் ஆவரணம் பங்கமாகிற தில்லையோ, அப்போது ரஜ்ஜு சேதனத்திலுள்ள அவித்தையால் க்ஷோப (கலக்க) முண்டாய் அவ்வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணாமத்தை யடைகிறது.

(1) அந்த அவித்தையின் காரியமான சர்ப்பம் சத்தாயிருக்குமாயின் அது ரஜ்ஜு ஞானத்தினுல் பாதமாகாது; ஆனால் பாதமாகிறது. ஆதலால் சர்ப்பம் சத்தன்று.

(2) அச் சர்ப்பம் அசத்தாமாயின் மலடிமகன்போலத் தோற்றாது; ஆனால், அநுபவத்தில் தோற்றுகிறது. ஆதலால், அது அசத்து மன்று.

ஆனால், சதசத்துக்கு விலக்ஷணமான அநிர்வசனீயமாம். [சத்தின் விலக்ஷணம் அசத்து; அதனை அசத்துக்கு விலக்ஷணம் என்று சொல்லுதல் விருத்தம். அசத்துக்கு விலக்ஷணம் சத்து. அதனைச் சத்தின் விலக்ஷணமென்று சொல்லுதல் விருத்தம். சதசத்துக்கு வேறான மூன்றாவது பதார்த்த மில்லாமையினால், அநிர்வசனீய சப்தத்தினது அர்த்தத்தின் உணர்ச்சியே யில்லை யென்னும் சங்கைக்கு, இது சமாதானம்:—(1) மூன்று காலத்திலும் பாதிக்கப்படாதது சத்தெனப்படும். அதற்கு விலக்ஷண மென்பதனால் பாதிக்கத்தக்க தென்று ஏற்படுகிறது. (2) ஸ்வரூபமில்லாத மலடிமகன் முதலியவை அசத்தெனப்படும். அதற்கு விலக்ஷண மென்பதனால் ஸ்வரூப முடையதென்று ஏற்படுகிறது.] கிளிஞ்சில் முதலியவைகளில் வெள்ளி முதலியவைகளும் இவ்வாறு அநிர்வசனீயமாய் உற்பத்தி யாகின்றன. இந்த அநிர்வசனீயத்தின் கியாதி அதாவது பிரதீதியும் சொல்லுதலும் அநிர்வசனக்கியாதி எனப்படும்.

'இம் மதங்களின் பிரதிபாதனமும், கண்டனமும் விவரணமும், ஸ்வாராஜ்யா சித்தியாதி கிரந்தங்களிற் கண்டுகொள்க.

மண்டன பண்டிதர் தோல்வி

இவ்வாறு சங்கராசாரியருடைய வலிய யுத்திகள் அத்துவித சித்தாந்தத்தை நிலைசெய்யும்போது அதனை, அளவை, வழக்கு, அநுபவம் இவற்றால் உடைக்கமாட்டாத மண்டன பண்டிதர் கழுத்திலிருந்த பிரமாணக் குறியாகிய தெய்வ மலர்மாலை உடனே வதங்கிப் புலர்ந்து சருகிவிட்டது; சபையிலிருந்த தெய்வ சந்நிதிமுன் மந்திரத்தால் தாபிக்கப்பட்ட பிராமணக்கோட்டி என்னும் துலை சங்கரமுனிவர் பக்கல் வெற்றியைக் குறிப்பித்தது. யாவருங் காண இவ்வாதினைக் கேட்டுக் காட்சிப்பிரமாணக் குறிகளையும் பார்த்திருந்ததனால், 'மண்டனபண்டிதர் தோற்றனர்' என்றும், 'சங்கரமுனிவர் வென்றனர்' என்றும் அங்கு அவைக்கணிருந்தாரனைவரும் உணர்ந்தனர். அப்போது பேரறிவுடையவராகிய உபயபாரதி தேவியார் நடுநிலைமையோடு நியாயத்தை யுணர்ந்து, சத்தியக்தோடு செய்து கொண்ட சூளுறவைக் காக்கும்பொருட்டுச் சபைநடுவே நின்று உபயவாதிகட்கும் பிச்சைக்காலமாயிற்று' என்று கூறியதால் மண்டன பண்டிதர்க்குச் சந்நியாச ஆச்சிரமமே தக்கதென்றவாறாயிற்று.

உடனே, சரஸ்வதி அவதாரமாகிய அவ்வுபயபாரதியார், சங்கரரைப் பார்த்து, "வெற்றிகொண்ட நீத்தோனே! முற்காலத்துக் கோவச்சொல்வராகிய துருவாசமுனிவர் மானுடமாதாகப் பிறக்கும்படி எனக்கிட்ட சாபத்தின் காலெல்லை, சிவாவதாரமாகிய உமது வெற்றியால் இப்பொ

பூது முடிந்தது; எனவே, என் சாபம் தீர்ந்ததென்றபடி. இனி நான் எங்கிருந்து வந்தேனோ அங்குப் போகின்றேன்'' என்று சொல்லி, அக்கமாலை, புத்தகம், கிளி, வீணை யிவற்றைத் தாங்கிய கரத்தோடும், அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்ணிறமுடைய அழகிய தம் தெய்வ வடிவத்தினை யாவரும் தரிசிக்க அருளிச், சத்தியலோக நோக்கி ஒளியுருவாய் ஆகாயமார்க்கஞ் செல்லத் தொடங்கினர்.

உடனே, ''மந்திரலயஹட ராஜயோக'' முதலிய சித்திகளையும் உடைய சங்கராசாரியர் மந்திர நூலின் கண்ணதாகிய மஹாவித்தையின் தலைமை பெற்ற வனதுர்க்கை மந்திரத்தை உச்சரித்து, அந்தக் கலைமாதினைச் சத்திய லோகம் போகவொட்டாது பந்தித்து ஆகருடணம் செய்து கொண்டார். அதனால் அக் கலைமாது கட்டுப்பட்டவராய் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி, அவைக்கருகே வந்து, கால் நிலத்திற் படாதபடி அந்தரமே நின்று, அவரை நோக்கி, ''உனக்குவேண்டும் வரம் யாது?'' என்று வினவினர். அப்போது, சங்கரர் தாம் நிலைநிறுத்திய அத்துவித முடிவை யின்னும் வலியதாக வுலகத்துள் நிலைநிறுத்த வேண்டுமென நினைத்து ''வாகீஸ்வரீ ஸ்தவம்'' என்ற தோத்திரத்தினைச் செய்து பிரார்த்தித்து, ''என்னம்மே! தேவரீர், ''சத்தியோஜாத மூர்த்தியின் திருமுகத்திற் பிறந்த எழுத்தின் தாயென்னும் உமது ஞானவடிவத்தின் பெரும் புகழும், அவதார வுண்மையும் யானுணர்வேன். பரதெய்வமாகிய தாயே! நீர் அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவராகவே யிருக்கவேண்டும். ஆதலால், உமது அடியவ

ளுகிய யான் நீர் சத்தியலோகம் செல்லுவதற்கு உடன்பட்டு விண்ணப்பிக்கும் வரையில் கருணையோடும் ஈண்டே வீற்றிருந்தருளி அடியோங்கள் விண்ணப்பிக்கும்போது எதிர்காட்சி கொடுத்து உரையருள வேண்டுவது'' என்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது, அவ்வன்னையார் ''அவ்வாருக'' என்றருளிச்செய்தார். அதனுல் களித்த மனத்தினையுடைய சங்கரர் 'மண்டன பண்டிதருடைய மனத்தினை உணரவேண்டும்' என்று கருதினர்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

சங்கரர் மண்டன பண்டிதர்க்கு ஐயமகற்றல்

அப்பால், சங்கரமுனிவரிடத்தில் மண்டனபண்டிதர் ''சுவாமி! தேவரீர் சித்தாந்தத்தை நிலைபெறுத்தியதால் எனது துரபிமான மொழிந்து உண்மை யுள்ளத்திற் பொருந்திற்ருயினும், அறிவின் வன்மையால் எனக்குண்டாகிய தோல்வி துன்பஞ் செய்யாவிடினும், நான் வைராகவின்பத்தை அனுபவிப்பதற்கோர் ஐயம் வந்து வாதிக்கின்றது. அதாவது, ஆசிரியர் ஜைமினியார் மஹா ரிஷியன்றே? அவர் 'கருமகாண்டமே முக்கியம்' என்று செய்திருக்கும் சூத்திரங்கள் பயனற்றதாக விருக்குமோ? அன்னனமிராதே. அவர் கருத்தெதுவோ அது விளங்கும் வரையில் எதனிடத்தும் எனக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகாது'' என்று கூறினுர்.

அது கேட்ட சங்கரர், "ஆசிரியர் ஜைமினியார் பிரமத்தினிடத்தே கருத்தினை யுடையவர்தாம். ஆயினும், உலகத்தை யுணர்த்தவேண்டிக் கடவுளாணை வடிவாகிய வேதத்தினைப்பற்றி அங்ஙனம் கூறினர். ஆன்மாக்களுக்கு அனாதி தொட்டுப் புத்தி விடயவெள்ளத்தின் வழியே ஒழுகுதலை யுடையதாக விருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவர்க்குப் பிரம வித்தையில் அதிகாரத்தை யுண்டாக்கும் பொருட்டு ஞானத்திற்குக் காரணமாகிய கருமத்தையே சிறந்ததாகக் கூறினர். கருமத்தால் ஞானத்திற்குத் தடையாயுள்ள பாவவொழிவும், மனம் விடயங்களின் அபிமானம் பற்றியே செல்லாத சித்தசுத்தியும் உண்டாகின்றது. புண்ணியகருமம் வேண்டியவழி நல்ல போகப் பயனையுமுதவி, குருதெய்வ பத்திகளையும் உண்டாக்குகின்றது. அக் குருபத்தி ஞானத்தையும், ஈசுரபத்தி கடவுளருளினையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. அங்ஙனம் அருளோடுங் கூடிய ஞானம் பேத வுணர்சியை யொழித்து அத்துவித ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றது. அதனால் அவித்தையும் அதன் காரியமாகிய பொருளல்லாத சமுசாரமும் முற்றும் கெட்டொழியச் சச்சிதானந்த சொரூபம் தானாக விளங்குகின்றது. இதுவே வீடு. இந்த மேலான பெரும்பயன் பொருட்டே படியேற்றுவிப்பது போல முதற்கண்ணே மறுமைப்பயன் புண்ணிய பாவங்கள் உண்டென விதித்து, அவற்றுள் நற்பயனை யடைவதற்குப் பேதத்தோடுங் கூடிய கரும மார்க்கத்தைப் போதித்து, அதனால் பாவத்தை யொழிப்பித்து, பின்பு பயன் விருப்

பத்தையு மொழிப்பித்து, கரும நிலைமையை யுணர்த்திப், பிரம தத்துவத்தை உணர்த்துவித்து, அது கைவசப்படும் பொருட்டு முதலில் சகுணவுபாசனை கூறிப், பின்பு பேதத்தின் பொய்மை ஒழிப்பித்தற்கு நிர்க்குண வுபாசனை கூறி, அதன்பின் உண்மையான அத்துவித வுண்மையினை முடிவான வுபதேசமாக அடிக்கடி கூறி, "இதுவே எனது துணிவான கருத்து; இதனை யொழித்து வேறோர் மார்க்கமில்லை" என்று வேதம், தாய் மக்களுக்கு உபாயவழியால் உணர்ச்சி வருவிப்பது போல, உலகத்தைக் காக்கின்றது. மேற்கூறிய கருத்தெல்லாம் கருமகாண்டம் பிரமகாண்டமிரண்டனையும் நான்கு வேதத்துள்ளும் முதலிலிருந்து முடிவு வரையிலு நோக்கி ஆராய்ந்தவழி வேறு கருதவிடனில்லாமல் உண்மைப்படுகின்றது. அஃதெங்ஙனமெனில், கேட்பீராக!" என்று தொடங்கி, மேற்கூறிய கருத்தினுக்குச் சரியான சான்றாகச் சுருதி வாக்கியங்களையெடுத்துக் கூறி, "இஃது ஆசிரியர் ஜைமினியார் கருத்தென்று நான் உண்மையாகக் கூறவல்லேன். ஆயின், 'அவர் கருத்து நீ ரெவ்வாறுணர்வீர்?' என்பீரேல், ஆசிரியர் ஜைமினியார் குரவரான வேதவியாசர் பிரமசூத்திர முதலிய தமது நூலில் இதுவே தங்கருத்தாகக் கூறியிருக்கின்றனர். மாணுக்கன் கருத்துக் குருவின் கருத்துக்கு மாறுபடாது. அதனானே, வியாசர் தமது மாணுக்கர் கருத்தினைத் தமது கருத்தினுக்கு உடன்பாட்டின் எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டனர்" என்பது முதலிய பல விரகசியங்களை மண்டன பண்டிதர்க்கு நன்குணர்த்தினர்.

அம் மண்டன பண்டிதர், "அற்றேல், ஜைமினி முனிவர் 'கருமமே பயனைத் தருகின்றது' என்று பரமேச்சுரனை நிராகரிப்பதென்னை?" என்று வினவினர். அதுகேட்ட சங்கரர் நகைத்து, "நாத்திகர் 'கடவுளில்லை' என்றே சாதிக்க வில்லையா? தருக்கர் முழுவதும் யுத்தி வாதத்தால் ஒரு வகையால் 'கடவுளுண்டு' என்று நிலைநாட்டினர். அப்படிப்பட்ட இலக்கணமுடைய ஈச்சுரன் அனுமானம்—கருதலளவையால் கொள்ளப்பட்டவா றன்றிக் காட்சி யளவையால் அக் கடவுள் வடிவமும், அதை யறிந்து உபாசிக்கும் வழியும் வேதாந்தநூல் ஒன்றானே நிச்சயிக்க வேண்டுவதாக விருக்கின்றது. அதனை நிலைபெருத்துங் கருத்தானே யுத்திவாத மொன்னையே யுடைய நையாயிகர்களை மறுத்தற் பொருட்டு ஆசிரியர் ஜைமினியார் 'தருக்க ருடன்பட்டாற் போலக் கடவு ளுண்மையை யாமுடன்படுவதில்லை' என்று நிராகரித்தனர். அவ்வளவானே ஜைமினியார் நிரீச்சுரவாதி யல்லர்" என்று கூறினர்.

இவ்வாறு, நெடுந்தூரம் விசாரித்தவழியும் உள்ளத்தின்கண்ணே ஐயமே கொண்டிருக்கும் மண்டனாசாரியார் தன்னுள்ளத்தில் தனது குரவராகிய ஜைமினியாரைத் தியானித்தனர். நெடுங்காலமாகத் தன்னூலினையே நம்பியுள்ள இம் மாணாக்கனைக் கடைத்தேற்றுவதற் கிது நல்ல சமயமென்னுங்கருத்தோடு, ஆசிரியர் ஜைமினியார் உடனே எதிர் தோன்றி வேதத்தினையும் கரும மார்க்கத்தினையும் நம்பி பாவ பயத்துடனே ஆசிரிய பத்திசெய்து, கருமத்

தில் ஒழுகியதால் இனி ஞான அதிகாரி யாகத்தக்க விசுவ ரூபரே! இந்தப் பரமஹம்ஸ ஸந்நியாசி கூறியதே என்னுள்ளக் கருத்து; என் குரவராகிய வியாசர் கருத்துக்கு மாறுகொள யான் ஒன்றும் கூறியதில்லை. இதுவரையில் உனக்கு யான் குரவன் இனி இவரே புனக்குக் குரு; என் கருத்தை இந்தச் சந்நியாசி எவ்வா றுணர்ந்தனர் என்பாயேல், இவர் என்னுள்ள மொன்றனை யே யன்று, எல்லா வுயிர்களின் கருத்தினையும் வேதமுதலிய எல்லாக் கலைகளின் கருத்தினையும் உணர்ந்த பேரறிவனாக விருக்கின்றார்" என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்கும்போதே ஜைமினி முனிவர் கண்களுக்குச் சங்கரர் தக்ஷிணாமூர்த்தியாகத் தோற்றினர். அப்போது யோகக்கண்ணால் நோக்கித் துதித்து, இன்பமடைந்து, சிவாஞ்ஞைப்படி, "ஓ! மண்டனபண்டித! உன் புண்ணியம் பழுத்துவந்தது. இந்தச்சந்நியாசி மானுடனே யென்பதுவது, அல்லது எம்போலிய சென்றுவது கருதவேண்டா. இவர், உலகத்தைத் தேற்றும்பொருட்டு அவதரித்த பரமேச்சுரனாகவே யிருக்கின்றார். 'கிருதயுகத்தில் கபிலர், திரேதாயுகத்தில் தத்தாததிரேயர், துவாபரத்தில் வியாசர், கலியில் சங்கரர் ஞானாசாரியர்கள்' என்று சிவபுராணங்களுட் கூறப்பட்டுள்ளன காண்பாயாக! அவரே இவர். நீயும் சாதாரணியல்லை. 'உன் பிறப்புப் பிரமதேவன் கூற்றினால் வந்தது' என்றுநான் உணர்வேன். இந்த வுலக குரவன் கழலைச் சேவித்து நீ தன்னியனாக வேண்டுவது" என்று உபதேசித்து, ஞானநோக்கத்தையும் கொடுத்து மறைந்து விட்டனர்.

பின்னர் மண்டனபண்டிதர் ஞானநோக்கத்தினுற் சங்கரரை நோக்கலும் உண்மை யறிவாநந்தவடிவராகிய ஸ்ரீ குருதக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவாகத் தோற்றினர். அதனால் மனத்திருந்த ஐயமெல்லா மொழிந்து, அச் சங்கரரைத் துதித்துக்கொண்டிருந்த அந்த விசுவரூபமண்டனர், அவர் மாணாக்கர் முதலிய சபையாருக்குச் சதுமுக பிரமனாகத் தோற்றினர். அவரனைவரும் அதிக வியப்பினையும் ஆநந்தத்தினையும் அடைந்தனர். பின்பு, அம் மண்டன பண்டிதர் தம் மைந்தர்க்கு மனை பொருள் முதலியன கொடுத்துத், தாந்தேடிய பொருளினைத் தான தருமஞ் செய்து, அந்தச் சங்கரரைக் களிப்பித்துக், கருமார்க்க முறையே ஸ்வராக மேற்கொண்டு, சுத்த சத்துவ குணத்தோடு தம் மாணாக்கர் தம்மைச் சூழத் தாம் சங்கரரைத் தியானித்துச் சந்நியாச ஆச்சிரமத்தை வேண்டிநின்றனர்.

உபயபாரதியாருடன் சங்கரர் வாதித்தல்

பின்னர்ச் சங்கரர் உபயபாரதிதேவியாரைத் * தியானிக்க அவர்முன் தோன்றிநின்றனர். அப்போது "என் வெற்றிப்பாட்டிலே யுமது கருத்தென்னை?" என்று வினவி

* சங்காராசாரிய ஸ்வாமிகள், சத்தியலோகத்திற்குப் போகும் பாரதிதேவியை, வனதுர்க்கா மந்திரத்தாற் கட்டி நிறுத்தி, "மண்டன மிசிரருக்குப் பத்தினியானதுபற்றித் தாங்கள் அவருடைய அர்த்தசரீர மாகிறீர்கள். ஆதலால், தங்களுடனும் வாது புரிந்து தங்களையும் வென்றால்தான் மண்டனரை முழுதும் வென்றதாகும்" என்று மொழிந்து வாதுக்கழைத்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

னர். அதற்கு அவர், "எனது இளமைப்பருவத்தில் நான் என் தாயினிடத் திருக்கையில் விபூதி உத்திராக்கந் தரித்துப் பாசுபத விரதத்தோடு சடைமுடி யுடையரும் பேரொளி யுடையருமாகிய வோர் சைவமுனி வந்தனர். என் தாய் அவர்க்கு அருக்கியபாத்திய முதலிய கொடுத்து அவரைப் பூசித்துச், "சுவாமீ! என் மகளாகிய இவள் எவ்வாறு உய்வள்?" வயதெவ்வளவு? கணவன் றிறமெது?" என்று வினவினர். அதற்கவர் கண்மூடிச் சிறிதுபோது தியானித்திருந்து முறையே எங்கள் முன்பின் வரலாறு எல்லாவற்றினையும் உரைத்தனர். இன்றைய வரையில் அவர் கூறியவற்றுள் ஓர் சிறிதும் தவறிற்றன்று. அவற்றுள் ஒரு விரகசிய முண்டு. அதுவாவது, "உன் மகள் சாஸ்வதி கூற்றினுற் பிறந்தவள். கலிபரிவாரங்களின் தோற்றமாகிய பௌத்தர் முதலிய புறச்சமயத்தவர்களால் வேதமார்க்கம் துன்பமுறுகையில், கடவுளாணையால் முருகக்கடவுள்கூறு பட்டகுமாரராகப் பிறந்து சார்வாக பௌத்த சைநர்களை வென்றபின், பிரமன் கூற்றினுற் பிறந்த விசுவரூபராகிய மண்டன பட்டாசாரியர் அவர்க்கு மாணுக்கராய், வேதத்தின் முதற்காண்டமாகிய ஜைமினி நூல் முற்று முணர்ந்து, வேதமார்க்கம் நிலை பெறுவித்த குரவனென்னுந் துதிபெற்றுத், தேவர்கள் கூறுபாட்டாற் பிறந்த வேதியர்களால் புகழ் பெற்று, திக்குப்பாலகர் கூறுபாட்டாற் பிறந்த அரசர்களால் வணங்கப்பெற்று, புலவனென்னும் பெயர்க்குரியவ ரிவரே யென்ன விருப்பர்; அவர்க்கு உன் மகள் மனையாவள். வேதத்தின் பின்பாகமாகிய ஞானபாகத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டி ஈசுவரர் கூறு

பாடே சங்கரராகப் பிறந்து, சந்நியாசி வடிவுடன் மாணுக்க ரோடுவந்து, வாதபிக்ஷை பெற்று, அம் மண்டன பண்டிதரை வென்று வெற்றியடைவர். அப்போது உன் மகள் பிரமன் பாதி அங்கமேயாகலின், அச் சங்கரரோடு வாது செய்வள்,' என்று கூறி மறைந்துவிட்டனர். ஆதலால், வாதில் என்னை வெல்லாவிட்டால் உமக்கு முழு வெற்றி யுண்டானதாக மாட்டாது'' என்று கூறினர்.

அதுகேட்ட சங்கரர், ''மானத்தினையுடைய ஆண் மக்களுள்ளும் விரத்தராகிய சந்நியாசியர்க்குப் பெண் பாலோடு வாது செய்தல் கூடுமோ?'' என்றூர். அப்போ தவர் ''வேத சாஸ்திரங்களை நன்குணர்ந்த நீரே யிவ்வாறு கூறின் யான் என் சொல்வது? பெண்ணுனு லென்னை? சண்டாளனுனு லென்னை? திரியக்கு சென்துவாஞுலும் என்னை? அறிவு சிறந்ததோ? உடல் சிறந்ததோ? விரத்த சந்நியாசி கட்கு வாது ஏன்? சமயவேற்பாடு செய்யத்தக்க உலோகாப கார காரியங்களில் ஒழுகுவோர் சிறந்த அதிகாரிகளே யொழிய சாமானியரல்லரே. அவ்வளவு காரியஞ் செய்யா வழி வெற்றி யுண்டாமா? நீர் கூறிய இவ்வுரை உலகவழக்கினைப் பற்றியவாறெழிய வேறன்று. நீர் எல்லாச் சுதந்தரமுமுடைய ஈச்சுர னம்சமென்று நான் அறிவேன். வாதின்பொருட்டு விருதிட்டபின் யார் வரினும் வாதிட வேண்டுவதேயாம். கார்க்கி என்னும் மாதினேடு யாஞ்ஞவற்கிய முனிவர் வாது செய்யவில்லையா? சுலபை என்பவளோடு சனகராஜன் வாது செய்யவில்லையா? அவர்கள்

பிரமவாதிகளாகிய பெரியாரன்றோ? அவர்கள் புகழ்க்கு என்னே குறையுள்ளது? ஓ! சுவாமீ! நான் எந்த வித்தை யிலாவது குறைந்தவளா யிருந்தால் தம்மோடு வாது செய்யத் தக்கவ ளல்லளேயாம். எல்லா வித்தைகளினும் உம்மோடு வாது செய்ய விரும்புகின்றேன். ஆதலால் தயவு செய்து வாது செய்யவேண்டும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அப்போது சங்கரர் சபையா ருடன்பாட்டோடு வாதிட வுடன்பட்டனர். எல்லா வித்தைக்கும் வித்திடும் தந்தையாகிய ஈசுரனுக்கும், அவ் வித்தையையே வடிவமாக வுடைய சரஸ்வதிக்கும் வாது நடந்தால் அதனை அநந்தனேயாயினும் பிரகற்பதியே யாயினும் உணரவல்லரோ? ஓய்வின்றி நடுநிலையோடும், உண்மையோடும், தரும வழக்குகட்குக் குறைவில்லாமலும் அளவைக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒப்பச் சொற்பொருட்டிறஞ் சுத்தமாயும் அமைதியோடும் நடந்த அந்த வாதப்பிரசங்கம் எல்லா வித்தைகளின் விசாரங்களினும் முடிவு பெற்று அவ்வுபய பாரதியின் ஐயமெல்லாம் ஒழிந்துவந்தன. அவ்வாறு பதினேழுநாள் வாதிற் கழிந்தன. வேதம், ஆகமம், மிருதி, புராணம், இதிகாசம், சங்கிதை, தந்திரம், அங்கநூல், உபாங்கநூல், சூத்திரங்கள், சித்திகள், கலைகள், வித்தையின் இரகசியங்கள் முதலிய எல்லா நூல்களினும் இந்தச் சங்கரர் அளவற்ற அறிவினை யுடையராயிருந்தனர். 'எதனுள்ளும் இவரை வெல்லலாகாது. இனி, எவ்வாறாயினும் இவர் விடை கூறமாட்டாது வாய் மூடும்படி யுத்தி

செய்து அவ்வளவாயினும் இவரைத் தோல்வி செய்த தாகச் செய்யவேண்டும்' என்று அவ்வுபயபாரதியார் தம் மனத்து ளெண்ணினராய், 'இந்தச் சங்கரர் மிகுந்த இளமைப் பருவத்திற்றானே சந்நியாசம் பெற்றுள்ளனர்; சிறிதும் விரதங் கெடுவதற்கு இடனில்லாதபடி ஆச்சிரம தருமத்தை நடத்துகின்றனர். இவர்க்குக் காமநூலில் பயிற்சியில்லை. அறிவின் விசேடத்தாலும் நூல்வலியாலும் சில விடயங்களைக் கூறலாமாயினும் அதுவும் அவ்வாச்சிரமத்துக்குப் பகையே. இவர் உலகததில் பெரியாராகிய சிறந்த வேதியர்க்கெல்லாம் குருத்தானத்தில் சிறப்புச் செய்யப் படுகின்றார். இவரை யவ்விடயங்களைப்பற்றிக் கேட்டால் அனுபவ மில்லாமையால் விடை கூறமாட்டார். தெரியா விடயங்களிற் பிரசங்கிப்பவரு மல்லர். வினவியதற்கு விடை கொடாவிட்டால் தோல்வியடைகின்றார். நூலாலறிந்தளவு கூறினும் தமது நிலைமைக்கு மாறுபாடாதலால் ஆசிரியத் தலைமைக்கு முரண் வருகின்றது. ஆதலால், அவ்வாறு வினவினால் என் செய்வரோ பார்ப்போம்' என்று துணிவு செய்துகொண்டு, பிரசங்க விடயத்தை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு வினவத் தொடங்கினர். என்னையெனில்?

"மன்மதன் கலை எத்தனை? அவை எவ்வாறிருக்கின்றன? எவ்வெவ்விடங்களி லுள்ளன? வளர்பிறையி லெவ்வாறு? தேய்பிறையி லெவ்வாறு? ஆடவர்களிடத்து எவ்வாறு? மாதர்களிடத் தெவ்வாறு? இவற்றை முறையே கூறவேண்டும்" என்று முடித்தனர்.

சங்கரர், உபயபாரதியார் வினவைக் கேட்டு, யாதொரு விடையுங் கூறிலர். விசேட அறிவினை யுடையவராதலின் தம்முள்ளே சிறிது சிந்தித்து, 'விடை கூறாவிடிற் சிற்றறிவினை யுடையனாவேன். சொன்னால் தருமங் கெடுகின்றது' என்று எண்ணிப் பேரறிவினை யுடையவரேயாயினும், "அம்மே! ஒரு திங்கள் வரையும் காலவெல்லை தரின், பின்னர் உமது வினவுக்கு விடை யுண்டாம்" என்றார். அவரும் அதற்கு உடன்பட்டனர். பதினெட்டா நாளின் பிரசங்கம் அவ்வளவின் முற்றிற்று. சபையின் கணுள்ளார் யாவரும் எழுந்தார்கள்.

உடனே, சங்கரர், மாணுக்கரோடு யோகப்பயிற்சியால் வான்வழிக்கொண்டு செல்லுகையில், ஒரு நாட்டினைச் சேர்ந்த பெரியதொரு காட்டின்கண்ணேயுள்ள தொரு பெருமரத்தடியில் ஓரிரவுப்போதிலே ஓர் பிணத்தையிட்டுச் சூழ்ந்து மாதர்களும் பரிவாரங்களுமாக அழுதுகிடந்தார்கள். இவர், அப்போது, அங்கொருமலைமே லிறங்கிப் பிறரறியக்கூடாததாயும் யோக சமாதிக்கு ஒத்தவிடமாயுமுள்ளதோர் குகைக்கண்ணே வீற்றிருந்து, யோகப்பார்வையாற் பார்த்துத் தமது மாணுக்கனுகிய பதுமபாதாசாரியரோடு கூறத் தொடங்கினர்:—

"ஐயா! காமசாஸ்திர முதலியவற்றுள் மிக்ச் சதுரனுகிய அமரகனென்னும் அரசன், மிகுந்த பிரவிடைகளாகிய தனது பனிவியர் நூற்றுவரோடு உய்யான வனம் வந்து, அவ்வாறே வேட்டைக்குச் சென்று, அங்குத் தன்

வாழ்நாள் முடிந்தமையால் இப்பொழுதுதான் அம் மரத்தி னடியில் உயிர்துறந்து விழுந்தான். அந்த வேந்தன் பிணத் தேகத்தில் நான் புகுந்து மூர்ச்சித்து எழுந்தாற்போல எழுந்து பட்டணத்தை யடைந்து, அவன் மகனை மகுடஞ் சூட்டி, அவன் மனைவியருடைய காமக்கலையின் தேர்ச்சிக் குச் சான்றாயிருந்து, யோகப் பழக்கத்தால் மறுபடியும் வந்து இந்தச் சந்நியாசி யுடம்பிற் சேரவேண்டும் என்று எண்ணினேன். நான் வருமளவும் நீவிர் அனைவரும் இந்த வுடம்பினைக் காத்திருக்கவேண்டும்'' என்று விதித் தனர்.

அப்போது அச் சந்தனுசாரியர் எழுந்து வணங்கி நின்று, 'பேரறிவாளராய எங்குரவ! தாமறியாத தொன்று மில்லை ஆயினும், எனது பத்தி பேசுவிக்கின்றது. அதா வது, முன்னை, மச்சேந்திரர் என்னும் சித்தயோகி தம் முடம்பைக் காத்திருக்கும் பொருட்டு, கோரக்ஷன் என் னும் தம மாணுக்கனை விதித்து, இறந்து கிடந்த ஓர் அரச னுடலிற் புகுந்து அந்த நாட்டினை யரசாண்டிருந்தார். அப் போது, அவ்வரசாட்சி முன்னினும் சிறந்து, தருமம், சுகம், காலமழை, பயிர்விளைவு மிகுதிப் பட்டிருந்தன. அது கண்டு, அறிவிற் சிறந்த மந்திரியர் அவ்வுளவை யறிந்து, யாரோ வோர் மஹாபுருடன் பாகாயப் பிரவேசஞ் செய்திருக்கலா மென்று நிச்சயித்து 'அவரை விடாமல் அவ்விடத்தேதானே நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும்' என் னும் எண்ணத்தினோடும் நல்ல பருவமுடைய சுந்தர

மாதர்களைக் கூட்டமாகச் சேர்த்து, அவரை வயஞ்செய்து கொள்ள முயற்சி செய்தார்கள். அந்த மாதர்களி னுடைய, ஆடல், பாடல் அணி, இங்கிதம், உணர்ச்சிகட் குட்பட்டு, மோசமடைந்து, அந்தச் சித்தயோகி தமது யோக சமாதியை மறந்து, சாதாரண மூடனைப்போல விடயவின்பங்களையே நுகர்ந்திருந்தார். அவர் மாணுக்க ரான கோரக்ஷர் தமது குரவன் தேகத்தினை எல்லாமுயற்சி யோடும் சோர்வுபடாம லிருக்கவைத்துத் தான் கூத் தாட்டுவிக்கும் ஆரியன் வேடம் பூண்டு, அரச மாதர்க்குப் பாதநூலைப் பயிற்றுவிப்பதற்காக அந்தப்புரம் போய் வருகையில், அரசனுக்கு மிகவும் அன்புடையராய்க் காலம் பார்த்திருந்து, தனித்த சமயம் வாய்த்தபோது தங் குரவ னுக்குத் தாம் குரவனுய் யோகமார்க்கத்தினை யுணர்த்தின ராக, அவர்க்கு முன்னுடம்பின்கணடைந்த யோக வாசனை ஞாபகத்திற்கு வந்து அப்பொழுதே அந்தத் தேகத்தை விட்டொழித்து மீட்டும் தமது முன்னைய யாக்கையை யடைந்தனர்' என்ற புராணகதை கேட்டுள்ளேன். மேலும், 'மாதர் கூட்டறவு எவ்வகைப்பட்டவனையும் விழுங்கி விடுமல்லாது மீளவிடாது. அன்றியும், தேவரீர், வெளி விடா வீரிய முடையவரா யிருக்கும் விரதத்தைக் கெடுத் துக் கொண்டால் பெரிய பாவம் வாராதோ. சந்நியாசிக ளாகிய நம்முடைய பெரிய நோன்பெங்கே? நூல்களால் மிகவு மிழித்துக் கூறப்பட்ட காமவிகார மெங்கே? ஆசிரிய ராகிய தேவரீர்க்கே இந்த ஞாபகம் பிறந்தால் உம்மைப்

பார்த்து உலகெல்லாம் கெடாதோ? * இந்த வையகத்தில் சந்நியாச தருமத்தை விளக்கும்பொருட்டு விருது கட்டி யிருக்கும் உமக்குத் தெரியாத தென்னையுள்ளது? ஆயினும், நண்பினாற் கூறினேன். அதனைப் பொறுத்து, எது செய்யத்தக்கதோ அது செய்வதற்குத் தாம் உரியவர், என்று கூறினார்.

அதுகேட்டு, பிரகற்பதியோடொத்த அச் சங்கரமுனி, "தக்கதே நீர் கூறினீர். அறிவரே! கேளும்! உடம்பில் யான் எனது என்னும் பற்றுடைய சமுசாரி யுயிர்களுக்கே அக் காமவெண்ண முயற்சி தடையாமன்றி யோகசித்தி பெற்ற பிரமஞானி பற்றற்றவனா யிருத்தலின் விதி நிஷேதங்க ளவனைப் பற்றாது. சிவயோகமுடைய ஸ்ரீ கண்ணனுக்கு ஆய்ச்சியர் கூட்டுறவு துன்பஞ் செய்ததில்லை. ஓ! மைந்த! "வச்சிரோலி" † என்றதோர் யோகவித்தையுண்டு.

---

* யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜந: |
ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்ததே ||

"இவ்வுலகில் பெரியவர்கள் எதைதை ஆசரிக்கிறார்களோ அதையேதான் ஸாமான்ய ஜனங்களும் செய்கிறார்கள். அவர்கள் எதைப் பிரமாணமாக அங்கீகரிக்கிறார்களோ அதையேதான் இவர்களும் பின்தொடருகிறார்கள்." என்பது நீதி.

† "வச்சிரோளிகை" என்னும் யோகஸித்தி யடைந்தவர்களுக்கு ரேதஸ்ஸானது எப்பொழுதும் மேனோக்கி யிருத்தலால் எச் சமயத்திலும் இந்திரியத்தை ஆகர்ஷணம் செய்துகொள்ளத் திறமையுண்டு என்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

அது எது செய்யினும் சுக்கிலத்தை வெளியிட வொட்டாது. அதனால், எமக்கு விரதபங்க முண்டாகாது. எண்ணமேயன்றோ இச்சைக்கெல்லாம் வித்து. அவ்வெண்ணம் எமக்குள்ளதோ! காமாந்தகனான சிவனுக்குக் காமபய முண்டோ! தேகமே தான் என்னும் அறிவுடையவனுக்கு விதிநிஷேத நூல்களெல்லாம் தொழில் செய்யும். பிரமம் தான் என்பவனுக்கு வருணம் ஆச்சிரம முதலிய துன்பங்களில்லை. பேதநோக் குடையவனுக்கு உலக முண்மையாகத் தோற்றுமன்றி, அத்துவிதம் வாய்த்தவனுக்கு உலகெல்லாம் பொய்யாயிருக்கையில் ஒருபயமும் துன்பமு மில்லை. அவன் நூறு அசுவமேத வேள்வி செய்தாலும், அளவற்ற பிரமஹத்தி பாதகஞ் செய்தாலும், ஞான வொளியால் அவ்விருவினைச் சம்பந்த முண்டாகாது. ஏனெனில், அவனது அத்தொழிலில் தன்னதென்னும் செருக்கில்லை. இந்திரன். பிரமஞான மில்லாத நூறு சந்நியாசிகளின் தலைகளை யுடைத்து நரிகளுக்கு இரையாகக் கொடுத்தனன். மூன்று தலைகளையுடைய விச்சுவரூபனாகிய துவட்டா என்னும் ஓர் பிரமன் மகனைக் கொன்றான். 'அந்தப் பாவமெல்லாம் ஞான சித்தனாகிய அவ்விந்திரனது சிறு உரோமத்தினையும் சின்னஞ் செய்யலாற்றாது போயிற்று' என்று இருக்கு வேதத்துள் கூறப்பட்டுள்ளது. 'விதேக சனகராஜன், பெரும்பொருட் கொடை கொடுத்து, பெரிய வேள்விகளைச் செய்தான். அந்தப் புண்ணிய மெல்லாம் அவனைச் சுவர்க்க போகத்தினுட் செலுத்தியதில்லை. அவனுக்குண்டாயிருந்த பிரமஞானத்தால் அச்சமற்ற இன்பவடிவமாகிய முத்தியே கிடைத்தது' என்று சுக்கில எஜுர் வேதத்துள் கூறப்பட்டது. அவ்வாறே, எமக்கும் அவ்விருவினைப் பற்றுமில்லை

ஆதலால், இந்த வுடம்போடு இந்தப் பொறி முதலிய கருவிகளால் மன்மதநூற் பயிற்சிசெய்தாலும் குற்றமில்லை. ஆயினும், உலகத்தின் பொருட்டுச் சான்றோர் ஒழுக்க நெறியைப்பற்றி இவ்வுடம்போடு விரதக்கேடு இல்லாமல் இவ்வுடம்பினைக் காத்துவைத்து, வேறுடம்பு கொண்டு முயற்சிக்கின்றேன்'' என்று கூறலும் பதுமபாதர் உடன் பட்டிருந்தனர்.

பின்பு, தகுதியான விடத்தில் ஒத்ததோர் * பாறையின்மேல் சங்கரர் யோகநிலையி லிருந்து, பிராணாயாமஞ் செய்து, யோகவலியால் வாயுவைப் பெருவிரல் தொட்டுப் படிப்படி மேலிழுத்து, எல்லாப் பொறிகளினிடத்திலும் சென்று கலந்து இழுத்துப், பத்தாவது வாயில் வரையில் ஈர்த்து, அங்கே கும்பித்து. ஐந்துவாயு, ஐம்பொறி, ஐங் கருமக்கருவி, மனம், புத்தி என்னும் பதினேழு தத்துவமுடைய இலிங்கதேகத்தை இத்தூல வுடம்பிலிருந்து தலையின் கண்ணதாகிய பிரமரந்திரவழியே பேர்த்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டுச் செத்துக்கிடக்கும் அமரகராஜனுடைய வுடம்பில் காற்பெருவிரல் நகக்கண் வழியே புகுந்து, படிப்படி உடம்புமுழுவதுங் கலந்து, அவ்வவ்விடங்களில் அந்தந்தத் தத்துவங்களை அவ்வத்தொழிலில் நிறுத்தினர். இவ்வாறு இவர் பரகாயப் பிரவேசஞ்செய்த அளவில் அவ்வரசனுடம்பில் வலித்துக்கொண்டிருந்த தனஞ்செய னென்னுங்

---

* கிரிசிருங்கம் (மலையினுச்சி) என்றும், மரப்பொந்து என்றும் இரண்டு விதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

காற்றுத் தளர்ந்துவிட்டது. சூடும் பிறந்தது. நெஞ்சு துடிப்புற்றது. உதிர ஓட்டமும, மூச்சு விடுதலும் உண் டாய்க், கண் திறந்து உறங்கினவன் விழித் தெழுந்தாற் போலக் கை கால் அசைத்து மெதுவாக எழுந்தனன்.

பின்பு அவ்வரசமாதரும் பரிவாரமும் 'அரசனுக்கு மூர்ச்சை யுண்டாயிருந்ததுபோலும்' என்றெண்ணித் துன் பத்தினை யொழித்து, மகிழ்ச்சிஆரவாரத்தோடு உபசரித்து பயபத்தியோடு பணி செய்திருந்தனர். அச்சமயத்தில் சூரி யோதயமு மாயிற்று. அரசன் தனது பரிவாரத்தோடு தாம ரைத் தடத்தில் நீராடன் முதலிய நித்தகரும முடித்துக் கொண்டு வாத்தியங்கள் முழங்க நகர மடைந்தனன்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

பத்தாம் அத்தியாயம்

இவ்வாறு நகரஞ் சேர்ந்தபின்பு, புரோகிதர் அமைச் சர் முதலிய அரசவையாரோடு சாந்திகருமஞ் செய்து கொண்டு, பட்டத்தியானை யேறி ஊர்வலம் வந்து, மங்கல வாழ்த்தோடு சிங்காசன மேறிச், சத்திய தருமமும் உலக வழக்கும் மாறுபடாதபடி நீதிநூலினைப் பின்பற்றி உயிர் களை யோம்பி, எல்லா நற்குணங்களோடும் அமரகமஹா ராஜன் அரசாட்சி செய்திருந்தனன். அந்த உத்தமனது பெருமையால் கலியுகங் கிருதயுகமே யாயிற்று. சதுரப் பாடு, சூக்குமபுத்தி, ஆற்றல், வீரம், கொடை, கல்வி,

வலிமை முதலியன மிகுதி யாதலாலும், காலநிலைமையும் தேசநிலைமையும் அதிக விரைவிற் றிரிந்து நன்மையாதலா லும், இறந்தவரசன் மீட்டு முயிர்பெற்றெழுந்த வியப்பினு லும் மந்திரியர் 'இஃதோர் புதுமைபோலும்' என்று சிந்தித்து, 'இவ்வரச தேகத்துள் யாரோ ஒரு சித்த முனிவன் பரகாயப்பிரவேச வித்தையால் சேர்ந்திருக்கலாம்' என்று நிச்சயித்து, உடனே, "அந்த நாட்டினுள் எங்காயினும் மூச்சற்ற வுடம்பு எப்படி கிடக்கினும் அந்தக்கணம் அவ் வுடம்பினை வேறு யோசியாது சுட்டொழிப்பது?" என்று ஆணைசெய்து ஏவலர்களை விடுத்தனர்.

அஃதங்ஙனமாக, அரசாட்சியை மேற்கொண்ட அந் தப் பெரியவர் அரசியலை நிலைநிறுத்தி அமைச்சர் வசமாக் கித், தாம் இராஜபத்தினியார் நூற்றுவரோடு காமநூல் விதிப்படி விடயவின்ப நுகர்ச்சிக்கத் தொடங்கி, முன் ஸ்ரீ கண்ணன் போக நுகர்ந்தாற்போலவும், தாம் சலிப்பற்ற பிரமசாரியேயாயினும் இன்பநிறைவைத் துய்த்து, வாச்சி யாயநர் சூத்திரத்தினையும் காமகலாபாடியத்தினையும் நன்கா ராய்ந்து, அந்த அரசவுடம்போடு ஓர் புதிய நூலினைச் செய் தனர். "நூறு செய்யுளோடு கூடிய அமரகம்" என்னும் அந்த நூல் காமக்கலைக்கடலுக்கு ஒரு முழுமதிபோலவும் உள் ளது. இவ்வாறு இப்பெரியார் மாதர் போகத்திருந்தனர்.

இங்கிவ்வாறாக, அங்கு மலைமேற் சங்கரப் பேருடம் பைக் காத்திருந்த சநந்தனர் முதலிய மாணாக்கர்கள் தமது ஆசிரியர் கட்டளைப்படி ஓர் திங்கள்வரையும் காத்திருந்தும்

அவ்வெல்லைப்படி அவர் வாராமையால், அம் மாணாக்கர் வருந்தி, ஐந்துநாள் வரையிலும் பலவாறு குரவனைப் பிரார்த்திருந்தனர். அப்போதைக்கும் ஆசிரியன் வாராமையால் 'இனிக் காலப்போக்கும் ஆகா' தென்றெண்ணி, ஆசிரியனைத் தேடி வெளிப்பட்டுப் பட்டினத்துட் புகுந்து, இசைப்புலவர் வேடம் பூண்டு, முன்னிலைப் புறமொழியாக வண்டினுக்கும் யோகிக்குமாகப் பொருள்பட வோர் * செய்யுளை யமைத்துக்கொண்டு, அதில் "தத்துவமசி" என்னும் வேத முடிவுரையைப் பல்லவி—அடிமேல் வைப்பு ஆக்கிவைத்து இனிமைபெறப் பாடிக்கொண்டு கூட்டமாக அரசனெதிரில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதனைக் கேட்டு ஆன்மவுணர்ச்சி தோன்றுதலும், இசைச்சுவையில் மயங்கிச் சோர்வு பட்டதுபோல நடித்து, அரசன் யாக்கையின் கணுள்ள தமது இலிங்கவுடம்பினை வெளிப்படுத்திக்

---

* 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌗𑌮𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨
𑌨𑌿𑌪𑍁𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯 𑌸𑌕𑌲𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌰𑌾𑌶𑌿𑌮𑍍 ।
𑌯𑌦𑌶𑌕𑍍𑌯𑌨𑌿𑌹𑍍𑌨𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌯𑌾
𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍋𑌵𑌿𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥

(இ-ள்) ஓ! இராஜனே! தாங்கள் ஸாதாரண அரசனல்லன். இதுவன்று இதுவன்று என்று வேதவசனங்களால் ஸமஸ்த சராசரங்களும் நிஷேதிக்கப்பட்டு, ஆனால் யோகிகளுடைய ஸ்வாத்மானுபவத்தினால் முற்றுமே ஒன்றுமல்லவென்று மறுக்கக்கூடாததாயும், மஹான்களுக்குமட்டில் தெரிந்ததாயும் எந்த வஸ்துவிருக்கிறதோ அதுவேதான் தாங்கள் என்பதுமுதலிய செய்யுள்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கொண்டு பிரமரந்திர வழியாக வெளிப்பட்டனர். இங்ஙனம் அரசதேகம் மூர்ச்சையாதலும் அங்குக் கூக்குரலாயிற்று. இசைப்புலவர்களும் தாம் வந்தவழியே போய்விட்டனர்.

இதனடுவே, அரசனேவலர்கள், சமாதியிலிருந்தாற்போல அசைவற்றிருந்த சங்கரயாக்கையைத் † தீமூட்டிச் செல்ல, அது எரிந்து கிடந்தது. அப்போது, சங்கரவுணர்வு, கொளுத்தப்பட்டுள்ள வுடம்பிற் புகுந்து, அக்கினியைத் தணித்தற்பொருட்டுச் சுவாலா நரசிங்கஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தலும் அப்பெருந்தீ தணிந்தது. பின் "லக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ மம தேஹிகராவலம்பம்" என்று இலக்குமி நரசிங்க முன்னிலையாகக் "கராவலம்பம்" என்னும் துதி செய்தளவில் ‡ திருமாலானவர் இலக்குமி நரசிங்காராக

---

† அமாகராஜனுடைய மந்திரிகளேவலால் அரசனேவலர்கள் சங்கரரது நிஜவுடம்பைக் கண்ணுற்று, அதைக் காத்திருந்த சங்கரப் பெருந்தகையின் மாணுக்கர்கள் தடுத்தும் முரட்டுத்தனமாயவ்வுடலைப் மயானத்துக்குத் தூக்கிப்போய்த் தீ மூட்டும்பொழுது சங்கரர் தாம் சேமித்தவிடத்திற் காணுது மயானஞ் சென்று ஜடுதியில் பிரவேசிக்க, மீண்டு முயிர்வந்ததையு மவர்கள் கவனியாது தீ மூட்டினதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‡ சங்கரப்பெருந்தகை திருமாலைப் பிரார்த்திக்க அக்கடவுள் மழை பெய்வித்துத் தீயைத் தணித்தாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதுவன்றி, அத்திருமாலானவர் முன்றோன்றிக் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பை யணைத்து, கட்டுக்களையெல்லா மறுத்துத் தமது கையாலேயே சங்கரப்பெருந்தகையைத் தூக்கிவிட்டுப் பிறகு மறைந்தனர். இதைக் கண்ணுற்றங்கிருந்த அரச னேவலர்கள் பயந்தோடிவிட்டதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

முன்றோன்றி கைகொடுத்து மேல் தூக்கிவிட்டுத் தழுவியருளிப்போயினர். அதனால் சங்கரர் மேனி திவ்விய தேகமாயிற்று. அத்தருணம் மாணாக்கரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களை ஆதரித்து உடன் அழைத்துக்கொண்டு யோகப்பயிற்சியால் வான்வழி வந்து, மண்டனபண்டிதர் மனையடைந்தார்கள்.

சங்கரர் உபயபாரதியாரை வென்றது

அப்போது மண்டனபட்டர் தமது மாணாக்கரோடு எழுந்து அருக்கியமுதலிய கொடுத்து அருச்சித்து வணங்கி நின்றனர். அங்கு உபயபாரதியார் வந்து, சங்கரமுனி மாணாக்கர் செய்த வந்தனத்தை யேற்று, எல்லா முணர்ந்தவராதலின், அமரகராஜன் யாக்கையால் சங்கரர் நடத்திய சரித முணர்ந்து வியந்து வேதமுடிவுரையால் துதித்தனர். அப்போது சங்கரரது மந்திரவித்தை வலிமையால் ஆகருடிக்கப்பட்ட "அமரகம்" என்றநூல் வான்வழி வந்து அச் சபைக்கண்ணே விழுந்தது. அதனைநோக்கி, விடயங்களையுணர்ந்து அங்கிருந்தாரெல்லாம் பெருவியப்படைந்தார்கள். உபய பாரதிதேவியார் சங்கரமுனிவருக்கு முழு வெற்றியைக் கூறினர். உடனே பிரமலோகத்திற்குச் செல்ல முயன்ற அந்தச் சரஸ்வதியாரை நோக்கி, "ஞாநசாரஸ்வத" துதியால் வேண்டலும், அந்த அன்னை வான் வெளியிடத்தே நின்று, "இனிநீர் வேண்டுவதென்?" என்று வினவினர். அதற்குச் சங்கரர், "நான் எந்தத் தலத்துள் இயந்திரத்தாபனை செய்து உம்மை யெழுந்தருளச் செய்வேனோ

அங்கு இலக்குமி பார்வதி சரஸ்வதியென்னும் வடிவோடும் வீற்றிருந்தருளவேண்டும்" என்று வேண்டலும், அந்தத் தேவநாயகியும் "அங்ஙனமாக" என்று வரமருளி மறைந்து பிரமலோகம் போயினர் * அவ்வதிசய நோக்கி எல்லாரும் அற்புத மடைந்தனர்.

மண்டனர் சந்நியாசம்

பின்பு, மண்டனமிசிரர், நித்தவேள்வித் தீயினைத் தம்முள் கலப்பாக்கிக்கொண்டு விதிப்படி சங்கராசாரியரால் சந்நியாசமும் பெற்றனர். அங்கே, அந்த ஞானாசிரியன் வேதாந்தவுண்மைகளை உபதேசித்து அத்துவிதநூல்

---

* சரஸ்வதிதேவியார் பிரமலோகம் போக வான்வழிக் கொள்ளலும், சங்கரர் ஆகருடித்துத் தடுத்துச் சிருங்கேரிக்குத் தம்முடனழைத்துப் போனதாகச் சித்துவிலாஸ சுவாமி கூறுகின்றனர்.

மாதவாசாரிய ரென்னும் வித்தியாரண்ணியரும், சித்துவிலாச சுவாமிகளும் உபயபாரதியாரைப்பற்றிப் பின் வருமாறு கூறியிருக்கின்றனர்:—

உபயபாரதியார் தமது கணவராகிய மண்டனர், வாதில் சங்கரருக்குத் தோற்றதும் தானு மிவ்வுலகப் பற்றை யறவே விட்டொழித்துச் சந்நியாசினியாகினர். மண்டனர் சுரேசுராராகிச் சிருங்கேரி மடத்தில் வீற்றிருந்தபோது, பாரதியாரு முடன்சென்று அங்குத் தபசிலும், வேதாந்தப் பிரசங்கத்திலும் காலஞ் செலுத்தி வந்தனர். தாம் சந்நியாசம் பெற்றதும் அவருக்குத் தம் கணவருயிர் துறந்தவாரகவே தாமும் தாபதநிலைமையைக் கைக்கொண்டனர். ஆகையால், உபயபாரதியார் நாளைக்கும் ஷை சிருங்கேரி மடத்தில் வீற்றிருப்பதாகச் சொல்வது பொருத்த முடையதேயாம்.

அனைத்தினையும் நன்றாகப் போதித்து முற்றுந் தேற்றினர். அம் மாணாக்கர், குரவன் சிவனேயாமாதலின் அந்த நம்பிக்கை யுடையராய்க் கருமபந்த மொழியவே சிவயோக சமாதி கைகூடி பிரமானந்தம் வெளிப்படப் பெற்றனர். பின் ஆசிரியன் ஆணையால் அம் மண்டன பண்டிதர்க்குச் சுரேசுராசாரியர் என்னும் யோகபட்டப் பெயருண்டாய் அவ்வாசிரியர் மாணாக்கருட் டலைவராயினர். பதுமபாதர் முதன் மாணாக்கரேயாயினும், கல்வி மேம்பாட்டினாலும் குரவனாணையாலும் அவரங்ஙன மாயினர். அப்போது, மண்டன பண்டிதர் மாணாக்கராக விருந்த அந்தணர்கள் அரசர் முதலியோருமாகப் பல்லாயிரவர் அத்துவிதத்தை விரும்பி அச் சங்கரமுனிவரைச் சரணடைந்தார்கள். அவருள் நிராசை யடைந்தவர்க ளனேகர், சமுசாரத்தை விட்டுக் குருபணிவிடை செய்து பின் றொடர்ந்தனர். சிலர் அச்செய்தியெல்லாம் உலகெங்கும் பரவியது. வடநாடு முற்றும் அத்துவிதபாடிய முதலிய நூல் எதிர்ப்பாரற்று, அளவையின் றுடன்பாட்டோடும் பரவுற்றது.

அப்பால் சங்கரர், மாணாக்கரோடு புறப்பட்டு முறையே அங்கங்கே ஞான நூலினைப் பரவச்செய்து ஸ்ரீ சைலத்தை யடைந்தனர். அவ்விடத்துப் பாதாள கங்கையில் முழுகி ஸ்ரீ பிரமராம்பிகை மல்லிகார்ச்சுனப் பிரானைத்தரிசித்து, அங்குச் "சிகரகலாயந்திரப்" பிரதிட்டை செய்து, கிருஷ்ணையின் கரையிலுள்ள பாசுபத சாத்தேய வைஷ்ணவ முதலிய மதவாதியரைத் தோல்வி யடையச் செய்து, பரிபாகப்பட்டு வந்தவர்களுக்கு உண்மையை

உபதேசித்துச், சிலநாள் அங்குத் தானே அந்தப் புண்ணிய தலத்தில் தவநிட்டையைச் செய்திருந்தவரால் உபசரிக்கப் பட்டு இருந்தார். அப்போது அங்கு வந்த ஆயிரத்திரு நூறு புறமதவாதியர்களைச் சுரேசுரர், சநந்தர் முதலிய மாணுக்கரே வென்றனர். உலகத்தவர்க்கு நம்பிக்கை புண்டாக்கும்பொருட்டுச் "சத்தியமத்வைதம்" என்ற வாக்கியத்தை ஸ்ரீ மல்லிகார்ச்சுன லிங்கக் குறியினிடத் துத் தோற்றுவித்து, ஸ்ரீ சைலக்கோடு முடியில் தரிசனை கொடுப்பித்து ஞானமார்க்கத்தை விளக்கினர்.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம்

உக்கிரவைரவனைத் தண்டித்தது

ஸ்ரீ சங்கரர், அங்கிருக்கையில் காபாலிக மதத்தர் அனைவர்க்கும் தலைவனாகிய உக்கிரவைரவன் என்பவனொருவன் அச் சங்கரரால் காபாலிக சமயம் மறுக்கப்பட்டதென்ற மானத்தால் வாதிட்டு வெல்ல முடியாதாயினும், மந்திரயேவல் செல்லாவிடினும், பலற்காரத்தினுற் கொல்லவு முடியாதாயினும், இராவணன் சீதையைக் கொண்டு சென்றாற் போல வஞ்சித்துக் கொல்லவேண்டிப் பரிபாக சித்தமுடையவனைப்போல வேடம் பூண்டு, சத்துவ குணமும் பத்தியுங் காட்டித், திருநீறு உருத்திராக்க மணிந்து, அத்துவிதநூலோதிக்கொண்டு, அவர் மாணுக்கர்

கூட்டத்துட் சேர்ந்து காலம் பார்த்திருந்தான். ஒரு நாள் மாணாக்கரனைவரும் நீராட ஆற்றுக்குச் சென்றிருக்கையில், தனித்து இருக்கும் சங்கர முனிவர்பால் வந்து துதித்து வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வாசிரியர் வெளித்தோன்றி "உனக்கு வேண்டுவ தென்" னென, அவன், "ஐய! நீர் முற்றும் வெறுத்தனிர். உமக்குத் தேக விழைவில்லை. இரந்தவரைத் திருத்தி செய்வதில் நிரம்பிய அருளுடையவராக விருக்கின்றீர். நானோ, இச்சையையுடையவனாக விருக்கின்றேன். பன்னிரண்டு யாண்டு மிக வருந்தி வைரவபூசை செய்தேன். பின் அவர் எனக்கு முன்தோன்றி நரபலி வேண்டினார். வேறொன்றினைக் கொடுப்பதற்கு முடன்படுதலில்லை. "உலகாளும் பேரரசன் றலையேயாயினும், எல்லா முணர்ந்த பிரமஞானி தலையேயாயினும் பலியாகத் தந்தால் உன் விருப்பம் பலிக்கும்" என்றதனால் அதற்குத் தக்க அரசன் கிடைப்பதில்லை. தாமொருவரொழிய பிரமஞானியும் வேறு கிடைப்பதில்லை யாகலின், உம்மை யான் இரக்கின்றேன். ஆதலால், நீர் அத் தலையைக் கொடுப்பதனால் வரு நஷ்டமும் தமக் கொன்றுமில்லை. அதனால் நான் பெரும் பயனைப் பெறுவேன். ஆதலால், அதனைக் கொடுக்கவேண்டும்" என்று யாசித்தான். அதுகேட்ட சங்கரர், "கானலில் யார் நீர் குடித்துச் சென்றா லென்னை? எனக்கியாதொரு குறைவுமில்லை; உன் கருத்தின்படி செய்துகொள்க!" என்று கூறிச் சங்கரர் கண்மூடிச் சமாதி நிட்டையிலிருந்தார். அப்போது, அக் காபாலிகன், சநந்தனர் முதலியோர் வருவதற்குள் தன் கருத்தை முடிக்க வேண்டி விரைந்து சென்று வாள் சூலங் கொண்டு

அங்கே வந்தான். அதற்குள் * சநந்தனாசாரியர் அங்கு

* ஸ்ரீ பதுமபாதரிடம் நரமடங்கல் தோன்றிய வரலாறு: உக்கிரவைரவன் சங்கரப்பெருந்தகையிடம் ஆயுதபாணியாய் நெருங்கியதும் ஷெ சுவாமிகளின் மாணுக்காகிய ஸ்ரீ பதுமபாதருக்கு ஓர் கலக்கம் உண்டாய்த் திகைத்துநிற்க, ஸ்ரீ நாமடங்கல் அவர்மீதார்ப்பவித்து கர்ஜித்துச், சங்கார் சமாதியிலி விருக்குமிடம் வந்து கோபத்துடன் அவ்வுக்கிர வைரவனைக் கிழித்தொழித்தனர். சங்கரப்பெருந்தகை சமாதி கலைந்து நரமடங்கலைத் துதித்துச் சாந்தப்படுத்தினர். அப்புறம் அவ்விடம் குழுமிய சீடரனைவரும் பதுமபாதரை வினவ, அவர் ''முன்னொருகாலத்தில் அகோபலபர்வதத்திலோர்குகையில் நான் நரமடங்கலை நோக்கித் தவங் கிடந்தேன். ஒருநாள் ஒரு வேடச் சிறுவன் வந்து ''எதற்காக வெகுநாளாக இந்தக் குகையில் நீர் தனித்திருக்கின்றீர்?'' என்று வினவினன். அதற்கு நான் 'இக் காட்டில் ஓர் அற்புத மிருகம் கழுத்துவரையில் அழகிய மானுடவுருவம், முகம் சிங்க உருவம் உள்ளது. அதைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நான் இத்தனை நாள் இருந்தும் அது என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆதலால், வருந்துகின்றேன்' என்றனன். உடனே அவன் அக் காட்டின் நடுவிற் புகுந்து கணப்பொழுதில் நரமடங்கலை நெடுநாட் பழகியதைக் கூட்டிவருவதுபோல ஒரு கொடியால் கழுத்திற் கட்டிக் கொண்டு வந்தான். 'மகா விருடிகளுக்கு மனத்தாலும் எட்டவொண்ணு வுருவம் எக்காரணத்தால் இவனுக்கு வசமாயிற்று' என்று அவரைக் கேட்க, 'இவன் என்னை மனமொருக்கித் தியானித்தவண்ணம் யாவரும் என்னைத் தியானிக்கவில்லை. உன் தவத்திற்கு உவந்தேன். நல்ல சமையத்து அனுக்கிரகம் புரிகின்றேன்'' என்று மறைந்தனர். சற்றுமுன் நமது குரவன் றலையைக்கொள்ள வைரவன் வந்ததாக எனக்குத் தோற்றலும் இந் நரமடங்க லுருவமும் தோன்றிற்று. மேல் நடந்தவை யானறியேன்'' என்றனர். இக்காரணத்தால் நரமடங்கல் தோன்றி உக்கிரவைரவனைக் கிழித்தொழித்தது.

வந்தாராதலின் பெருங் கோபத்தோடு ஊங்கார சத்தம் செய்து, "நரசிங்க!" என்று சிந்தித்தனர். அப்போது, பதுமபாதர் உச்சியில் ஓர் சுவாலை தோன்றிய வளவில், கோரைப்பற்களும், அச்சத்தைத் தரும் கராள முகமும், அழற்சிகை போன்ற கேசமும், கூரிய வைரநகங்களுமுடைய உக்கிரநரசிங்கமூர்த்தி தோன்றி, இரணியகசிபனை யழித்தாற்போல அவ் வைரவனைக் கிழித்தெறிந்தனர். மாணுக்க ரனைவரும் அக்காலத்தில் வந்து சேர்ந்து, அந் நரசிங்க வொளியால் படத்துட் புகமாட்டாது வெளிநின்றவாறே விசாரித்தனர். அப்போது பதுமபாதர், தாம் அஹோபிலமடத்தில் தவஞ் செய்திருந்தபோது, நரசிங்கர் முன்றோன்றி வேண்டியபோது வந்து வரங்கொடுத்தல் செய்தியைக் கூறினர். உடனே நரசிங்கமூர்த்தி முகத்திருந்தொரு சத்த முண்டாயிற்று. உலகு நடுக்குற்றது. தேவர் அந்தரத்தே நின்று துதித்தனர். அவ்வொலியால் சமாதிவிட்டுச் சங்கரர் வெளிமுகமாய் உபநிடதங்களாற் றுதிக்க, அம்மூர்த்தி சாந்த படைந்தனர். ஞானியர் தேகத்தைக் காப்பது உலகளிக்குந் திருமால் கடனாதலின் அங்ஙனமாயிற்று. சுரேசுராசாரியர் முதலிய மாணுக்கர் யாரும் சங்கரரையும் சநந்தனரையும் துதித்து, வந்ததுன்ப மெளிதில் ஒழிந்தமைபற்றிக் களித்தனர். சங்கரர் செய்த நரசிங்கத் துதியையும் இக் கதையையும் பத்தியாற் கேட்போருக்கும் அபமிருத்தியு வொழிந்து மேன்மை யுண்டாம்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

பின்னொருநாள், நீத்தோர் தலைவராகிய சங்கரமுனிவர், மாணாக்கரோடு தீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு, பிரமவிஷ்ணு முதலிய தேவர் வணங்கும் ஸ்ரீமஹாபலேசுவரர் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோகரணம் வந்து சேர்ந்தனர். அங்கு மூன்று நாளிருந்து ஸ்ரீமஹாபலநாதரைத் தரிசித்திருக்கையில், அவர்க்கு முன் அக் கடவுளர் பெருமானெழுந்தருளித் தரிசனை கொடுத்துத் திருவருள் செய்தார். அங்கிருந்து அத்துவித மார்க்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகவிருக்கும் ஹரிசங்கர க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து, ஸ்ரீ சங்கர நாராயணர்களின் பிரிவற்ற கோல விலிங்கமாகிய ஹரிஹரேச்சுரரைத் தரிசித்து, அவ்விரு மூர்த்திகளுக்குஞ் சிலேடையாகத் துதிசெய்து, அருள் பெற்று, அப்பால் மூகாம்பிகை க்ஷேத்திர மடைந்தனர்.

சங்கரர், இறந்த அந்தணமகனை யெழுப்பியது

கோல்லூர் என்று வழங்கும் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் தெருவே இவர்கள் வருகையில் பெரியரு முதியருமாகிய வேதிய ரொருவர் மனைவியோடு தங்குலம் விளக்குமொரே பேறாகிய மகன் ஒருவன் இறந்தானாக, அப் பிணத்தைக் கிடத்தி யழுதுகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் துன்பநோக்கிச் சங்கரர்க்குத் தயவுண்டாயிற்று. "அங்குக் காக்கும் வல்லமை யில்லாதவன் தயை வீண்" என்று அசரீரி மொழி உண்டாக, அதுகேட்டு, "மூவுலகுங் காக்கவல்ல நின்

ஞெருவனுக்கு மாத்திரமே அது தக்கது'' என்று சங்கர முனிவர் கூற, அங்கு இறந்து கிடந்தமகன் உறங்கி விழித்தாற்போலப் பிழைத்தெழுந்தனன். யாவரும் அதுகண்டு களிப்பும் வியப்பு மடைந்தனர்.

சங்கரர் அத்தாமலகரைச் சந்தித்தல்

அதன்பிறகு சங்கரர் ஓர் இனிய சோலையில் வீற்றிருக்கும் சகல மந்திரவடிவராகிய ஸ்ரீ மூகாம்பியாரைத் தரிசித்துக், "கலாரோகணம்'' என்ற துதிசெய்து அவர் அருள்பெற்று, அருகுள்ள * ஸ்ரீ வல்லிபுரம் என்னும் அகரத்தில் பிக்ஷைசெய்து சிலமாத மங்கிருந்தார். அந்த அகரத்துள் கருமகாண்ட நிட்டர்களாகிய ஈராயிரம் வேதியரும், அவர் தலைவரான பிரபாகரபட்டரும் சாத்திரவல்லவராக விருந்தனர். அந்த அக்கிரார முற்றும் வேதமுதலிய கலை தருமவொழுக்க நிரப்பியிருந்தன. தென்னாட்டுள்ள அந்தணரனைவரும் அவர் போதனைப்படி ஜைமினிமதத்தினையே அனுஷ்டித்து வந்தனர். அவர் பூருவ மீமாம்ஸத்தில் ஓர் ஆசிரியராகவு மிருந்தனர். அவர்க்கு § ஓர புதல்வ னுள்ளனன். அச் சிறுவன், அழகினால் மன்மதனையும், ஒளியாற் கதிரையும் ஒத்துச், சந்திரன்போன்ற

---

* ஸ்ரீ பலிபுரம் என்பது ஸம்ஸ்கிருத பெயர்.

§ பிரபாகரபட்டருக்கு அநேகம் குமாரர்க ளிருந்ததாகவும் மற்றொருவித கதையுண்டு. "இப் புதல்வன் சங்காரிடம் பதின் மூன்று வயதுள்ளவனாகக் கொண்டுவரப்பட்டான்''என்றும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

மூகத்தனு யிருந்தான். ஆனால், முதிர்ந்தவனைப்போல உலக விடயங்களில் சேட்டையற்றுத் தியானித் திருப் பவனைப்போல வாய் பேசாதும், ஒன்றனையுங் கேளாது மிருந்தான். அதுகண்டு "அவன் பேய்க்கோட் பட்டானோ? அல்ல தியற்கைதானோ? முன்வினைத் திட்பமோ? நோய் தானோ?" என ஐயமுற்றுச் "சிறந்த பெரியோர் யாரேனும் வரின், அவரைத் தரிசிப்பித்துத் திருத்துவோம்" என்று பிரபாகரர் சிந்தித்திருக்கையில் "அனேக மாணுக்கரோடு பேரறிவாளராகிய சித்த சந்நியாசி யொருவர் வந்தனர்" என்று கேள்விப்பட்டு, அவர் தரிசனைக்குத் தமது மைந்த னோடு பழவகைகளைக் கையடையாகக் கொண்டுசென்று சங் கரரை வணங்கி, நீறுபூத்த நெருப்பைப்போன்ற அந்தச் சிறுவனையும் வணங்கச் செய்வித்தனர். அப்போது சங்கரர், கருணையோடும் அம் மகவை யெடுத்து விட்டனர். "இச் சிறுவன் ஐந்தாண்டுவரையில் உணர்ச்சியின்றி யிருந்ததால் இப்போது எட்டாண்டாயிற்று. மிக முயன்று உபநயனஞ் செய்வித்தேன். வேதசாஸ்திர மோது வித்தால் ஓதான். வெகுளுதலுஞ் செய்யான். உலகினுக்கு வேறாக விருக் கின்றான். இவன் மருளின் காரணந் தோன்றிற்றில்லை" என்று விண்ணப்பித்தார். அதுகேட்ட அச் சங்கரமுனிவர் அம் மைந்தனைத் தயவால் நோக்கி, "நீயார்? ஏன் இவ்வாறு சடன்போ லிருக்கின்றனை?" என்று வினவினர். அதற்கச் சிறுவன், "நான் சடனல்லன்; என் எதிரில் சடமும் நடை பெறுகின்றது" என்று தொடங்கித், தமது சச்சிதாநந்த சொரூப அத்துவித சித்தியைக் குறிக்கத்தக்க அனுபவத் தினை யிலக்கண வழுவறப் பன்னிரண்டு வடமொழிச்

செய்யுளைக் கூறினர். எழுத்தின் மணமே யறியப்பெருத சிறுவன் வாயில் அங்கைக்கனிபோலப் பிரம வுண்மையினை யுணர்த்துஞ் செய்யு ளுண்டானது யாவர்க்கும் பெரு வியப்புக் கிடமாயிற்று. அப்போது சங்கரமுனிவர், கருணை யோடு தமது வலக்கையை அம் மகவின் தலைமேற் சாத்தி, "ஹஸ்தாமலகர்" என்று பேரிட்டழைத்துப், பின்னர்க், "கண்டீரோ பிரபாகரபட்டரே! இச் சிறுவரோ மூடர். இவர் உமக்கு உதவமாட்டார். உம்மிடத்து இவர் ஒன் றினையும் விரும்பார். முற்பிறப்பிற் செய்த பழக்க வலி யால் இயற்கையாகவே பேரறி வுண்டாயிருக்கின்றது. இவர் தாமே முழுதுணர்ந்தவ ராயினர். இவர்க்கு உலகம் வேறென்னும் மயக்கம் ஒழிந்தது" என்று கூற, அச் சிறு வர் "ஆரியா! தேவரீர் அருள் என்னிடத் துண்டாவதும், திருவடி யென்சென்னி தீண்டப் பெறுவதுமாகிய விவற்றி னும் வேறு உபதேசமொழி வேண்டுமோ? உமது திருவடி மகிமை என்னை எனக்குணர்த்தியது" என்று மீட்டும் வணங்கினர். அப்போது சங்கரர், "பிரபாகரபட்டரே! இவர் உம் வயிற்றிற் பிறந்ததால் உம்முடன் உம் மரபினர் அனைவரும் நற்கதி பெற்றவராயினர்" என்று சொல்லி, அம் மைந்தனை யழைத்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டனர்.

சங்கரர் சிருங்ககிரி யடைதல்

பின்பு சிவரூபமாகிய சங்கரமுனிவர், விஷ்ணு பிரமர் முதலிய தேவர் கூறுகிய மாணுக்கரால் வணங்கப்பெற்றுத், தமது அவதார காரியத்தில் திருத்திபெற்றுச், சிருங்க

கிரிக்கு வந்தனர். கங்கை முதலிய யாறுகளினும் சிறந்த புனிதமுடைமையால் துங்கபத்திரை யென்னும் பெயருடைய யாற்றங்கரையில், "ருசிய சிருங்க மஹருஷி" என்னும் கலைக்கோட்டு முனிவர்* ஆச்சிரமத்திலிருக்கும் வேட்டல் முதலிய அறுதொழில் வல்லராகிய அந்தணப் பெரியார்க்குச் சூத்திரபாஷிய முதலிய நூல்களை ஓதுவித்துத், சிலகால மிருந்து, 'அப் புண்ணிய பூமி மிகச் சிறந்தது' என்றுணர்ந்து, அங்குப் பெரியதோர் கோயிலொன்று செய்து, கலைத்தெய்வமாகிய சரஸ்வதியைத் தாபித்து, என்றும் பூசை விழா நடக்கும்படி திட்டஞ்செய்து, அப்பால், ஓர் † மடமொன்று அமைத்துச், "சாரதாபீடம்" "வியாக்கியான சிங்காசனம்" "பாரதீசம்பிரதாயம்" இவைகளைத் தாபித்து, அங்குத் தமது தலைமாணுக்கராகிய சுரேஸ்வராசாரியர்க்கு இவ்வுலகத்துள் சிறந்த ஆசாரியாபிஷேகம் செய்தனர். பின்பு "உலகத்தில் ஞானத்தை வேண்டிய அத்துவித மதத்தருள் யார் இந்தப் பாரதீ பீடத்தினைப் பழித்தல் செய்வனோ அவன் ஒழியா நரகம் பெறுக! யார்

* இதற்கு விபாண்டக தபோவன மென்றும் பெயர். விபாண்டகர்-கலைக்கோட்டு முனிவர் தந்தை. இவ்விடத்துக், காசிபர், வசிட்டர், பாராசார் முதலிய விருடிக ளாச்சிரமங்க ளுண்டென்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. இவ்விடத்துப், பரமசிவம், மலஹானிகரர் (அழுக்கைப் போகச்செய்பவர்) என்ற திருநாமத்தோடு வசிக்கின்றனர். சாரதா தேவியை யிவ்விடமே தாபிக்கும்படியாக அசரீரியு முண்டாயிற்றும்.

† இவ்விடம் மடமொன் றேற்படுத்த அக்காலத் தவ்விடத்தரசு செய்திருந்த வீரசேனரென்னுமரசன் சங்கரப்பெருந்தகைக்குதவிபுரிந்ததாகச் சித்துவிலாச சுவாமி கூறியிருக்கின்றனர்.

பத்தியோடு வணங்குவனே அவனுக்கு ஞானசித்தி யுண்டாக!'' என்று நிக்கிரகம் அனுக்கிரக மிரண்டினையும் விதித்தனர். ''அந்தச் சுரேஸ்வரார் முதல் அப்பீடத்தில் இடைவிடாத பரம்பரையார் ஜகத்குருவாக விருக்க'' என்று ஆசிர்வதித்து வரங் கொடுத்தார். அது முதல் அச் சிருங்ககிரி வித்தியாபீடத்தில் ஸ்ரீ சாரதாம்பை வீற்றிருந்து அருச்சனை கொண்டு அவர்களுக்கு வரங்கொடுத்து வருகின்றனர்.

சங்கரர் ஆனந்தகிரியாருக்கு அருளல்

இப்பால், மெல்லுரையாளரும் சிறந்தவருமாயுள்ளவோர் மாணுக்கர் இச் சங்கரர் சந்நிதி யடைந்து, உடம்பை நிழல்பற்றிச் செல்வதுபோல ஒத்தபடி சுத்தம் பொறுமை அறிவு முதலியவற்றோடு குருபணி நன்றாகச் செய்திருந்தனர். அவர், மாணுக்கரனைவருள்ளும் சிறந்த அருளுக்குரியவராய், ஆசிரியன் கருத்தை யுணர்ந்து குறியாமலே தொண்டு செய்துவந்தார். அன்றி யேனையர்போல வோதினரு மல்லர். சிந்தித்தவரு மல்லர். என்றும் களிப்போடும் யார் எது கூறினும் மறுமொழி யின்றி மலைபோன்ற பெருமையோடு மிருந்தனர். அதனால் ஆசிரியர் அம் மாணுக்கருக்கு ''ஆநந்தகிரி'' என்று பேரிட்டழைத்தனர். ஒருநாள் மாணுக்க ரெல்லாரையும் வைத்துக்கொண்டு வேதாந்த சாந்திபாடஞ் செய்வித்திருக்கையில், ஆனந்தகிரியென்னு மாணுக்கர், ஆசிரியர் காஷாயவாடையைச் சுத்தஞ்செய்துவர யாற்றுக்குப் போயிருந்தார். மாணுக்கர் பாடத்தை

வேண்டிநிற்கையில் "அவர் வரட்டும்" என்று குரவன் கட்டளையாயிற்று. அப்போது பதுமபாத ரெழுந்து வணங்கி, ஐயா! அவர் செய்யுந் திருப்பணி செய்துகொண்டேயிருக்கின்றனர். அவர் வாராமை யெங்கள் பாடத்திற்குத் தடையோ?" என்று வினவினர். அப்போது அக் குரவன், பதுமபாதருக் குண்டாயிருக்கும் கல்விச் செருக்கினை யறிந்தும், தயவினால், அவருக்கு நோய் உண்டாகாது அச் செருக்கு ஒன்றே யழியும்படி, கல்வியின்றிப் பத்திமாத்திரையே செய்துகொண்டிருக்கும் ஆநந்தகிரிக்கு எல்லாக் கலைகளையும் தமது மனத்துட்டானே தானஞ் செய்துவிட்டார். உடனே அவர் வந்து, மாணாக்க ரனைவருள்ளுஞ் சிறப்பத் தமக்குண்டாகிய ஞானத்தை வெளிப்படுத்தும்படி "துரோடகம்" என்னும் விருத்தத்தால் குருதுதி செய்தனர். அதனால், குருபணிவிடையின் பெருமையை யறிந்து பதுமபாதர் முதலிய மாணாக்கர் அனைவரும் கல்விச்செருக்கினை முற்றும் ஒழித்தனர். குருபத்தியால் அவர் வாயினின்றும் முதலில் "துரோடகவிருத்தம்" வந்தமையால் அவர்க்குத் "துரோடகாசாரியர்" என்னும்மற்றோர் பெயராம். அதுமுதல் அவரும் ஓர் சிறந்த மாணாக்கராயினர். அச் சங்கரமுனிவரின் மாணாக்கர் பல்லாயிரவருள், சுரேஸ்வரர், பதுமபாதர், ஹஸ்தாமலகர், துரோடகர் என்ற இந் நால்வரும் நான்கு திசையினையும் வெல்லத்தக்க ஆற்றலுடையராய்ப், பிரமனது நான்குமுகம் போலவும், வேதம்போலவும், புருடார்த்தம் போலவும், சிறப்புற்றுக் குருபணி செய்திருந்தனர். குரவன் புகழென்னும் முழுமதிவிளக்கம்

ஞான வமுதக் கதிர்களோடு அஞ்ஞானவிருளை யொதுக்கி இன்பக் குளிர்ச்சியை விளைவித்திருந்தது.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

அதன்பின் னொருகாலத்துச், சுரேஸ்வராசாரியர் தனக்குத் தன்னைக்கொடுத்த குரவனை வணங்கிச், சிறந்து ஆழ்ந்த கருத்தினையுடைய 'சாரீரகபாஷ்யத்துக்குச் சுத்தமான வுரை யெழுதவேண்டும்' என்னுங் கருத்தால், "சுவாமீ! பத்தியுடைய மாணாக்கன் தான் பிழைத்திருக்கும் நாளிற் செய்யத்தக்க பணி யாது? அதனை யெனக்கு விதித்துத் திருத்த வேண்டும்" என்று வினவினர். அதற்கவ்வாரியன் களிப்புற்று, நான் செய்த * பாஷியத்திற்கு நீர் வார்த்தி

* சாரீரக சூத்திரமென்பது பிரம்ம சூத்திரமாம். இது ஸ்ரீ வியாசராற் செய்யப்பட்டது. 555 சூத்திரங்களுடையது. இதற்கு அடியிற் கண்டபடி வியாக்கியானங்களுள.

1. ஸ்ரீ சங்கரர், பிரம்மசூத்திரம், சாரீகபாஷியம், 10,000.
2. பதுமபாதர், சாரீரகபாஷியம், விஜயாபிதண்டிகீ, அக்கினியி லிறந்தது.
3. ஸ்ரீ சங்கரர், சாரீரகபாஷியம், பஞ்சபாதிகா, 5500.
4. ஸ்ரீ பிரகாசாத்மசாணர், பஞ்சபாதிகா, விவரணம், 14,000.
5. சங்கியாவி, விவரணம், சந்தீபனம், 25,000.
6. வாஜஸ்பதிமிசிரர், சாரீரகபாஷியம், பாமதீநிபந்தம், 12,000.
7. கங்காதாசுவாமி, பாமதீநிபந்தம், கல்பதரு, 14,000.

கப்—விருத்திசெய்யும்'' என்று கட்டளையிட்டனர். ''ஐய! தருக்க வியாகரணமுதலிய நூல்களால் யாப்புற்று ஆழ்ந்த கருத்தினையுடைய வுமது சித்தாந்தத்தினைப் பார்த்து நன்குணரும் தரம் எனக்கில்லாவிடினும், செய்யக் கட்டளையானது. அவ்வருள் வலியால் நானும் செய்யவல்லேன

8. நாகநாசாஸ்திரீ, கல்பதரு, பரிமளம், 9,000.
9. சந்நியாவஸி, சாரீரகபாஷியம். பிரம்மவித்தியாபரணம், 26,000.
10. ஆனந்தகிரி, சாரீரகபாஷியம், ஆனந்தகிரீயம், 1,800.
11. ராமாசிரமர், சாரீரகபாஷியம், ரத்னப்பிரபா, 11,000.
12. சர்வஞ்ஞாத்மர், சாரீரகபாஷியம், சம்க்ஷேபசாரீரகம், 2,500.
13. மதுசூதனஸ்வாமி, சம்க்ஷேபசாரீரகம், சம்-சாரீரகம், 15,000.
14. ராமாசிரமர் சம்க்ஷேபசாரீரகம், சம்க்ஷேபசாரீரகம், 12,000.
15. மதுசூதனஸ்வாமி, சூத்திரபாஷியம், கல்பலதா, 4,500.
16. ராமாசிரமர், பிரம்மசூத்திரம், ராமாசிரமீ, 6,000
17. நாராயணபட்டர், பிரம்மசூத்திரம், சூத்திரவிர்த்தி, 4,000.
18. அப்பையதீக்ஷிதர், பிரம்மசூத்திரம் சூத்திரவிர்த்தி, 2,000.
19. சங்கரானந்தர், பிரம்மசூத்திரம், சூத்திரவிர்த்தி, 1,500; 192 அதிகரண சூத்திரம்.
20. வித்தியாரண்ணியர், அதிகரணசூத்திரம் அதிகரண ரத்னமாலா, 400. ஷை டீகை 4,000.
21. ரகுநாதசாஸ்திரி, பிரம்மசூத்திரம், சங்கரபாத பூஷணம் 7,000.

ஆ வியாக்கியானங்களின் மொத்தம் 203400.

சங்கரருடைய பாஷியமன்றி ராமாநுஜ பாஷியம், மத்துவ பாஷியம், பாஸ்கராசாரிய பாஷியம், விஷ்ணு ஸ்வாமி பாஷ்யம் விஞ்ஞானேந்திரபிக்ஷு பாஷியம், நீலகண்ட பாஷியம் முதலியவைகளுமுண்டு.

னென்னும் ஊக்கமுடைய னுயினேன்" என்று ஆசீர் வாதத்தினையும் ஆணையையும் பெற்றுக்கொண்டு போயினர்.

அதன்மேற் பதுமபாதாசாரியர்க்கு நண்பரும் ஒரு சாலை மாணுக்கருமாயுள்ள சிற்சுகாசாரியர் முதலியோர், ஆசிரியர் தனித் திருக்கையில் ஒவ்வொருவராக வந்து, மெல்ல மெல்ல "சுவாமி! சுரேஸ்வராசாரியர் துச் சந்நியாசத்தினும் தொழிலறுதியினும் உள்ளத்திற் கருத்தில்லை. அன்றியும், சந்நியாசம் வேதவுடன்பாடன்று' என்று தன் மனைக்கட் பிச்சைக்கு வரும் சந்நியாசிகளை உள்ளே விட வொட்டாது பரிசனரை வைத்து தடுத்தவர். அவர்க்கு முன் தாமனுட்டிட்டிருந்த ஜைமினி மதமான பூருவ மீமாம்ஸத்திற் சிறந்த கருத்தினை யுடையவர். ஆதலினன் ரோ? 'சந்நியாசத்தினைக் கூறும் சுருதி மிருதிகளுக்குக் கருமஞ் செய்யுந் திறமில்லாத அலி, குருடு, செவிடு, ஊமை, பங்கு முதலிய குறையுறுப் பினர்பாலது' என்று அந்த மீமாம்ஸ உரையிலெழுதினர். ஆகலால், அவர் தேவரீர் பாஷியத்திற்கு விருத்தி யெழுதினுல் அது மாறு படுமாகவே யார்க்குமுடன்பா டாகமாட்டாது. அன்றியும், கண்கண்ட மகிமையோடு கூடிய ஞானதிகாரரான தமது முதல் மாணுக்கர் பதுமபாதர் செய்தால் அது யாவர்க்கு முடன் பாடாம்" என்று ஒரேகருத்தாகப் பலருங் கூறினர்.

அப்புறம், அப் பதுமபாதாசாரியரே குரவன் பக்கல் வந்து, அத் தாமலகாசாரியரைப் புகழ்ந்து, "அவர் தமது பாஷியத்திற்கு வார்த்திக மெழுதினுல் அழகாகவிருக்கும்"

என்று கூறினர். அதுகேட்டுச், சங்கரர், "ஆம் தக்கவாறே ஆனால், எப்பொழுதும் அவர் உண்முக நோக்க முடையவர்; புறநோக்க மில்லாதவர் ஆதலின் வாது நூலுக்கு உதவார்" எனவே, பதுமபாதர், "ஆபின் அவர்க்கு அந்தத் தாமுள்ளதென்று எங்ஙனம் உடன்படலாம்?" என்றார். அப்போது சங்கரர், "கேளும் பதுமபாதரே! முன் யமுனைக் கரையில் சித்தபுருடனை வோர்விரத்தன் தவநிட்டை யுடையவனாய் என்றும் உண்ணோக்க முடையவனாகவே யிருந்தான். அவ்வாறிருக்க, நீராட அந்த யாற்றின் துறைக்கு வந்தவோர் அந்தணமாது இந்த அத்தாமலகராகிய இரண்டு வருடத்திய மகவை அந்த யோகிபக்கவிருக்க வைத்து, "ஐய! சிறிதுபோது பார்த்திருந்தால் நான் நீராடி வருவேன்" என்ன விடுத்துப் போயினள். பின் அக் குழந்தை விளையாடிக்கொண்டே சென்று அந்த யாற்றில் விழுந்து இறந்தது. அப்போது அந்த மாதும் அவள் சுற்றத்தாரும் இறந்த குழந்தையை அந்த யோகிபாலிட்டு அழுதிருந்தார்கள். அந்தக் கூக்குரலால் அவர் சமாதி கலைந்து வெளிமுகமாய்த் திரும்பி, அவ்வனர்த்தத்தினைப் பார்த்துக், கருணையுண்டாகித் தமது கிழயாக்கையை விட்டுப் பரகாயப் பிரவேசவகையால் பிரவேசித்தனர். அவரே இவர். ஆதலால், எவ்வளவு அறிவின் முயற்சிக்குந் தக்கவரேயாம். ஆயினும், புறநோக்க மில்லாமையால் வார்த்திகவுரை செய்யலாற்றார். என்னோடு நெடுங்காலம் வாது செய்தவராதலின் சுரேஸ்வராசாது தாம் நன்றாகவறிவேன். அவர் பிரம தேவனேயாமன்றிச் சாதா

ரண ரல்லர். அவரை யொழிய என் பாஷியத்திற்குத் தக்க வார்த்திக வுரைகாரன் தோற்றப்படவில்லை. ஆனல், ஒருவிடயத்தில் பல விரோதிகள் ஏற்படும் பக்ஷத்தில், யார்க்கும் விரோதமான செய்கையை யான் செய்ய மாட்டேன்'' என்று கூறினர். அதுகேட்ட மாணக்கரனைவரும் ஒருமுகமாக ''இச் சநந்தனசாரியர்க்குக் கட்டளையாகலாமே'' என்று சொன்னர்கள். அதற்கு அவர், ''அவ்வாறே அவர் வேருரு வுரை செய்து கொள்ளலாமன்றி எமது கருத்துப்போன்ற வார்த்திகவுரை செய்யலாகாது'' என்று கூறிச், சுரேசுரரை யழைத்து, உமது புகழைப்பற்றிப் பலபேர் பொருமைப் படுகின்றனராதலின் இனி நீர் அவ் வார்த்திகவுரை செய்யவேண்டாம். ஆனல், என் பாஷ்யத்திற்குத் தக்க விருத்தியுரை யில்லையே யென்னுங் கருத்து என்னை வாதியாது, நீர் வேறு நூல் செய்யும்'' என்று ஆணையிட்டனர். புகழ் முதலிய பயனென்றினையும் கருதாது, சுரேச்சுவரர் குரவனுணையைத் தலைமேற்கொண்டு ''நைஷ்கர்மியசித்தி, சம்க்ஷேபசாரீரகம்'' முதலிய நூல்களைச்செய்து குரவன் சமுகத்திட்டனர். அதனல், ஞானநூல்விளக்கந் தெளிவுற்றுச் சீடர்களுக்கு ஐயமொழிந்து பெரிய வுலகோபகாரமாயிற்று. குரவரும் களிப்புற்றனர். பின்பு சுரேச்சுரருக்கு வெகுளியுண்டாய்க், கமண்டல நீரைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, ''குரவனுணைப்படி நான் செய்துவந்த பணிவிடைக்கு விரோதஞ் செய்தவர்கள், என்னைப்போற் செய்யு நூல்களெல்லாம் அவர்கள் கருதியபடி நிறைவேருமற் போகக்கடவது'' என்று சபித்தனர்.

அதுவரையில் பதுமபாதர், பிரமசூத்திர பாஷியத்திற்குத் தாம் எழுதிவைத்திருக்கும் ஐந்துபாதத்தின் உரையையும், குரு சந்நிதியில் வாசித்துக் கேட்பித்தனர். பின்பு சாபம் பிறந்ததனால் குரவன் கட்டளை பெற்றுத் தன் மாணுக்கரோடு புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களோறுஞ் சென்று, பரமேச்சுரனைப் பூசித்து, இராமலிங்க தரிசனமும் சேது ஸ்நானமுஞ்செய்து, 'அந்த நூலை நிறைவேற்றி வரவேண்டும்' என்று நிச்சயித்துக்கொண்டார்.

சங்கரர், சுரோச்சுரர் முதலியோர்க் கருளல்

அவ்வளவாயினும், 'குரவனுணைக்கும் தடை நேரிட்டதே' என்னும் கலக்கம் சுரேச்சுரர் உள்ளத்தினை விட்டொழிந்ததில்லை. அக் கவலையை யுணர்ந்த ஆசிரியனுர், சுரேச்சுவரரை யழைத்து, "அந்நியசாகை மாணுக்கர் தடையறும்படி, நான் கிருஷ்ணயஜுஸின் சாகையன், நீர் சுக்கில யஜுஸின் சாகையர்; இவ்விரண்டு சாகையினுக்கும் நான் செய்திருக்கும் பாஷியங்களுக்கு இரண்டு வார்த்திகவுரையும் எழுதும்" என்று விதித்தனர். அவ்வாறே யவரும் அவ்விரண்டு நூலினையும் முடித்துக் குருதக்ஷிணையாக வொப்புவித்தார். அவை யுலகிற் சிறந்து விளங்குகின்றன.

பதுமபாதர், தாமும் குருதக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தோடு பிரமசூத்திரத்தினுரைக்கே ஆராய்ச்சி செய்து மிகுந்த யுத்திகளோடு "விஜயடிண்டிமம்" என்னும் பெரிய நூலொன்று செய்து குருகாணிக்கை வைத்தார். சங்கரமுனிவர் அதனை நோக்கி,

“இது வாதுக்குரியயுத்தி விசேடமாக விருப்பதேயன்றி யுணர்ச்சி யனுபவத்திற்குப் போதாது என்று விட்டு நீர் செய்திருக்கும் “பஞ்சபாதிகையே” போதும்; அதனுள்ளும் முதற்கணுள்ள ஐந்துசூத்திரத்தின் பாஷியத்திற்கு நீர் செய்திருக்கும் உரை தக்கது; அவற்றுள்ளும் முதலிரண்டு சூத்திரபாஷிய வியாக்கியானமே எமக்குக் குரு தக்ஷிணையாம். உமது கல்வி பயன்படும்” என்று கட்டளையிட்டனர். அப்போது, பதுமபாதர் மிகவும் குருதுதி செய்து, “இன்னு முறை செய்திருக்கும் பதினொரு பாகங்களுக்கும் உமது பாஷியத்திற்கு என் வியாக்கியானம் உண்டாயிருக்கும்படி அருள்வேண்டும்” என மிகவும் வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போது, ‘சிவ கிருபையால் வேறுவிதமாக முடிவையடையும்’ என்று குரவன் கட்டளையாயிற்று. அதனாலே இப்போது பாஷியத்துக்குப் பதும பாதர் செய்த வுரையில் முன் பாகத்திற்குப் “பஞ்சபாதிகை” எனவும், பின்பாகத்திற்கு “விவரணம்” எனவும் பெயருண்டாய் வழங்கிவருகின்றது. உடனே சுரேச்சுரர் தமக்குமாத்திரம் சூத்திர பாஷியத்திற்கு வியாக்கியானஞ் செய்யத்தக்க புண்ணிய மில்லாமற் போயிற்றே யென்று வருந்துகையில், அக் குரவன் தயவோடு, “நீர் இன்னும் எண்ணூறுவருடம் இந்த வுடம்போடு தவஞ் செய்திருந்து, பின்பு மறுபிறப்பு எடுத்து அப் பிறப்பின் நாளெல்லாம் உரையெழுதுவதிலே செலுத்தி, வாஜஸ்பதி யென்னும் பெயரோடு, ஆறு ஆஸ்திக பாடியங்களுக்கும் ஆறு நாஸ்திக பாடியங்களுக்கும் நீரே உரையாசிரியராய்ப்,

பின்பு எல்லாவற்றின்மீதுஞ் சித்தாந்தமாக என் பாடியத் திற்குப் பெரிய வுரையெழுதி அழிவற்ற புண்ணியச் சீர்த் தியை அடைவீராக! உம்மிடத்திலுள்ள பிரகற்பதி கூறு, வாஜஸ்பதி பிறப்பில் செய்யத்தக்க காரியங்களைச் செய்து முடிப்பதனால் புனிதமாகின்றது. அப்படிப்பட்ட "வாஜஸ் பத்தியம்" என்ற நூலுக்கு உரைகளும், அவற்றினுரை களுமாக வுண்டாயவை மிக விருத்தியாய் நெடுங்காலஞ் சிறந்திருக்கு மாதலால் நீர் வருந்தவேண்டா" என்று வரங்கொடுக்கக் குருவருள் பெற்றுச் சுரேச்சுரர் திருத்தி யடைந்தனர்.

பின்னர், ஆநந்தகிரி முதலிய மாணுக்கரை யழைத்து, "நீவிரனைவரும் அத்துவித சித்தாந்தத்தினைப்பற்றித் தக்க படி நூல்கள் செய்வீர்களாக!" என்று விதித்தனர். அவர் களு மவ்வாறே தத்தமக்குள்ள ஆற்றலளவின்படி தன்னறி வென்னுந் தாமரைக்குச் சூரியனைபோலும் நூல்கள் பல பல செய்து பத்தியால் குருதக்ஷிணை கொடுத்தனர். அப் பால் சங்கரர் அவைகளையெல்லாம் தயவோடு பெற்றுக் கொண்டு மாணுக்கர் கல்வி பயன்படும்படி வாழ்த்தினர்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

பதுமபாதர் யாத்திரை

அப்பால், பதுமபாதாசாரியர் தீர்த்த யாத்திரையின் பொருட்டு ஆரியன் சமுகத்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்த

யாத்திரையின் விதி, அதற்குரிய அதிகாரி, சந்நியாசிகளின் பிரிவு, ஞானிகளின் தீர்த்த யாத்திரையின் இரகசியம், தேயந்திரிவதன் குணதோஷங்கள், அவ்விடயத்திலிருவகைச் சந்நியாசிகளின் ஒழுக்கம் இவற்றைத் தெரிவித்து, அவ்வாரியன் சிருங்ககிரியினின்றும் யாத்திரைக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினர்.

சங்கரர் தாய்க்கருமம் புரிதல்

அதன்மேல் சங்கரர் யோகநோக்கினால் தமது தாயின் முடிவுநாளுணர்ந்து, வான் வழிக்கொண்டு மலைநாடு சேர்ந்து, தாயெதிரில் நின்றார். அங்குத் தன் முடிவு நாளுக்கு வந்துதவிய மகனைப் பார்த்து, "மைந்த! வந்தனையோ? யான் நெடுங்காலமாக விழைவுற்றிருந்த பயன் இப்பொழுது பெறலாயிற்று. உன்னைப் பார்ப்பதினும் மேற்பட்டதில்லை. நீயே என் கருமத்தை முடித்து * நற்கதியடைவிக்கவேண்டும்" என்று தெரிவித்தார்.

சங்கரர், அவ்வம்மையார்க்கு அத்துவித வுண்மையாகிய நிர்க்குண தத்துவ உபாசனை மார்க்கம் ‡ கூறிய

---

* ஸம்ந்யஸ்தா விஶேஷேண விதிவத் வந்த்யா ஹி ஸர்வஶ:|
ஸர்வ வந்த்யேந யதிநா ப்ரஸூர் வந்த்யா ப்ரயத்நத: ||

"ஸந்யாஸிகள் கர்மம் செய்யலாமோ?" எனின், ஸ்காந்த புராணம், "எல்லாராலும் வந்தனம் செய்யத்தகுந்த ஸந்யாஸியால் தாய் எவ்விதத்திலும் வணங்குதற்கு உரியள்," என்று விதந்திருக்கிறது.

‡ இதற்கு "உபதேச ஸஹஸ்ரி" என்று பெயர்.

அளவில், அவர், "மகனே! என்னறிவு நிர்க்குணதத்துவவுபாசனைக்குத் தக்கதன்று. அவ்வளவு பழக்க முயற்சியும் எனக்கில்லை. ஆனால், சகுணோபாசனையினுள்ளே சிறந்த தொன்று வேண்டுமென்னுங் கருத்துண்டு. அவ்வளவு பெரும்பயன் வருந்தி முயலாது இப்பொழுதே பெறச் செய்யவல்லையோ?" என்று வினவ, சங்கரர், எட்டுப் "புஜங்கப்பிரயாத விருத்தத்தினால்" சிவதுதி செய்தார். உடனே சிவாக்கினையால் அவ்வம்மையார் விழிக்குச் சூலபாணிகளாகிய சிவ கணங்கள் தோன்றினர். அவர் கண்களை இறுகமூடி, "மகனே! மகனே! நான் இவர்களோடு செல்லமாட்டேன்" என்றார். "உமக்கு இந்தப் பெரும் பயனும் கிடையாது ஒழிந்ததோ?" என்று சிந்தித்து, 'அவர்க்குத் தக்க கதியிது' எனத் தமது ஞானநோக்கத்தாலுணர்ந்து, நான்குதோள் சங்கு சக்கிரம் ஸ்ரீவற்சம் துளவ முதலிய விளங்கத் தாமரைக்கண்ணும் அபயவரதகரமும் பொன்னாடையுமுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியின் தியானத்தை ஞாபகப் படுத்தினர். அவ்வம்மை, "நாராயண, கிருஷ்ண, வாசுதேவ, முகுந்த, சரணாகதரக்ஷக சரணம்பவ" என்று அக் கடவுள் தெய்வநாமங்களைத் துதித்து, அந் நெடுமால் திருவடிகளில் நெஞ்சையிருத்தித் தேகத்தை விடுத்தார். அப்போது, சங்கரர் "விஷ்ணுபுஜங்க" தோத்திரஞ் செய்ய, வைஷ்ணவ தூதர்கள் அவ்வம்மையாரைத் தெய்வ விமான மீதிருத்தி முறையான முத்திவகையே விஷ்ணுவுலகத்தினை அடைவித்தனர்.

அப்போது, சங்கரமுனிவர் தமது முன்னாச்சிரமத்தின் தாய் உடம்பினைச் சமஸ்காரம் செய்யும்பொருட்டு அவர் சுற்றத்தினரைத் தருவித்து, "வேதமுணர்ந்த வேள்வித்தீயாளர் மனையிலிருந்து சுத்தமான தீயைக் கொடுக்க" என்று யாசித்தார். அதற்கவ ரனைவரும் ஒன்றாகி, "இவர் சந்நியாசியின் தருமத்திற்கு விரோதமாக நடக்கின்றார்" எனச் சிலரும், "சந்நியாசி யென்றால் சாதாரணியுமல்லர்; யோகசித்தர்களின் சரிதை யிதுவென்று குறிக்கலாகாது. நம்போன்ற அவர்க்கு விதி நிடேத பந்தமில்லை; அவர்க்கு முரணாக நாம் நடந்தால் குற்றமேயாம்" என்று சிலரும், "தக்கவரென்பது நூன்முறை தவறாது நடப்பவர்களன்றோ?" என்று சிலரும், "சந்நியாசியானாற்றானென்னை? தாய்க்குக் கருமஞ் செய்வதாற் குற்றமில்லை. பரசிராமன் தாயையும் தமையனையும் கொன்றாலும் பாவத்தையடைந்த தில்லை யல்லவா?" என்று சிலருமாகத் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறே வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு கடைமுறை நெருப்புதவாமலே போய்விட்டார்கள். அப்போது சங்கரர் அவர்களைப் பார்த்து, "உங்களுக்குச் சந்நியாசி பிச்சை தரும் தகுதி யில்லாமற் போகுக! * நீவிர் வேதத்

* சங்கரர் தமது தாயிறந்ததற்கு அவ்வூரார் உதவி செய்யாமை பற்றிச் சபித்துத் தாயை வாழைப்பட்டை யடுக்கித் தமது கமண்டல நீரிறைத்து, தாயின் தேகத்தைத் துண்டுகளாகச் சிதைத்துத் தீமூட்டி எரித்தாரென்றும், அதைப்பற்றியே இக்காலத்தும் அக்காலடி கிராமத்தி லுள்ளவர்கள் தத்தம் புறக்கடையையே ஈமக்காடாகவும், துண்டு துண்டாகச் சிதைப்பதற்குப் பதில் ஓர் வெட்டுக்காயம் செய்தே பிணத்தைத் தீமூட்டும் வழக்கம் வைத்திருப்பதாகவும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. அக் கிராமத்தில் எவரும் பிச்சைகொள்வ தில்லையாம்.

திற்குப் புறம்பானவராகுக! உங்கள் மனைக்கட்டானே மயானம் உண்டாகுக!'' என்று கூறித், தாயைச் சுமந்து செல்லுமவர்கள் கிடையாமையால் இரண்டு கைகளையும் தேய்த்து வலக்கரத்திற் றீயை உண்டுபண்ணி, மந்திர விதிப்படி அந்த மனையையே விறகாக்கி, அந் நிலத்தினை மயானஞ் செய்து, தகன கருமத்தை முடித்துக், கமண்டல சலத்தை மந்திரித் திறைத்துக் கங்கையைப் பிரார்த்தித்து, ''அஸ்திஹாரணி'' என்னுந் தீர்த்தத்தினைப் படைத்து, வேதிய ரில்லாமையால் பறவைகளையே வேதியராக வைத்துக்கொண்டு, தாய்க் கடனை முடித்துவிட்டு, ''இத் தேயம் சந்நியாசிகள் வருதற்குத் தகுதியற்றதாகுக'' என்று, வான்வழிக்கொண்டே புறப்பட்டனர்.

பதுமபாதர் பாஷ்யவுரை யிழந்துபோனது

பதுமபாதர், வடநாடு முற்றும் முதலிற்றானே திரிந்து வந் திருந்தமையால் தென்னாடு நோக்கிப் புறப்பட்டுத், திருக்காளத்தி, திருக்காஞ்சி, சிதம்பரம் * முதலிய திருப்பதிகளை யடைந்து புண்ணிய நீராடி, அங்குள்ள மூர்த்திகளையும் தரிசித்துச், சீரங்கமடைந்து, தமது முன்னாச்சிரமத்தின் அம்மான் மனைக்குப் பிச்சைப்பொருட்டுச் சென்றார். அங்கு மீமாம்ஸர்களையும் வைணவர்களையும் வாதத்திற் றோல்விகண்டு, பிரபாகரர் மாணாக்கனும், பல்லாயிர மாணாக்கர்க்கு ஆசிரியனும், பூர்வ மீமாம்ஸநூலின் அபி

* ஸ்ரீ சிதம்பரம் என்னும் தலம் பதுமபாதரவதரித்த இடமென்பர் ''சித்துவிலாச'' சுவாமிகள்.

மானியாயும், சகல நூலினும் சிறந்த பண்டிதனுயுமுள்ள தம் அம்மானுக்குத் தாம் செய்த பாஷிய வியாக்கியானத்தைக் காட்ட, அவர், நூலினை நோக்கிக் களிப்புற்றூனும் தமது மதக்கொள்கைக்கு மறுப்புண்டாயிற்றே யென்னும் துக்கத்தை வெளிக்காட்டாமல் நூலினைப் புகழ்ந்தார். பின்பு, பதுமபாதர், தமது நூல்களையெல்லாம் பழுதுபடாமல் வைத்திருக்கவென்று கூறி இராமேச்சுர யாத்திரைக்குச் சென்றூர்.

அப்போது, அந்த அம்மான் மதவிரோதத்தினுல் கெடுதியை யெண்ணி, ஊர்ப்பழிப்புக்குத் தான் அகப்படாமையின் பொருட்டுத் தன் மனைக்குத் தானே தீயிட்டு, அதனுள்ளிருந்தவர்களையும் வேண்டும் பொருள்களையும் வெளிப்படுத்திக் கொளுத்திவிட்டுத், தன் பொருள் போனூலும் போக, அந்தோ! சந்நியாசியின் பொருள் போயிற்றே யென்ற வருத்தங் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

பின்னர்ப் பதுமபாதர், மாயூரம், மத்தியார்ச்சுனம், கும்பகோணம், மதுரை முதலிய ஸ்தலங்களின் யாத்திரையும், காவேரி, தாமிரபருணி முதலிய தீர்த்தஸ்நானமும் செய்துகொண்டு, தென்னுடு முழுவதும் வாதிகளை வென்று, சக்கிராங்க வைணவத்தினை மறுத்துச் சுத்த வைஷ்ணவாத்துவிதத்தினை நிலைநாட்டித், தருப்பசயன மடைந்து அகஸ்தியரை நோக்கி மூன்றுநாள் தவஞ்செய்து அவரைத் தரிசித்து, அவரருளால் பல ரகசியங்களையு முணர்ந்து, முன் ஸ்ரீராமன் இராவணனை வெல்லும் உபாயங் கேட்டவழி

அகத்தியர் கூறிய உபதேச கதைகளையும் இராமலிங்கத்தின் மான்மியங்களையும் அவரா லுணர்ந்து, ஆசீர்வாதம் பெற்று, இராமேச்சுரம் சென்று, அங்குவந்த வாதிகளோடு வாதித்து இராமேச்சுர மென்னும் சொற்பொருளைச் சித்தாந்தஞ் செய்து, இருவகைப்பட்ட சேதுஸ்நாநத்தையும் விளக்கி, இராமலிங்கத்தைத் தரிசித்து, மறுபடியும் சீரங்கத்திற்கு வந்து, புத்தகங்களெல்லாம் தீப்பட்டெரிந்துபோன செய்தி கேள்விப்பட்டு வருத்தமுற்றுத், தைரியத்தோடு மீட்டும் உரையெழுதத் தொடங்கினர். அப்போது 'அவர் கல்வி யறிவு வல்லமையை அழிக்கவேண்டும்' என்று எண்ணி அவர் அம்மான் செய்த மருந்தீட்டினால் அறிவு மயங்கி நூல் செய்வதற்கு நுண்ணறிவு இல்லாமலே மிகுந்த வருத்தத்தினால் சிறிது சிறிது எழுதிக்கொண்டு, சையகிரிப் பக்கலிலிருந்த சங்கராசாரியர் சந்நிதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பதுமபாதர் துன்பொழிந்தது

பின்பு பதுமபாதர்க்குக் குரு தரிசனத்தால் அறிவின் மயக்கக் குற்ற மொழிந்தது. நூல் செய்யு மாற்றன் மாத்திரம் அமைந்ததில்லை. அதனைக் குறித்தும், தமது நூல் சுட்டொழிந்த காரணம் பற்றியும் ஆசிரியரை வினவ, அவர், "சுரேச்சுரர் சாபத்தா லிவ்வா றுண்டாயிற்று" என்றும், "அம்மானே அதனைக் கொளுத்தி யெறிந்தனர்" என்றும், "மருந்தீட்டினால் அறிவு மயங்கிற்று" என்றும் கூறித், தாம் கேட்டிருந்த வளவில் "பஞ்சபாதிகை" என்னு நூலி

ளைத் தாமே கூறி எழுதுவித்துப், பாதோதகத்தால் பதும பாதர்க்கு அறிவை விளக்குவித்தமையால் அவர் இட்ட சித்தி பெற்றவராய்க் களித்திருந்தார். அச் செய்தி யுணர்ந்து, கவிசிரோமணியான கேரளதேயத்தரசன் இராஜ சேகரன் என்பவன் தன் "சரஸ்வதி பண்டாரம்" என்னும் புத்தகசாலை எரிந்துவிட்டமையால் அதில் அழிந்துபோன தன் கவித்துவ நூலைப்பற்றிக் கவலையுற்றுச் சங்கரமுனி வரை யடைந்து வணங்கி விண்ணப்பித்தான். அப்போது சங்கரர் அவனது நூல்களையெல்லாங் கூறிப் பல இரகசி யங்களையும் உபதேசித்தார். பின் அரசன் தனக்கென்ன கட்டளையென்று கேட்க, 'உன்னுட்டு வேதியர் வேதத்திற் குப் புறம்பானவர்களாய் மனையிற்றானே மயானஞ் செய்து கொண்டு சந்நியாசி பிக்ஷையில்லாம லிருக்கவேண்டும்" என்று கூறிவிட்டுச், சுரேச்சுரர், பதுமபாதர் முதலிய மாணக்கர்களோடு அங்கிருந்தும் புறப்பட்டார்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

சங்கரர் திக்கு விஜயத்திற்குச் செல்லல்

அப்பால், பதுமபாதர், அத்தாமலகர், சமித்பாணி, சித்துவிலாசர், விஞ்ஞானகந்தர், விஷ்ணுமுத்தர், சுத்த கீர்த்தி, பானு, மரீசி, கிருஷ்ணர், தரிசனபுத்தி, விரிஞ்சி பாதர், சுத்தாநந்தர், ஆநந்தகிரி முதலிய மாணக்கருடன்

சங்கரமுனிவர், சேனைகளோடு வில்லம்பேந்திச் சுதன்மராஜன் உடன்வரத் திக்குவிசயத்தின்பொருட்டு வெளிப்பட்டு, முதலில் திருவிடைமருதூர் வந்து, சிவதரிசனஞ் செய்து, அங்குச் சேர்ந்த சனங்களினுள்ளே 'சத்யமத்வைதம்'' என்று சொல்லிய மகாலிங்கேசுர வாக்கியத்தால் யாவர்க்கும் நம்பிக்கை வருவித்து, அந் நாட்டவர் யாரையும் ஐம்பெரும் வேள்வி, ஐங்கடவுளருச்சனை, அத்துவித ஆன்மானுசந்தான முடையவர்களாக்கிப், பல சமயவாதிகளாகியும் வேதப்பொருளில் ஐயமுற்று வாதிப்பவராயுமுள்ளவரெல்லாம் வந்தபோது,

சங்கரர் பிரசங்கம்

"இலிங்கந் தரித்தலாகிய வீரசைவ விரத மொன்றொழிய சைவத்தை அனுட்டிக்கின்றோம். சக்கிராங்கமென்னும் வீரவைணவ தீக்ஷையொழிய விஷ்ணுபக்ஷம் எங்களுக்கு விரோதமானதன்று. சடைதரித்தல் எலும்பை யணிதல் முதலிய தோஷமொழியக் கபாலி மூர்த்தியைப் பூசிப்பது எமக்கு உடன்பாடே. மதுமாமிசங்களொழியச் சத்தியை யுபாசித்தல் எங்கள் மதமேயாம். இரதசந்தன மொழியச் சூரியனைப் பூசிப்பது எங்களுக்குத் தருமமே. எச்சிற்குற்ற மொழிய கணபதியைப் பூசிப்பது எமக்குச் சிறந்த கருமமே. சுருதி மிருதி பெரியாரொழுக்கங்களினால் விலக்கப்பட்டுள்ள கொடுமையுள்ள தாமதக் குற்றங்களை யொழித்துச், சாந்தமாகிய சத்துவ எண்ணத்தால் பூததயை, சத்தியம், சுத்தம், பொறி புலனடக்கல், குரு தெய்வபத்தி முதலிய நற்குணங்களை யடைந்து, வேத

மாகிய தாயின் கருத்தினை யுணர்ந்து, சிரத்தை, பத்தி,
தியானம், ஞானம், யோகங்களினால் சாதனமடைந்தவ
னைச், சிவவிஷ்ணுசத்தி வைரவசூரிய கணபதி ரூபமாயுல
கை யாள்பவனையும், எல்லாத் தெய்வமுந் தானையும், எல்
லா வுயிர்க்கும் அறிவாய் விளங்குபவனும், அளவற்ற நற்
குணக் கடலாகியும், எல்லாம் வல்லவனும், எல்லா
முணர்ந்தவனும், எங்கு நிறைந்தவனும், வேதமுடிவுரை
யா லுணரப்படுபவனும், தன்னிச்சை வடிவமான மாயா
சத்தியினிடத்தில் பலவுலகமென்னும் ஞானநாடகங்காட்ட
வல்ல ஒரே கடவுளுமாகிய பரசிவமொழிய வுண்மைப்
பொருள் வேறில்லை'' என்று, எல்லா வேதாந்த அளவை
யாலும் சித்தாந்தஞ் செய்து, சுருதி, உத்தி, அனுபவம்
என்னும் மூன்றினாலும் அப்படிப்பட்ட பரசிவானந்த பூர
ணானுபவத்திற்கு மித்தைவடிவாகிய பேதநோக்கம் தடை
யாதலின், தன்னிடத்தே ஆன்மலிங்கோபாசனை செய்து,
அதனிடத்துத் தனக்கு வேண்டிய தெய்வம் ஒன்றினைக்
குரு மொழிப்படி மந்திர யோக தியான வுபாசனை செய்து,
பூரணத்தன்மை பெறும்பொருட்டுச் சகுண வித்தையால்
அத்துவிதபாவனையை அனுசந்தானம் செய்து, கருமகாண்
டத்தினால் விரதம் யாகந் தவஞ்செய்து, தருமமூர்த்தியைப்
பூசித்துப், பாவத்தை யொழித்துப், புண்ணியவலியால்
ஆஸ்திகத் தன்மையையும் குருதெய்வ பத்தியையும் வலுப்
பண்ணிக்கொண்டு, யோகப்பயிற்சியால் சித்த சுத்தி
யடைந்து, வேதாந்தக்கேள்வி முதலியவற்றால் விவேக வை
ராகங்களை யடைந்து, சகுணோபாசனையால் கடவுளருளைப்

பெற்றுக் குருவருளால் நிர்க்குணோபாசனை பெற்றுச்சமாதி நிட்டனாய் ஆன்மானுபவ முண்டாய்ச், சீவன் முத்தனாய்ச் சுத்தாத்துவித சித்தியடைந்து, விதேக கைவல்லியம் என்னும் சிவாநந்த சின்மாத்திர மகுடமாதலே எங்கள் சித்தாந்தம்'' என்று சுருதி உத்தி அனுபவங் காட்டி, வாதிகளனைவரையும் உடன்படுத்தித் தமது மாணாக்கர்களாக்கினர்.

சங்கரர், திக்குவிஜயத்தின் பொருட்டுக் காமக்குரோதங்களைப்பற்றி வித்தை மதத்தால் வாதிகளை வென்றதில்லை. எல்லா வுயிர்களி னிடத்திலும் அபேதமான தயையோடு கூடிய சிவயோக சித்தியுடைய குருலீலை இவ்வாறு நடந்தது. முக்கியமாய்த் தெய்வபேதம், ஆன்மபேதம், தேகம், அதன் சம்பந்தமான விஷய சுகப்பிரபஞ்சமே சத்தியமென்று நம்புவது, தெய்வவுயர்ச்சி தாழ்ச்சி முதலியவற்றால் காமக்குரோத முதலிய தீக்குணங்களும், தாமதமும், கலகமும், கெட்ட அபிமானங்களும் உண்டாவதன்றிச் சித்த சுத்தி யுண்டாவதில்லை யாகலின், சிவஞானம் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் அகண்டமாகிய பிரணவப் பொருளை யெவ்வகை யுபாசனையா லாயினும் பிரிவற்ற வுபாசனை செய்யாவிட்டால் மேற்குறித்த குற்ற மொழிவதில்லை. உபநிடத முதலிய பிரமாண வுடன்பாட்டால் யாவர்க்கும் இவ்வொரு பிறப்பில்தானே ஆன்மானுபவ வின்ப முண்டாய்ப் பயமற்று ஐயமற்ற முத்தியைப் பெறுவித்தற் பொருட்டு எல்லா மதத்தவர்க்கும் பகைமையில்லாது உடன்பாடாகத் தக்கதாக அத்துவித சித்தாந்தத்தினை உல

கத்தில் நிலைநிறுத்தி வெளிப்படுத்தினர். அதன்பொருட்டுச்
சங்கரர் செய்த திக்குவிஜய கதைகளும் வாதவிவரமும்
விரிந்திருத்தலின் அவைகளைப் பெருநூல் நோக்கியறிய
லாம்.

சங்கரர் தேசசஞ்சாரமும் வாதும்

சங்கரர், அப்பால் இராமேச்சுர யாத்திரை செய்து,
சாத்தேயத்தை மறுத்து, சுத்தசாத்தேயத்தை நிலை
நிறுத்திச், சிதம்பரம் வந்து, சிற்சபை யடைந்து ஏழுநாள்
சிவயோக நிலையிலிருந்து சிவகங்கையை யுண்டாக்கி, ஞான
வித்தையை வெளிப்படுத்திக், காஞ்சிபுரம் வந்து, வீரவைண
வர்களை மறுத்து, ஏகாம்பரநாதரைத் தரிசித்து, வரதரை
அருச்சித்து, ஸ்ரீகாமாக்ஷியார் சந்நிதியில் காமகோடி ஸ்ரீ
யந்திரத்தைத் தாபித்து, நகரத்தின்கணுள்ள தேவாலயங்
களைச் சீரணோத்தாரணஞ் செய்து, குகையை யடைந்து,
தமக்குக் கோவிந்த பகவற்பாதரும் அகத்தியரும் அனுக்
கிரகஞ் செய்திருந்த சில வித்தைகளைச் சமாதியில் அனுட்
டித்துச் சித்திசெய்துகொண்டு, யோகவல்லமையால் அங்
கிருந்து சேஷமலையாகிய வேங்கடம் வந்து, சிவலிங்க
பூசையின்பொருட்டுத் தோன்றிய விஷ்ணு சேடன் சுப்பிர
மண்ணியர் கூறுபாடுமுடைய வேங்கடேசுர மூர்த்தியை
வணங்கி, அங்குத் தனகலாயந்திரத்தைத் தாபித்து, அங்கங்
குள்ள புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் தேவதார்ச்சனை
செய்து, அநேகந் தோத்திரங்களைச் செய்து, சோழநாடு
பாண்டிநாடு விதர்ப்பநாட்டின் வரையும் வென்று, ஆந்திர
வேதியர் அனைவரையும் மாணாக்கராக்கிக்கொண்டு, உருத்

திர பாடியத்தையும் லலிதா பாடியத்தையும் கருணைசெய்து, விதர்ப்பராஜன் வணங்கிப் பின்வர, கொடியராகிய காபாலியர் நிரம்பியிருக்கும் கன்னடதேயத்திற்கு வந்தார்.

அங்குக் * கிரகசன் என்னும் காபாலிக்குரு: சுடுகாட்டுச் சாம்பலைப்பூசிச், சடைவிரித்து, எலும்பணிபூண்டு, தலையோட்டினையுங் கண்டகோடரியையும் கையிற் பிடித்து, மானுடர் தலையாகிய தாமரையால் வைரவ பூசை செய்து, நரமேத பசுவேள்விக்குக் காப்பணிந்து, தன்னைப்போல ஆசாரமடைந்து ஆயுதபாணிகளாயிருக்கும் பன்னீராயிரம் மாணுக்கரோடு மலைகளில் வாசஞ்செய்து, ஊரிலுள்ளாரை எல்லாந் தங்கள் மாணுக்கராக்கி அச்சுறுத்தி, அவரால் வணங்கப்பட்டு, மானுடரைப் பிடித்து வைரவர்க்குப் பலி கொடுக்கும் வழக்க முண்டாயிருந்தமையால், வேதியர் முதலிய எல்லா வருணத்தும் வேதவழக்கம் ஒளித்துப் போய், எங்கும் வைரவாகம வழக்கமே விளக்கமா யிருந்தது. சங்கரமுனிவராவுண்டாய்ப் பல மாணுக்கரும், சேனைவலியும், காவலனுகிய அரசனும், சித்தாந்தநூ லுபதேசமும் உண்டாயிருந்ததால் 'வைரவமத விளக்கங் குறைந்த' தென்று அறிந்து, அந்தக் கிரகசன் என்பவன் ஆயுதபாணியாகிய சீடர் கூட்டங்களோடு, "இவரைக்கொல்ல" என்று மேல் விழுந்து வருகையில், பயந்தோடிவந்த வேதியர் கூட்டங்களைக் கண்டு, சுதன்மாராஜன் தன் படையோடு வந்து போர் செய்திருந்தான். அப்போது கிரகசன் ஒரு

* கிரகசம் என்றுல் வாள் என்பது பொருள்.

புறம் தனது மந்திரவலியால் பகைவரை யறவெட்டிச் சாய்த்துச், சங்கரர் மாணாக்கர்மீது வந்து விழ, சீடர்கள் திசைதப்பி யோடினர். அதுகண்ட சங்கரர் உங்கார சத்தத்தினால் பிறந்த தீ, காபாலிக கூட்டத்தைக் கொளுத்தி விட்டது. அப்போதக் காபாலிகன் வைரவனைத் தியானித்துக், கண்ட கோடரியால் சங்கரரை வெட்டவந்த போது, வைரவர் தன் வடிவாயிருக்கும் ஆன்மயோகிக்கு அபகாரம் எண்ணிய அக் காபாலிகன் றலையையே யறுத்துக் கொண்டு அச் சங்கரரால் துதிக்கப்பட்டு மறைந்து போயினர். அதுமுதல் காபாலிகமதம் முற்று மொழியவே, தேயத்தில் தரும பிரமகாண்ட வழக்கம் விளக்கத் திற்கு வந்தது.

பின்பு, மேல்கடற்கரை தேயத்திலுள்ள கோகரண முதலிய ஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, அங்கு அரதத்தாசாரியர் முதலிய மாணாக்கர் கூட்டத்தோடு மிருந்த சைவசித்தாந்த பாடியகாரராகிய நீலகண்டாசாரியருக்கும், சங்கராசாரியருக்கும் பெரிய வாது நடந்து, அத்துவித சித்தாந்த யுத்திகளால் விசிட்டாத்துவித யுத்திகள் மறுக்கப்பட்டும், சிவசித்தாந்த சாமரசியம் உண்டாதலின், இருவர் கருத்தும் ஒருமையால் அவரனைவரையும் அத்துவிதக் கருத்துடையவராகச் செய்து, அங்கிருந்து கூர்ச்சர நாட்டை யடைந்து, துவாரகையைச் சேர்ந்து, பேத வாதியர்களாகவிருக்கும் வைணவ ரனைவரையும் வென்று, அப்பால் பாகலீகதேயத்தை யடைந்து நாஸ்திகமதங்க ளெல்லா

வற்றினையும் வென்று, பின்பு அவந்திபுரத்திற்கு வந்து, பட்டபாஸ்கராசிரியரிடத்திற்குப் பதுமபாதரை யனுப்பிப் பெருவாது செய்வித்து மிகுந்த முயற்சியோடு வருந்தி வெற்றிகொண்டு, அதன்பின் வரிசையாக அங்கங்கு விளக்க முற்றிருந்த பெருத்த எண்பத்தாறு துஷ்டமதங்களையும், ஒருதலையாகச் சாங்கிய, கணாத, கௌதம மதங்களையும்; மகாராட்டிரதேயத்துப் பிரசித்தியாயுள்ள துர்க்கை மதத்தினையும், மிதிலை நாட்டிலுள்ள சாத்தேய மதத்தினையும், வடமத்திய தேயத்துள்ள சௌரமதத்தினையும், வடகீழ் நாட்டிலுள்ள காணபத்திய மதத்தினையும், நேபாள தேயத்துள்ள பாசுபத மதத்தினையும், கௌடதேயத்துள்ள நிரீச்சுர சாங்கிய மதத்தினையும்; குபேரம், இந்திரம், சேஷம், வாயு, விருஷபம், அனுமம், கருடம் முதலிய இருநூற்று நாற்பத்தெட்டுச் சிறு மதங்களையும்; பாதஞ்சலம் தன்வந்திரி முதலிய மதங்களையும், நவக்கிரக மதங்களையும், காலஞானசோதி மதத்தையும், இரேணுகை மல்லாரி மதங்களையும்; சுவாலாமுகி, நரசிங்க, இராம, கிருஷ்ண, காயத்த, கராடி, வாமாசார முதலிய மதங்களையும், நியாய விசாரத்தால் வென்று, துஷ்டரானவரையும் தண்டித்துத் தக்கோர் யாவரையும் காத்துச், சங்கராசாரியர் விஜயஞ் செய்ததால் உலகத்தில் மதச்சண்டை முற்றுஞ் சாந்தமாய்ப், பாடிய விளக்கத்தினால் குருசம்பிரதாயமாய் வந்த ஞானப்பிரகாசம் நிரம்பப் பரவியது.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

நீத்த சந்நியாசிகளின் அரசாகிய சங்கரமுனிவர், பின்பு, கங்கைக்கரைக்கண்ணே வேதாந்த விசாரஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், அபிநவகுத்தர் என்னும் மந்திரசித்தி யுடையவர் ஒருவர், வாதில் தோற்ற மானத்தினால், அதர் வணவேத முறைப்படி அச் சங்கரர்மேல் ஏவற்கருமஞ் செய்ய, அது வந்து சங்கரரை ஒன்றுஞ் செய்யலாற்றாது சென்றது. ஆயினும், "சபையிலுள்ள புலவர்களைத் தோல்வி யடையச் செய்து, அவமானப்படுத்தி, மனஞ் சிறுகும்படி வித்தைச் செருக்கினைக் காட்டினால் அதிபாதகம்" என்று கூறும் நூன்முறைகளைப் பிரமாண மாக்குவித்தற்பொருட்டு உலகலீலையைப் பின்தொடர்ந்து, அச் சங்கரர் உடன்பட்டதால், அந்த ஏவற் றெய்வம் இச் சங்கரரது ஆசனத்தை யடைந்து, உதிரம் வெளிப்படும்படி * மூலநோயை உண்டு பண்ணிற்று. மறுநாள் காவியாடையைக் கங்கையிற் றுவைக்கும்படி கொண்டுசென்ற தோடகாசாரியர் அதனை யறிந்துவந்து, "ஆரிய! தேவரீர் தேகத்தில் நோய்வந்தாற்போன்று உள்ளது. இதற்கு விரைவில் பரிகாரஞ் செய்யவேண்டும்" என்று கூறினர். அதற்கவர், "நீர்மேற் குமிழிக்குப் பூண்கட்ட வேண்டுமோ?" என்று சொல்ல, அந்த மாணாக்கர், "தங்களுக்குத் தேகாபிமானம் இல்லாவிடினும் அந்தத் திருமேனி சுகமாவிருப்பது மாணா

* பகந்தரம் என்னும் நோயுண்டாயிற்றென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

க்கர் உய்தற்குக் காரணமாயிருத்தலின் எங்கள் வேண்டு கோளின்படி தாம் பரிகாரத்தை யுடன்பட வேண்டும்'' என்று வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போதவர், ''மைந்த! கேள்! ஊழ்வினையாக வந்த விவ்வுடம்பினுக்கு நோய் வருவதானால் இரண்டு காரணமுண்டு. அவற்றுள், முதலாவது: வினையின்கெடுதி; இரண்டாவது: தாதுக்களின் குற்றம். அவற்றுள், முதலாவது, அனுபவிப்பதனால் ஒழிவதன்றி அதன்பொருட்டுக் கரும எண்ணம் பிறவாது. இரண்டாவதன் பொருட்டும் பரிகாரஞ் செய்வதில்லை; எப்போதேனும் விழுந்துபோகத்தக்க வுடம்பு காலம் வந்தா லொழிகின்றது. அதனை வைத்திருக்க வேண்டுமென்னும் இச்சை யெமக்கில்லை'' என்று கூறினார். அதுகேட்டு, துரோடகர், ''தங்களுக்குத் தேகாபிமானம் இல்லாவிடினும் எமக்கு வேண்டுங் கருமத்தை யாங்கள் செய்து கொள்வோம்'' என்று கூறியதற்கு, அவர் மௌனமாயிருக்க, அதுவே கட்டளையானதாகக் கொண்டு, இராஜ வைத்தியர்களைத் தருவித்துப் பரிகாரஞ் செய்கையில், ஒரு குணமுந் தோன்றாமையால் வேதத்துட் கூறியபடி வைத்தியநாதேசுரரைப் பிரார்த்தித்தனர். அப்போது, அக் கடவுளருளால் அசுவனிதேவர் வேதியர் வடிவாக வந்து, நோயை விசாரித்து, ''இது அந்நியருடைய மந்திர ஏவலால் வந்தது'' என்று கூறி மறைந்துபோனார்கள். பின் பதுமபாதர் வெகுண்டு, அபிசார கருமத்தைச் செய்தவன்மேற் றானே மறித்துச் செலுத்த மகா மந்திரத்தைச் செபித்து, ஏவுவதற்கு நினைத்துத், தமது குரவனார், தயவால் ''வேண்டாம்'' என்று தடுக்கவும் கோபத்தினைப் பொறுக்கலாற்றாது, மந்திரத்தை

ஏவியதால், அந்தக் கருமதேவதை ஆசிரியர் தேகத்தை விட்டுப், பாவத்தொழில் செய்த அந்த அபினவ குத்தனது உடம்பினைப் பற்றிக்கொண்டு, அந்தவியாதியினை அவனுக்கு உண்டுபண்ணி விரைவிற் கொன்றுவிட்டது. அச் செய்தி யறிந்து கொடிய மந்திரவாதிக ளனைவரும் "பெரியோராகிய ஞானியர் சோலிக்குப் போனால் கெடுதி வரும்" என்று அஞ்சி, மந்திர அபிமானம் விட்டுச் சாந்த மடைந்தனர்.

மற்றொருநாள் கங்கைக் கரையில் சங்கரர் குகையில் வீற்றிருந்து மாணுக்கரை அங்குத்தானே இருக்க விதித்து, யோகப் பயிற்சியால் வடகுரு நாட்டிற்கும், சித்த புரத்திற்கும் சென்று, அங்குள்ளவர்க்குப் பிரமவித்தையை யோதித்துச், சாக்தேய மதத்தினுள் வாமாசாரத்தினை மறுத்ததனால் உண்டாகிய மகாசத்திகள் வெகுளியைத் துதிகளால் ஒழித்துச், "சௌந்தரியலகரி" முதலிய நூல்களை வெளிப்படுத்திப், பூ கைலாசம் சென்று ஸ்ரீ சந்திரமௌலீச்சுரலிங்க முதலியவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டுவந்து, கிம்புருட கண்டத்தில் காத்திருந்த பிரமராக்கதனுக்குப் பிரம ஹத்தியை யொழித்து, அந்தப் பெரும் பூதத்தினைச் "சீடர் மடங்களினைக் காத்தற்பொருட்டுக் கலியுகம் நான்கு இலக்ஷம் வருடம்வரையி லிருக்கவேண்டும்" என்று பணிவிடையில் நிறுத்தி, அநேகம் சித்த முனிவரால் புகழப்பட்டுச், சுவாலாமுகி, பகளாமுகி, இரேவணகிரி முதலிய தலங்களில் உள்ள அடியவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ்செய்து,

மகிமை காட்டி, அங்கங்குள்ள மானுடர்களின் கொடுமை யான ஒழுக்கங்களை விலக்கிப், பொறிபுலனடக்கல் மன மடக்கல் முதலிய ஞானவழியைப் போதித்துவந்து, கங் கைக் கரையை யடைந்தார்.

பின்னொருநாள், பூகோள ககோள வுண்மைகளை வினு விய பதுமபாதரை அருள்செய்து, யோகப்பழக்கத்தா லவ ரையும் அழைத்துக்கொண்டு, வான்வழிச் சென்று, அவ் வாகாய மண்டலம் எல்லாந் திரிந்து, மேருசிகரம், துருவ நிலை, கிரகமண்டலம், கிரககக்ஷி, கிராந்திவிருத்தம், விக்ஷேப விருத்தம், பாதம், உச்சம் முதலிய கதிநிலைகளைத் தெரிவித்து, அயனசக்கிரத்தின் கதியை உணர்த்திப், பூகோளம் எல்லாவற்றினையும் அங்கைக்கனிபோ லுணர்த்து வித்துக், கருமக் கருவியாகிய சித்தாந்த பஞ்சாங்க கணித முறையினையும்; கிரகணம், கிரகசமாகமம் முதலிய திருக்குச் சாதனத்திற்கு வேண்டும் பீச சமஸ்கார சித் தாந்த கணித ரகசியங்களையும், காலஞானம் பலஞானம் முதலியவற்றினையும், ஓரை பிரசினை முதலிய இரகசியங் களையும், சுரகால சக்கிரங்களையும், அகத்தியசோதி வித் தையினையும், முற்றும் தெரிவித்து மீட்டும் வந்து கங்கை யைச் சேர்ந்தார்கள்.

வேறொருநாள் சங்கரருடைய சுதந்தர விளையாட்டி னைப் பார்த்துத் தாமும் அச்சமின்றி நடக்கலாமென்று நினைத்த சில மாணாக்கர்களைக் குறித்துப், பல மகிமைக் காட்சிகளைக் கண்காணக்காட்டி, அவரவர்க்கும் பாவமொழி யும்படி சாபவிமோசன காலங்களை உணர்த்தி, அந்தப்

பிரசங்கத்தில் பஞ்சத்திராமிடம், பஞ்சகௌடம் என்னும் பத்துவித பிராமணர்களின் முக்கிய பிரிவுகளுக்கும், திராமிடருள்ளே பலவாகிய சிறுசிறு பேதங்களேயும், கௌடருள்ளுமுள்ள உட்பிரிவுகளேயும் தெரிவித்து, எல்லா வருணாச்சிரம தருமங்களின் ஒழுக்கத்திணேயும், அத்துவித வுபாசனேயின் சம்பிரதாயங்களேயும் ஏற்படுத்தினர்.

அப்பாலொருநாள், கங்கைக்கரையில் சங்கரர் தெளிதலாகிய நித்திநியாசனம் செய்துகொண டிருக்கையி லிவரைப் பார்த்து, அருள்செய்து ஆநந்திப்பதின்பொருட்டுச், சுகாசாரியர் மாணுக்கராயும் ஸ்ரீ நாராயணீ சொரூபராயுமிருக்கும் சிரஞ்சீவியாகிய ஸ்ரீ கௌடபாத சுவாமிகளென்னும் சித்தமுனிவர் யோகபயிற்சியால் ஆகாய வழியாக அங்குவந்து தரிசனம்கொடுத்தருளச், சங்கரர்தமது குரவராகிய கோவிந்த பகவற்பாதருக்கு ஆசிரியர் ஆதலின், தமக்குக் பரமாசிரியராகிய அவருக்கு விதிப்படி வழிபாடு செய்து, பூசிந்துத் துதித்து நிற்க, அவர், “மைந்த! உன் சரிதையை அப்போதைக்கப்போது கோவிந்தர் சொல்லத் தெரிந்துகொண்டு, ‘உன்னேப் பார்க்கவேண்டும்’ என்னும் எண்ணம் உண்டாயிருந்ததால் இப்போது வந்தோம்; நீ செய்த நூல்களேச் சொல்” என, அவற்றையெல்லாம் காட்டி இன்றியமையாத விடங்களேக் கேட்பித்து, விசேடமாக மாண்டூக்கிய வுபநிடத பாஷியத்திணே முற்றும் ஓதி, கௌடபாதாசாரியருடைய “காரிகை” க்குத் தாஞ்செய்த பாஷியத்தைப் படித்தபின், அவர் அவற்றை யெல்லாம்

கேட்டுத் தம்முடைய கருத்தினைச் சரியாகக் கண்டுபிடித்து உரைகளின் உட்பொருளை வெளிப்படுத்திய அச் சங்கரரது ஆற்றலுக்கு மிகக் களித்துத் திருத்தியுற்று, "மைந்த! நீ எம்மினும் அறிவிற் சிறந்தவன் என்று நம்பத்தக்கதாக விருக்கின்றது. பாவ மிகுதியாகிய இக் காலத்தில் அரக்கர் குணமுடைய மானுடரை இந்த நல்வழியில் திருப்பிய உன் ஆற்றலுக்கு வியப்புறுகின்றேன். உனக்கு வேண்டும் வரம் கேள்" என்று கூறினர். அதுகேட்டுச், சங்கரர், "ஓ! பரமாசிரிய! எனக்கு வேண்டுவதாகிய திருவடித் தரிசனை கிடைத்தது. இதனினும் மேம்பட்டதொன்று வேண்டுவதில்லை. ஆனல், தாம் கருணை செய்தபடியால் என் மனம் எப்போதும் ஆன்மநிலை யுணர்ச்சியில் கலந்திருக்கும்படி அருளல்வேண்டும்" என்றனர். கௌடபாதரும் அவ்வாறே யருள்செய்து சிவசொரூபாநந்தம் அனுபவித்து, மீட்டும் வான்வழியே சென்றனர்.

சங்கரர் சருவஞ்ஞ சிங்காதனத் திருத்தல்

பின்னை யோர்பகல், சமாதியிலிருந்து வெளிமுகமாதலும், மாணக்கருக்கு வருங்கால விரகசியத்தைச் சொல்ல, அவர்கள் "எல்லாமுணர்ந்தவர்" என்று துதித்தபோது, ஆசிரியர், மற்றொரு காரியம் குறைவுபட்டுள்ளது என்றார். அதனை யறிவதற்கு ஆசைகொண்ட பதுமபாதர் முதலிய மாணக்கரோடு அவ்வாசிரியர் காஸ்மீரமண்டல மடைந்து, ஸ்ரீ நகர நாட்டின்கணுள்ள சாஸ்வதியின் சருவஞ்ஞபீடத்தின்மீது ஏறுவதற்கு முயற்சித்தார். அஃதெதெனனில்,

அங்குத் தேவ இருடிகளால் அமைக்கப்பட்ட வித்யா பீடமும் சாரஸ்வதீ தேவாலயமும் உள்ளன. அவற்றி னுள்ளிருக்கும் பத்திரமண்டபத்திற்கு நான்கு திசையி லும் வாயில் மூடியுள்ளன. வித்தியாபிமானி தேவரனை வரும் அவற்றைக் காவல் செய்திருப்பர். எல்லா மூணர்ந் தவன் அக் கதவினைத் திறந்து சென்று உள்ளிருக்கும் சருவஞ்ஞ சிங்காதனமீது உட்கார்ந்திருந்தால் அவனுக் குச் சரஸ்வதி செல்வச் சுகம் உண்டாம். வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு என்னும் மூன்று திசை வாயில்களும் முன்னமே அவ்வத் திசைக்கணின்றும் வந்த அறிஞராற் றிறக்கப்பட்டுள்ளன. இதுவரையும் தென்றிசையிலிருந்து முற்றறிவனுகிய பெரியவன் ஒருவன் வந்ததில்லை யாதலின் தெற்குவாயில் மூடப்பட்டுள்ளது. 'அதனைத் திறப்பதற் குச் சென்றவரெல்லாம் அங்குக் காவலிருந்த வித்தைத் தெய்வங்கள் புலவர்வடிவாக அவ்வவ் வித்தைகளில் வின விய வினக்களுக்கு விடைகூறலாற்றாது பின் திரும்பி வந்துவிட்டனர்' என்றறிந்து, சங்கரமுனிவர் அங்குச் சென்று, அந்த வித்தை மண்டபத்தினை வலம்வந்து, வாயிலைத் திறக்கும்படி அறுபத்து நான்கு படியை ஏறத் தொடங்க, ஒவ்வொரு தெய்வமும் ஒவ்வோர் புலவன் வடி வாக வொவ்வொரு படிமீதும் நின்று ஒவ்வொரு வித்தை யில் வினவி வர; இச் சங்கராசாரியர் மிகுந்த சூக்கும மாயும், மறைபொருளாயும், பெருவருத்தத்தோடு விடை கூறத்தக்கதாயும், எத்துணைப்பெரிய கலைவல்லோர்க்கும் விடை கூறுவதற்கு அருமையாயும் இருக்கும் அவ்வினக் களுக்கெல்லாம், உண்மையாகவும் திருத்தியாகவும்

ஆக்ஷேப மில்லாமலு மிருக்கு முடிவான விடைகளை உடனே எளிதில் உரைத்துக்கொண்டு, எல்லா வித்தையி லும் நிறைவுடைமையைக் காட்டி, எல்லாப் படிகளையு மேறிச் சநந்தனர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வாயிலருகு சென்று, உள்ளிருந்து வினவப்பட்ட அசரீரிக்கும் விடை கூறியபின் தானே திறந்து அந்த வாயிலிற் புகுந்து, சரு வஞ்ஞ பீடமேறி அவ்வரசை யடைந்து, நிறைந்த அபி டேகராய்ப், பூமண்டலாசாரிய குரு தலைவனென்னும் விரு துடையவராய், எல்லாக் கலைவல்லோ ரெதிரிலும் எல்லாத் தேவராலும் புகழப்பட்டார். அப்போது, அச் சங்கரர் மேல் தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தனர். மங்களவாத்திய முழங்கியது.

சங்கரமுனிவர் மாணுக்கராற் சூழப்பட்டு, அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு இமயச்சாரலிலுள்ள கேதாரத்தை யடைந்து, அங்குத் தவஞ்செய்திருந்தா ரனைவர்க்கும் வேதாந்த நூலைப் போதித்தனர். அப்போது, பக்கத் திருந்த மாணுக்கரும் மற்றையரும் குளிர்வாதையால் மிக வும் வருத்தப்பட் டிருக்கையில் உலகோபகாரமாக அச் சங்கரர் கருணைசெய்து, பரமேச்சுரனைப் பிரார்த்திக்க, அப்போது பரமன் வெந்நீர் யாற்றினைத் தோற்றுவித்த தனால் அது சனங்களின் சீத நோயை யொழித்துச் சுகத் தைச் செய்தது. அப்படிப்பட்ட * தீக்குண்ட ஸ்தலத் திற்குச் சென்று வணங்குவோர்க்கு இன்றும் கண்காணப் பாவமும் சீதநோயும் போகின்றது.

---

* ஸ்ரீ சங்கரர் தமது சரணாரவிந்தங்களி லிருந்து உண்டாக் கினதாகவும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

சங்கரர் கைலைக்குச் செல்லல்

பின்னர், சங்கரமுனிவ உலகம் பிழைக்கும்பொருட்டு அத்துவித சித்தாந்த வித்தை மரபு காக்கும்படி வதரிகாச்சிரமம், துவாரகை, சகந்நாதம் என்னும் இம் மூன்று ஸ்தலங்களிலும் மடஞ் சமைப்பித்து, அங்கு வேத மஹாவாக்கிய சம்பிரதாய தீர்த்த தேவதை யோகவட்ட பேதங்களுடைய குருத்தானங்களை ஏற்படுத்தி, முறையே ஆநந்தகிரி, பதுமபாதர், அத்தாமலகரை அங்கு அபிஷேகஞ் செய்து, "அவ்வுலக குரவராகிய மூன்று பீடத்தவரும் சகத்துக் குருத்துவமுடைய சாரதா பீடத்தவர்க் குட்பட்டிருக்க" என்றும் நியமித்து, அவரவர்க்கும் தேவதார்ச்சனைகளையும் கொடுத்துத், தாம் பிறந்த காரியங்களெல்லாம் நிறைவேறி விட்டதென்று திருத்தியடைந்தனர். அக்காலத்தில் முப்பத்திரண்டு வயதும் நிரம்பிவிட்டது.

பிரமன் முதலிய எல்லாத்தேவரும் வேண்டிக்கொண்டதால், பரமேசுர கிருபையால் நந்தீசரும், பிரமதகணமும், சித்தமுனிவரும், பிரமாதிதேவரும், இந்திராதி திக்குப் பாலரும், தெய்வ விடையும் ஆகாய வெளியிற்றோன்றிச் சங்கரமுனிவரைப் புகழத், † தத்தாத்திரேயர்

---

† சங்கரர், தமதிறுதிக் காலத்துத் தென்னாடடைந்து பஞ்சபூதத் தலங்களில் பிருதிவித் தலமாகியதும் "நகரேஷு காஞ்சி" என்றும், உலக மாதாவாகிய காமாக்ஷியம்மை முப்பத்திரண்டறங்களை வளர்த்துச், சச்சிதாநந்த ரூபியாகிய பரசிவத்துக்கு வளைத்தழும்பும் முலைத்தழும்பும் கொடுத்த க்ஷேத்திரமுமாகிய காஞ்சிக்கண்ணின்றும் ஸ்ரீ கைலைக் கேகினதாகவும் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. இதற்கிரண்டு காரணங்கள் சொல்லப்பட்

குகைவாயிலில் மாணுக்கரனைவருக்கும் விடைகொடுத்துத் தாம் குகையிற் சிவயோக சமாதியிலிருந்து ஞானவின்ப வடிவத்தெய்வலிங்க சரீரத்தை யோகசத்தியால் சிதம்பரத்துட்கலக்கப் பண்ணி, வானத்தெழும்பி, இடபாரூடராய்த் தேவரெல்லாம் புகழக் கைலாயத்திற்கு விஜயஞ் செய்தார். *

சிவபுராண சித்தமாகிய இந்தப் புண்ணிய சரிதை ஞான யோகிகளால் இக் கலியுகத்திற் கண்காணப் பார்த்து எழுதப்பட்ட பழயகதைச் சுருக்கமாக விருக்கின்றது. "இந்தப் புண்ணியமான குரு கதையைப் பத்தியோடு கேட்டும் படித்தும் உணர்ந்தும் நம்பியும் தொழும் புண்ணியர்க்குச் சிவ கிருபையால் இம்மையில் எல்லாச் சுகமும், முடிவில் மேலான ஞானமும், தேகமுடிவில் சிவஞானநந்த சுத்தாத்துவித அமுதபதமும் கிடைக்கும்" என்று மஹான்களாகிய பெரியோர் கூறுவர்.

பதினாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

சங்கரவிஜயம்

முற்றுப்பெற்றது.

டிருக்கின்றன:— (1) ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்மை திருக்கோயிலுள் அவர் விக்கிரகம் ஒன்று வைத்து இன்றும் வணங்கப்படுகின்றது. (2) மற்றொன்று, சிற்பமுறையாக அவ்விக்கிரகத்தி னடியில் அவர் தேகஞ் சேமிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது.

* ஸ்ரீ சங்கரர், கி. பி. 828-ம் ஆண்டில் கைலைக்கு எழுந்தருளினதாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

கணபதி துணை

ஸ்ரீ சங்கரவிஜய அரும்பதவிளக்கம்

அ

அகண்டம்-அபின்னம், கண்டிக்கப்படாதது, எல்லாம்.

அகரம் - பார்ப்பனச்சேரி.

அங்கப்பழுதினர் - குறைந்த கைகா லுள்ளவர்.

அசுரர் - அவுணர்.

அச்சுறுத்தல் - பயமுறுத்தல்.

அஞ்சலி - கும்பிடல்.

அஞ்ஞானம் - ஞானமின்மை, தெய்வ வறிவின்மை.

அட்டாங்கம் - எண்வகையுறுப்பு.

அணித்து - சமீபம்.

அத்தியயனம் - படித்தல்

அத்துவிதம் - ஒற்றிப்பு, இரண்டல்லாதது (பல வென்றும் பொருள் சொல்வாருமுளர்.)

அநந்தசயனன் - சேடசயனன், விஷ்ணு.

அநாதி - கடவுள், சிவன், புராதனம்.

அநுதாபம் - மனத்தாபம்.

அந்தணர் - பார்ப்பார்.

அபிசாரகருமம் - மாரணகருமம்.

அபிமானம் - உருக்கம், நேசம்.

அமிசம் - பங்கு.

அமைச்சன் - மந்திரி.

அயலவர் - அண்டையி லுள்ளவர்கள்.

அரணி - தீக்கடைகோல், தீத்தட்டிக்கல்.

அரவணை - பாம்புப் படுக்கை, அநந்தன்.

அரவு - பாம்பு.

அருகியவொலி-குறைந்தசத்தம்.

அருக்கியம்-பூசை முறையுளொன்று, மந்திரநீரிறைத்தல்.

அருக்கிய நோக்கம் - பராமுகமான பார்வை.

அருணோதயம் - சூரியோதயம், வைகறைப்பொழுது.

அரையன் - அரசன்.

அலங்காரம் - அழகுசெய்தல்.

அல்லல் - துன்பம்.

அவதாரம் - உற்பத்தி.

அவமிருத்யு - துன்மரணம்.

அவித்தை - அஞ்ஞானம், பஞ்சமாயையி னொன்று.

அவிர்ப்பாகம் - தேவருணவு.
அவை - சபை.
அவைக்களம் - சபை.
அழல் - நெருப்பு, தீ.
அழுக்காறு-பொய், பொறாமை.
அளவை - எல்லை, தர்க்கம், பிரமாணம்.
அறவொழுக்கங்கள் - தரும ஆசாரங்கள்.
அறியாமை - அறிவீனம்.
அற்பித்தல்-காணிக்கை கொடுத்தல், பலிகொடுத்தல், நிவேதித்தல்.
அனுட்டானம்-ஆசரித்தல், நிலைநிறுத்தல்.
அனுமானம் - ஓர் பிரமாணம், அஃது உரைத்தவற்றைக்கொண்டு உரையாத பொருளையறிதல்.
அக்ஷயவடம் - ஆலமரம்
அஸ்தம் - கை.

ஆ

ஆகமம்-முதல்வன்வாக்கு, சதாசிவரது பஞ்ச முகத்தினின்றும் தோன்றியது.
ஆகருடணம்-அழைத்தல், இழுத்தல்.
ஆக்கம் - செல்வம்.
ஆச்சிரமம் - முனிவர் வசிக்குமிடம், நிலை.
ஆஞ்ஞை -ஆணை, உத்தரவு.
ஆடவர் - ஆண்மக்கள்.
ஆணவம் - ஆங்காரம், மூலமலம்.
ஆணை - உத்தரவு.
ஆண்டு - வருடம், வயது.
ஆதரித்தல் - அன்புவைத்தல்.
ஆமா - காட்டுப் பசு.
ஆராய்ச்சி - ஆராய்தல், தேடல்.
ஆர்ப்பு - பேரொலி, சிரிப்பு.
ஆற்றல் - வல்லமை.
ஆஸ்திகம்-தெய்வ மொன்றுண்டென்னுங் கொள்கை.

இ

இங்கிதம் - இனிமை.
இச்சித்தல் - விரும்புதல்.
இடக்குரை - குதர்க்கமாகப் பேசுதல்.
இடியேறு - ஆண் இடி.
இதம் - நன்மை.
இமயம்-இமயமலை, பொன்மலை,
இரத்தல் - யாசித்தல்.
இரவி - சூரியன்.
இராஜசம் - முக்குணத்திலொன்று (கோபமுண்டாகும் குணம்)
இருசுடர் - சூரிய சந்திரர்.
இலிங்கம் - அடையாளம்.
இளவேனில்-சித்திரை வைகாசியின் பருவம்; வெப்பம்.
இறுதிக்கடன்-இறந்தபின் செய்யுங் காரியம்.

உ

உசாவல் - கேட்டல்.
உச்சம் - உயர்ச்சி.
உடுக்கள் - நட்சத்திரங்கள்.

உத்தாரக்கடன்-இறந்தபின் செய்யுங் காரியம்.
உத்தராயணம் - சூரியன் வடக்கிற் சஞ்சரிக்கும் தை, மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி என்னும் ஆறுமாத காலம்.
உத்தி- தந்திர உத்தி.
உபக்கிரமம்-காரியமுயற்சி செய்தல்.
உபசங்காரம் - ஆட்சேபம்.
உபநயநம் - பூணூற் சடங்கு.
உபவனம் - தோட்டம்.
உபவாசம் - உணவொழிதல்.
உம்பர் - மேல்.
உரிமைத் தொழில் - சுதந்தரத் தொழில்.
உலகபாலனம்-தேசத்தைக் காத்தல்.
உலகோம்பல் - தேசத்தை யாளுதல்.
உவகை - சந்தோஷம்.
உற்பாதம் - கொடுமை.

ஊ

ஊக்கம் - உற்சாகம்.
ஊக்கல் - எழுப்பல்.
ஊறுபாடு -இடையூறு, இரணம்.

எ

எல்லை - அளவு.

ஏ

ஏது - நிமித்தம், காரணம்.

ஐ

ஐயம் - சந்தேகம்.

ஒ

ஒட்டம் - பந்தயம்.
ஒப்புக்கண்டு - சரியாக விருக்கக் கண்டு.
ஒருதலைவிதி - தீர்மானிக்கப்பட்ட ஏற்பாடு.
ஒழுகுதல் - நடத்தல்.

ஓ

ஓதப்புரோதம்-குறுக்கிழை, நெடுக்கிழை.
ஓதல் - வாசித்தல்.
ஓம்பல் - பாதுகாத்தல்.
ஓரை - நாழிகை, ஐந்துநாழிகை நேரம்.

க

ககோளம் - வானவட்டம்.
கசடற - குற்றம் நீங்க.
கடைக்கணோக்கம் - கடாட்சம்.
கட்டளை - உத்தரவு, ஆணை.
கணிதம் - எண், எண்ணிக்கை; சோதிடநூல்.
கண்கூடு - பிரத்தியட்சம்.
கதிநிலைகள் - சாரங்கள், நடை.
கதிரவன் - சூரியன்.
கமழ்தல் - மணத்தல்.
காாளம் - தீக்குணம்.
கருணை - தயவு.
கருதல் - நினைத்தல்.
கருமகாண்டம் - கன்ம நிவிர்த்தி முதலியவற்றைச் சொல்லும் நூல்.
கருவாசம்-கர்ப்பவாசம், பிறப்பு.
கலுழன் - கருடன்.

கலை - கூறு, கல்வி.
கவந்தி - உடல்.
கவற்சி - எண்ணம், ஏக்கம்.
கழகம் - சபை.
கழல் - பாதம்.
கழுவாய் - கழுவினிடம்.
கற்காணம் - கருங்கல்லாலாகிய செக்கு.

கா

காணுதம் - கணுதமுனிவரியற்றிய நூல்.
காணுபதம் - கணபதிபூசைசெய்யும் மதம்.
காதலன் - கணவன், மகன், தோழன்.
காபாலிகம் - வைரவ மதம்.
காமதேனு - வேண்டியதைக் கொடுக்கும் தெய்வப்பசு.
காமியதவம் - ஒருபொருளை யிச்சித்துச் செய்யுந் தவம்.
காரிகை - உரை, விருத்தியுரையுமாம்.
காலஞானம் - பருவங்களை யறியும் ஞானம்.
காலவாதம் - காலமே தெய்வமென்று சித்தாந்தம் செய்தல்.

கி

கிரககக்ஷி - கிரகங்களின் வழி.
கிரகசமாகமம் - கிரகங்கள் ஒன்ருய் நடப்பது.
கிரகத்தாச்சிரமம் - இல்லறம்.
கிரகமோசனம் - கிரகங்களின் பீடை நீக்கம்.
கிரமம் - வரிசை, ஒழுங்கு.
கிராந்திவிருத்தம் - ஓர்நூல்.

கு

குதர்க்கம் - முறைகெட்டவாதம்.
குபேரம் - குபேரனுடையமதம்.
குயுக்தி - முறைகெட்ட யுத்தி.
குரவன் - ஆசான்.
குருபரம்பரை-ஆசிரியவழி, குருவமிசவழி.
குருமனைவாசம் - ஆசிரியனில்லில் வாசஞ்செய்தல்.
குழல் - ஊதிடுகுழல், புள்ளாங்குழல்.

கூ

கூட்டுறவு - இணைந்த உறவு.

கே

கேகராவம் - மயில் சந்தோஷத்தாற் செய்யும் தொனி.
கேசம் - மயிர்.

கை

கைசன்னை - கைஜாடை.
கையடை - அடைக்கலம், வெகுமானம்.
கைவந்த பெரியோன் - பயிற்சி முதிர்ந்த அறிஞன்.
கைவல்லியம் - உபநிடதமுப்பத்திரண்டி னென்று, சித்தி, மோட்சம்.

கோ

கொளுத்தல் - விருத்திசெய்தல், உண்டாக்கல்.

கோ

கோசங்கள் - நிகண்டுகள், பண்டாரங்கள்.

கோடரி - கோடாலி.

கோத்திரம் - வர்க்கம்.

கோமகன் - அரசன்.

கோயில் - மாளிகை.

கௌ

கௌதமம்- தருமநூல் பதினெட்டி லொன்று.

கௌடம் - ஓர் தேயம், பாஷை.

ச

சகத்திரம் - ஆயிரம், சிவாகம மிருபத்தெட்டிலொன்று.

சகத்திரவிரதம்-ஓர்வகைவிரதம்.

சகுணம் - காசரணாதிகளுடைய மூர்த்திகள்.

சகோரப்புள்-பேராந்தை, நிலா மூகிப் புள்.

சங்கற்பம்-எண்ணம், விருப்பம்.

சச்சிதானந்தம் - ஞானத்துக்குக் காரணமாயுள்ளது, பிரமம்.

சதி-மனைவி, வஞ்சனை, தாளம்.

சதுட்டயம்-நான்மடங்கு கொண்டது.

சதுரப்பாடு - சாமர்த்தியம்.

சதுரம் - சமர்த்து, விவேகம்.

சத்துவம் - சாத்துவிககுணம்.

சந்தி - இசைப்பு.

சந்தர்ப்பணை - மயேசுரபூஜை.

சந்தானம் - வமிசம், சந்ததி.

சந்நியாசம் - துறவு.

சமம் - இந்திரிய நிவர்த்தி.

சமயம் - தருணம், மார்க்கம்.

சமாதிநிட்டர் - சமாதியில் லேச்சி யுள்ளவர்.

சமுகவெளி - சந்நிதியாலாகிய பிரகாசம்.

சருவதந்திர சுதந்திரன் - ஈச்சுரன், தனக்குமேல் அதிகாரி யில்லாதவன்.

சலம் - தணியாக்கோபம்.

சலவுரை-கோபத்தோடு சொல்லும் சொல்.

சற்கருமம் - நற்காரியம்.

சற்பம் - பாம்பு.

சற்பத்தி - உண்மையான பத்தி.

சன்னை - ஜாடை.

சா

சாகை - வேதநூற்பிரிவு.

சாதகருமம்-ஜாதக மெழுதுதல்.

சாதனம்-பயிற்சி, அடையாளம்.

சாது - சற்குணத்தோன்.

சாத்தேயம் - சத்திசமயம்.

சாந்திக்காப்பு - தோஷ நிவாரணத்திற்குச்செய்யும் கிரியை.

சாமகானம் - சாமவேதத்தை யோதல்.

சாருவாகன் - உலகாயுத மதத்தைப் பின்பற்றுவோன்.

சாலாது - போதாது, குறைவு.

சால்பு - மேன்மை.

சி

சித்தரகசியம்- காயசித்திமுதலிய சித்திகளைப் பெற்றவர்களது உள்ளுறை விடயம்.

சித்தன் - சித்தி பெற்றோன்.
சித்தாந்தம் - முடிவு, தருக்க முடிவு.
சித்திரித்த - அலங்கரித்த.
சிரத்தை - விசுவாசம், அன்பு.
சிலேடை - இரண்டர்த்த முள்ளது.
சிவாகாரம் - பிரமஸ்வரூபம்.
சிவோகம் - சோஹம் பாவனை செய்தல்.
சிறுகி - குறுகி.
சின்முத்திரை-ஞான முத்திரை.
சிக்ஷை - பாடங்கேட்டல்.

சீ

சீரணோத்தாரம்-கிலமாகியதைப் புதுப்பித்தல்.
சீர்த்தி - கீர்த்தி, பெருமை.

சு

சும்மாதிருத்தல்-சும்மாவிருத்தல்
சுயம்புமூர்த்தி-தானேயுண்டான உருவம்
சுரகாலம் - சங்கீதத்தின் கால பேதம்.
சுருதி - வேதவாக்கியம்.
சுரம் - இசை.
சுரௌதங்கள்-ஸ்மிருதி சம்பந்தமான கர்மங்கள்.
சுழுத்தி - மயக்கமான நித்திரை மூன்றாமவத்தை அஃது இதயத்தானம்.
சுற்றம் - பந்து.

சூ

சூறாவு - சபதம்.

செ [மாலை

செபவடம் - செபஞ் செய்யும்
செய்யுள் - பாட்டு.
செருக்கு-ஆங்காரம், களிப்பு.
செவிசாத்தல் - கேட்டல்.

சே

சேடம் - மிகுதி.

சை

சைதந்நியம் - அறிவு, தத்துவ ஞானம்.

சொ

சொற்சித்தி - சொல்லானது பலித்தல்

சோ

சோடை - விடாய்.

சௌ

சௌகதர் - சூனியவாதி.
சௌரம் - அட்டாதச உப்புராணத்தொன்று.
சௌளம் - மயிர் கழித்தல்.

ஞா

ஞானகாண்டம் - ஞானத்தைக் கூறும் பாகம்.
ஞானம் - அறிவு, தெளிவு.
ஞாதியர் - பங்காளிகள்.

த

தகர்தல் - உடைதல்.
தடம் - இடம், விசாலம்.
தண்டம் - சிக்ஷை, தடி.
தண்டனை - சிக்ஷை.
ததாஸ்து-அப்படியாகக்கடவது.
தமருகம் - உடுக்கு.
தரம் - பக்குவம்.

தரித்தல் - பூணல்.
தரு - விருக்ஷம்.
தருக்கம் - வாது.
தருணம் - சமயம்.
தருப்பையாசனம் - தருப்பைப் படுக்கை.
தன்னியன்-தனவான், தீவினை நீங்கினேன்.

தா

தாதுக்கள் - சத்ததாது; அஃது இரதம், இரத்தம், எலும்பு, சுக்கிலம், தசை, தோல், மூளை.
தாபதர் - தவத்தைச் செய்பவர்.
தாமதம் - பொழுது போக்கல்.
தாரணை-அட்டாங்கயோகத்தொன்று; அஃது இதயம்கண்டம் கபாலம்நாபிநெற்றியிவற்றொன்றிற்சிந்தைவைத்திருத்தல்.
தாவரம் - நிலையியைப்பொருள்.
தாழ்த்தல் - குறைத்தல்.

தி

திக்குவிஜயம்-நாற்றிக்குஞ்சென்று ஜெயித்தல்.
திங்கள் - மாதம்.
திட்பம் - திண்மை, நிசம்.
தியானயோகம்- அட்டாங்கயோகத்தொன்று; அஃது ஐம்புலனடக்கிச் சிவயோகஞ் செய்தல்.
திரிபு - மாறுபாடு.
திரியக்கு - குறுக்கு.
திரிவேணி-ஓர் தலம்; அது கங்கை சரஸ்வதி யமுனையென்னு மூவாறுகளின் சந்திப்பு.
திரோபவம் - மயக்கம்.

தீ

தீக்ஷை-உபதேசம், விரதநியமம்.

து

துய்த்தல் - அனுபவித்தல்.
துவைதம் - இரண்டு.
துறக்கம் - மோக்ஷம்.
துன்மரணம் - அவமிருத்தியு.

தூ

தூணம் - தூண்.

தே

தேட்டம் - சம்பாத்தியம்.
தேவதாகாண்டம்-தேவதைகளின் பெருமைகளைக் கூறும் பாகம்.
தேவிபாரமியம் - ஸ்ரீதேவியின் பெருமையைத் தெரிவித்தல்.
தேறுதல் - தெளிதல்.
தேற்றம் - உண்மை.

தொ

தொடக்கு - சம்பந்தம்.
தொண்டர்கள் - அடியவர்கள்.

ந

நடித்துக்காட்டல்-செய்துகாட்டல்.
நட்பினர் - சிநேகர்.
நரமடங்கல் - நரசிங்கம்.
நல்லோரை - நல்ல வேளை.
நனவு - சாக்கிரம்.
நன்குமதித்தல்- சன்மானித்தல்

நா

நாத்திகர் - தெய்வமில்லையென்போர்.
நாமகரணம் - பெயரிடுதல்.

நாவன்மை - நாக்கின் வல்லமை.
நாஸ்திகம்-தெய்வ மில்லையென்னும் கொள்கை.

நி

நிக்கிரஹம் - தோல்வி, நீக்கல்.
நிடேதங்கள் - தள்ளத்தக்கவைகள்.
நிட்காமம் - விருப்பின்மை.
நிதித்தியாசனம் - சிந்திப்பு.
நிபுணர் - வல்லவர்.
நிமந்திரணம் - வரித்தல், ஏற்படுத்தல்.
நிமித்தங்கள் - காரணங்கள்.
நியமம் - முறைமை, அட்டயோகத்தொன்று; அவை: தத்துவநூலோர்தல்.
நியாயம் - தருக்கசாஸ்திரம்.
நிரீச்சுரசாங்கியம்-சூனியவாதம்.
நிர்க்குணம் - குணமின்மை.

நீ

நீத்தோர் - துறவோர்.
நீர்க்கடன் - தர்ப்பணம்.

நு

நுதல் - நெற்றி.

நை

நைட்டிகப் பிரமசாரியன் - நிட்டையோடு கூடி விவாகமில்லாத சந்நியாசி.
நைமித்திகம் - விசேடாராதனை.

நோ

நோக்கம் - பார்வை.

ப

பசுநிரை - பசுக்கூட்டம்.
பஞ்சகௌடம் - சுத்தகௌடம், கானகுப்பசம், சாரசுவதம், உற்கலம், மைதிலை ஆகிய ஐந்து.
படகம் - இரணபேரி, கலசம்.
பட்டம் - விருது.
பணிமாதர்-வேலைசெய்யும் ஸ்திரீகள்.
பண்டசாலை - களஞ்சியம்.
பண்டாரம் - பொக்கிஷம்.
பதம் - இடம், வரிசை.
பயத்தல் - கொடுத்தல்.
பயிக்கம் - சோறு.
பரகாயப்பிரவேசம் - வேறு தேகத்துள் பிரவேசித்தல்.
பாதம் - கூத்து.
பரிகாரம் - வைத்தியம்; மாற்றுமருந்து.
பரிவாரம் - படை.
பரோபகாரி-அயலாருக்கு உதவி செய்பவன்.
பரஞானம் - இலாபத்தைக் கொடுக்கும் ஞானம்.
பல்லவி - பதத்திலொருறுப்பு.
பழுதுபட்ட - கெட்டுப்போன.
பழுதை - வைக்கோற்புரி.
பற்பபாதர் - பதுமபாதர்.
பன்னி - மனைவி.

பா

பாசு பதம் - உட்சமயமாறினொன்று. பாஞ்சராத்திரம்-ஐந்து நாளளவும் பிரமாவுக்கு விட்டுணு வுபதேசித்த ஓர்சமயம், வைணவாகம மிரண்டினொன்று.

பட்டப்பிரதீபம்-வேதமே தெய்வமென்னும் மதம்.
பாதோதகம்-கால்கழுநீர். [குநீர்.
பாத்தியம்-பாதமலம்பக் கொடுக்
பாரிடதர் - காவற்காரர்.
பாரத்திவம் - பூமி.
பாவை - பதுமை, பொம்மை.
பாஸ்கரம் - உபநிடத முப்பத்திரண்டினொன்று.

பி

பிணித்தல் - கட்டுதல்.
பிதிர்வேள்வி - மகட்பெறுதல், தர்ப்பணம்.
பிரகரணம் - அத்தியாயம்.
பிரசாபத்யம் - பெண்சுற்றமு மாண்சுற்றமு மொத்துத் தீமுன்னர்க் கொடுக்கு மணம்.
பிரசினை - கேட்டல். வினா.
பிரதிஞ்ஞை-உறுதிச்சொல். [றல்
பிரதிட்டை-தாபனம்,நிறைவேற்
பிரதிஷ்டாபனாசாரி - தாபனஞ் செய்த வாசிரியன்.
பிரமஞானம் - பிரமத்தை யறியு மறிவு.
பிரமம் - கடவுள், வேதம்.
பிரமசரிய தீக்ஷை - கற்றுவிரதங் காத்து விவாகமின்றி யிருக்கு நிலை.
பிரமாணம் - அத்தாட்சி, அளவு.
பிரவணம் - கதி.
பிரவர்த்தகர் - ஆக்கியோர்.
பிரவிடைகள்-மத்திய பருவமுள்ள பெண்கள்.
பிரளயம் - அழிவுகாலம்.
பிராகாரம் - மதில்.
பிழம்பு - திரட்சி.
பிறந்தகம் - பிறந்த வீடு. [ந்து.
பின்னிடைந்து-தோல்வி யடை

பீ

பீசசமஸ்காரம் - காரணகாரியமிது வதுவென முற்பிற்பாடு வரையறுக்கப்படா வழக்கு.
பீழை - துன்பம்.

பு

புதர் - தூறு.
புத்தன் - பௌத்தன்.
புரத்தல் - காத்தல்.
புருடார்த்தம்-மனிதன் அடையவேண்டுவது; அவை: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பனவாம்.
புலர்தல் - வாடல்.
புலந்தெறுகாட்சி - இந்திரிய வுணர்ச்சியைக் கெடுக்கும் காட்சி.
புளகம் - மயிர் சிலிர்த்தல்.
புறம்பழித்து - தூஷித்து.

பூ

பூகோளம் - பூமி.
பூரணகலசம்-நீர் நிறைந்தகுடம்.
பூருவமீமாம்ஸை - மீமாஞ்சையின் முற்பகுதி.

பெ

பெருநோயர்-தீராவியாதியாளர்.
பெருமான் - தலைவன், சிவன்.

பே

பேறு - இலாபம்.

போ

போதித்த - சொல்லிய.

போது - பூ.

ம

மகத்துவம் - மேன்மை.

மகவு - பிள்ளை, குழவி.

மகிமை - பெருமை.

மகுடம் - கிரீடம்.

மங்களாசாரணை - ஆசீர்வாதம்.

மடம்-சத்திரம், முனிவர்வாசம்.

மந்தாகினி - கங்கை.

மந்திரோபாகருமம்-மந்திரத்துடன் வேதமோதுவதற்கு முன் செய்யுஞ் சடங்கு.

மயிர்வினை - மயிர் கழித்தல்.

மாணுந்த தண்டம் - கொலைபுரிதல், தூக்குப்போடுதல்.

மரபு - வமிசம்.

மருட்கை - மயக்கம்.

மருள் - மயக்கம்.

மலிவு - நயம், மிகுதி.

மறுதலை-மறுதலிப்பு, கண்டனை.

மன்பதை - மக்கட்பரப்பு.

மா

மாணி - பிரமசாரி.

மார்த்தாண்டன் - சூரியன்.

மாண்மியம் - மகிமை.

மி

மிருத்தியஞ்சன்-சிவன், யமனை ஜெயித்தவன்.

மிருதி - தருமநூல்.

மு

முஞ்சி-உபவீதத்திற் கட்டும்புல்.

முதிர்ச்சி - தேர்ச்சி.

முயலல்-பிரயத்தனஞ் செய்தல்.

முரசு - பேரிகை

முரண் - விரோதம்.

முற்பவம் - முன்ஜென்மத்திற் செய்த பாவம்.

மூ

மூவேடணை-ஈஷணாத்திரயங்கள்

மே

மேதை - தோல்.

மௌ

மௌலி - முடி, மயிர்முடி.

யோ

யோகவட்டம் - காரணப்பெயர்.

வ

வசியம்-வசமாக்கிக்கொள்ளுதல்.

வரதக்ஷிணை-கலியாண மாப்பிள்ளைக்குக்கொடுக்கும் தக்ஷிணை.

வருணம் - ஜாதி.

வருணாச்சிரமம் - ஜாதியும் நிலைமையும்.

வல்லாமை-தேர்ச்சி, வல்லமை.

வா

வாச்சியாயனம் - களாநூல்.

வாய்மை - மெய்.

வாரணம் - யானை.

வார்த்திகம்-விருத்தியுரை, கிழத்தன்மை.

வி

விடயம் - விஷயம்.

விடலை - முப்பது வயதிற் குட்பட்டவன்.
விதண்டம் - வாதவகை.
விதி - கட்டளை.
விதைவழங்கல் - விதை (தானியம்) கொடுத்தல்.
விநயம் - வணக்கம்.
விமோசனம் - நிவிர்த்தி.
வியப்பு-ஆச்சரியம்.
விரதோச்சர்ஜனம் - விரதமுடித்தல்.
விரிந்த - பரந்த.
விருத்தம் - விரோதம்.
விருத்தை - கிழவி.
விரோதாபாசம் - ஓரலங்காரம்.
விளக்கம் - தெளிவு.

வெ

வெகுளல் - கோபித்தல்.
வெளிமுகம்-நிட்டையினின்றும் நீங்கி உலகைப் பார்த்தல்.

வே

வேட்டை - துன்பம்.
வேள்வி - யாகம்.

வை

வைகானசம் - வைணவாகமத்தொன்று.
வைதிகம் - வேதத்திற் சொல்லியபடி நடப்பது.
வைரவம் - வைரவரைத் தெய்வமென்று கொள்வது.
வைராகம் - தீர்மானம்.
வைஷ்ணவம் - விஷ்ணுவே கடவுள் (மேலான தெய்வம்) என்று சித்தாந்தஞ் செய்வது.

ஸ

ஸ்மார்த்தம் - ஸ்மிருதிகளிற் சொல்லியபடி நடப்பது.

Fourth Edition] 1930 [1000 Copies